

[D] Aqua

THIÊN HÌNH
NHẮC TAY
ĐƠN GIẢN

Duệ Quang,

Ta gương mặt nhìn Thiên Hình, nhắc tay
mơ kỷ nguyên để làm gì?!
Đơn giản chỉ để trọn kiếp được bên nàng!

Mục lục

- Chương 1: Tiểu Sinh Đang Đến
- Chương 2: Qua Cầu Rút Ván
- Chương 3: Tiên Tử Gặp Rủi Ro
- Chương 4: Kẻ Ăn Trộm Gà
- Chương 5: Sau Này Gặp Lại
- Chương 6: Có Người Dẫn Đường
- Chương 7: Khi Nhục Người Có Văn Hóa
- Chương 8: Giúp Người Vô Ích.
- Chương 9: Người Đồng Đạo.
- Chương 10: Có Ý Gì?
- Chương 11: Sư Phụ Người Là Ai?
- Chương 12: Đạo Này Dài Đàng Đẵng
- Chương 13: Chư Vị Đi Chậm

THIÊN HÌNH KỶ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiểu Sinh Đang Đến

Trời đang vào mùa hè, Phong Hoa Cốc âm u và hoang vắng vì vậy nơi đây rất ít người đặt chân đến, xa xa có thể thấy những hàng cây mọc vươn cao như muốn chạm vào chân trời, cỏ mọc um tùm một màu xanh thẫm thẫm, cảnh sắc như tranh vẽ.

Ở bên mé sườn đông của sơn cốc, có một chỗ được gọi là Kỳ gia Từ Đường, trong cái sân nhỏ có mấy bụi trúc mọc túm tụm lại với nhau làm khung cảnh nơi đây xanh mơn mớn.

Đi khoảng hai ba dặm về hướng tây phía trên sườn núi, chính là khu đất tọa lạc của Kỳ gia thôn, nơi sinh sống của hơn mười hộ gia đình.

Buổi chiều ngày hôm đó, thời tiết nóng nực oi bức, một cơn gió thổi qua cũng không có, toàn bộ sơn cốc im ắng tĩnh lặng không một tiếng động cảm giác như mọi vật chìm sâu vào trong giấc ngủ.

“Két...----”

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, Từ Đường đang yên tĩnh, cánh cửa đột nhiên cửa mở rộng, có người đang ôm theo một đứa bé chạy ra ngoài, bảy mồn tám miệng lớn tiếng quát: “Tiểu Đông, không muốn nghe giảng bài thì thôi, sao lại còn nghịch ngợm quậy quá trong lớp, thước của ta sẽ hầu hạ người ...”

Người này tự xưng mình hai chữ tiên sinh, là một thư sinh trẻ vẻ mặt búng ra sữa tuổi tác chừng đôi mươi, tóc trên đầu quấn thành búi, đang mặc một chiếc áo vải dài màu xanh, hai gò má gầy gò, lông mày hình kiếm dài và đậm, mũi phẳng, hai mắt linh hoạt có thần, cộng thêm làn da trắng trẻo,

nhìn sơ qua thì thấy có phần thanh tú nhã nhặn, nhưng lúc này sắc mặt của hắn rất khó coi, khuôn mặt méo mó tức giận nghiêng rặng nghiêng lợi. Hải tử đang bị sách lỗ tai khoảng sáu hoặc bảy tuổi thân thể khỏe mạnh mặt mày khá khinh, tay giữ lấy ba bím tóc nhỏ le que dựng đứng trên đầu nhe răng nhếch miệng không chịu khuất phục kêu lên: “Ái da, tiên sinh ngài nếu dám đánh, ta nhất định đi tìm tổ phụ gia gia tổ cáo...”

Trong nháy mắt, trước cửa lớn lại chạy ra liên tục bốn năm đứa bé nữa, đứa nào đứa này khuôn mặt đang tươi cười tỏ vẻ tinh nghịch và vô cùng bướng bỉnh.

Thư sinh trên tay phải cầm một thanh thước dài, giơ lên cao, tức giận nói: “Muốn tổ cáo thì cứ đi mà tổ cáo! Tiên sinh gia gia hôm này mà không dạy dỗ được bọn hư hỏng bất trị các người thì ta cuốn gói xéo đi luôn cho rồi...” Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hải tử muốn tiến hành trừng trị, không ngờ được tiểu giả hỏa này rất lanh lợi, thuận thế theo cánh tay vừa đưa lên của thư sinh, đứa bé đột ngột phóng ra một đạo hồng quang bắn thẳng vào khuỷu tay của thư sinh.

Đó là một con rắn nhỏ dài giống như một cây thước kẻ, toàn thân được bao bọc trong hỏa diễm rực rỡ, xuất hiện đột ngột đến dọa người!

Thư sinh quá hoảng sợ không kịp suy nghĩ, dưới tình thế cấp bách theo bản năng vôi vàng buông đứa bé và cây thước trong tay ra để tránh né thoát thân.

Hải tử thò tay tóm miệng huyết sáo, nghe thấy hiệu lệnh con rắn nhỏ như một ánh lửa nhỏ đang lơ lửng trên không nhanh chóng quay ngược trở về, bay vào trong tay áo của đứa bé nó cười đắc ý rồi quay đầu bỏ chạy. Mấy hải tử mồm miệng cười toe toét thấy vậy cũng hùa theo bỏ học, chạy theo tên nhóc đó, bỏ mặc thư sinh vô cùng chật vật ở lại với khuôn mặt còn đang sợ hãi, xoa xoa vết thương nơi khuỷu tay nhìn lũ trẻ một cách bất lực.

Có tiếng cười nói đằng sau truyền đến: “Ha ha! Lũ trẻ trên núi này quá thật hồn nhiên không sợ trời sợ đất, lại còn dám đem theo con rắn Xích Diễm coi như món đồ chơi..”

Thư sinh lòng còn đang phiền muộn, hai mắt khẽ đảo: “Kỳ Tán Nhân, thấy bộ dạng ta như vậy người vui lắm hả, không nên cười trên sự đau khổ của người khác chứ!”

Trước cửa Từ Đường, xuất hiện một nam tử khoảng năm mươi tuổi, râu tóc trắng xám, tướng mạo gầy gò, khoác trên mình một bộ đạo bào có phần rách nát. Tay hấn chống cây gậy gỗ, có lẽ là do tuổi tác còn lớn hơn nhiều so với dáng dấp ấy, hoặc cũng có thể là bị thương nên đi đứng vô cùng khó khăn, hấn lắc đầu xem thường nói: “Phải làm tấm gương sáng cho người khác noi theo, phải tùy theo khả năng từng người mà dạy, từng bước giáo dục mới là đạo! Như người tính khí thất thường sáng nắng chiều mưa, tuyệt đối không phải người được dạy dỗ từ nhỏ con nhà gia giáo. Thứ lỗi cho ta nói thẳng, người cần gì phải làm khó chính mình!”

Thư sinh bị người ta đụng trúng điểm yếu, vội vàng buông lời giải thích: “Bổn công tử làm vậy chỉ kiếm miếng ăn, đúng là cuộc sống không dễ dàng chút nào, đành vậy...”

Lão giả họ Kỳ, không biết tên gì, tự xưng Tán Nhân, nghe nói lão là một đạo sĩ lang thang khắp nơi, bởi vì am hiểu y đạo cùng thuật bói toán, cũng dựa vào cùng họ với thôn dân Kỳ gia, nên được cất nhắc vào việc trông coi Từ Đường. Thư sinh đồng dạng cũng là dân lang thang tứ xứ đến đây, tạm thời không có chỗ để đi, thấy hấn có chút kiến thức vì vậy Kỳ gia thôn mới thu nhận tên thư sinh này làm giáo viên dạy chữ cho bọn trẻ trong thôn, thường ngày cùng với mấy đứa ngoan đồng tiếp xúc. Hai người này cùng chung cảnh ngộ, vốn thường ngày nên qua lại thân thiết với nhau, ai ngờ từ khi quen biết đến nay lại đâm ra chán ghét nhau.

Bất quá vừa mới nói được một nửa, bóng người đứng trước cửa lại không thấy đâu.

Thư sinh hừ một tiếng, hắt quay người nhặt cây thước lên, tiếp tục quay đầu lại nhìn xung quang trong lòng khó chịu mà không thể làm được gì, lúc này hắt như người say rượu bước chân đi vào cửa chính Từ Đường.

Sau một hồi huyên náo, tạm thời bốn phía quay về yên tĩnh vốn có của nó.

Đối diện với cửa sân là một gian phòng lớn, đó là sảnh chính của Từ Đường, bên trong đặt mấy cái bàn, làm nơi dạy học của thôn. Sườn đông có hai gian phòng dùng để sinh hoạt, nhà bếp cũng là nơi thư sinh cùng Kỳ Tán Nhân ăn cơm và nghỉ ngơi. Sát bên cạnh nhà bếp, có cây cổ thụ già cành lá uốn lượn xung quanh che chắn, ở bên trong cành phát ra tiếng ve kêu âm ỉ kéo dài từng đợt liên tục không ngừng. Trong một góc sân nhỏ, có mấy đám hoa cỏ đua nhau khoe sắc. Trong thời tiết oi bức thế này nơi đây đúng là một chỗ yên tĩnh nó làm cho tâm trạng không vui đang có biến mất thay vào đó là một loại cảm giác thanh thoi có phần ung ung tự tại, đây là một loại hưởng thụ vui vẻ nhất ở trên đời.

Phía sau Từ Đường là một cái sân không lớn lắm, còn có một cánh cửa khác nằm ở bên hông đi thông ra ngoài dốc núi.

Thư sinh đi tới nhà bếp nhìn vào thấy Kỳ Tán Nhân đang bận rộn nấu cơm tối. hắt ôm lấy đầu oán thầm trong lòng lặng lẽ đi qua.

Cơm nước trong ngày quá mức đạm bạc không phải canh nấu rau dại, cũng là bánh bột ngô chiên, ngày nào cũng cho ăn vậy khổ không thể nói nên lời. Tiền công dạy học quá ít, dù có muốn bắt mẫn đi thưa kiện cũng không nên cơm cháo gì chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng. Điều duy nhất hắt cảm thấy may mắn nhất là cùng Kỳ Tán Nhân sống chung, mỗi ngày cơm tới há miệng, có người phục vụ miễn đi một số việc tay chân.

Thư sinh còn muốn oán trách vài câu, bỗng nhiên trời đổ cơn mưa. Đúng lúc tâm tình bất định trời cho mưa xuống. Hấn đi thẳng qua cửa phòng của Kỳ Tán Nhân, về tới phòng của mình.

Trong phòng bày trí khá đơn sơ, có một cái giường cùng cái bàn gỗ mà thôi. Trên vách tường, treo một thanh đoản kiếm dài hơn một thước, vỏ kiếm đã rỉ sét loang lổ, cũ nát không mấy bắt mắt.

Thư sinh sau khi vào phòng trực tiếp nằm lên giường. ánh mắt vô tình nhìn qua cây đoản kiếm, ngay lập tức hấn cảm thấy lo lắng, dứt khoát không suy nghĩ lung tung yên lặng nhắm hai mắt lại trong lòng mang nhiều tâm sự...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Đã là người ai cũng nuôi một mộng tưởng lớn hăng hái lên đường, hấn phiêu bạt ở bên ngoài đã hơn hai năm những giả tâm ấp ủ bấy lâu này cũng phai nhạt đi gần như không còn. Cho đến lúc hấn đến Phong Hoa Cốc, trên người lộ phí cũng tiêu hết. Giờ đây đành phải giả bộ làm một người dạy học, ở nơi đây ẩn thân sống qua ngày. Không còn thiết tha gì nay là ngày hay đêm, để cho năm tháng trôi qua một cách rất vô vị...

Tiếng mưa rơi càng lúc một lớn, bầu trời cũng bắt đầu chìm vào bóng tối.

Một tiếng nói quen thuộc từ ngoài của truyền đến: “Vô tiên sinh, ăn cơm...”

Thư sinh không buồn đáp lời, thở dài miễn cưỡng đứng dậy, cất bước đi xuyên qua mái hiên, tiến vào phòng bên cạnh của Kỳ Tán Nhân, trên cái bàn nhỏ đã có bát đũa, một bát canh cùng bốn cái bánh bột ngô chiên. Hấn ngồi vào ghế, thò tay cầm lấy bánh bột ngô chiên cắn một cái, lập tức khuôn mặt hiện ra vẻ đầy khổ sở, buồn bã ủ rũ bắt đầu nhai nuốt.

Kỳ Tán Nhân ngồi ăn ở đối diện, tay cầm lấy cái thìa ăn đưa chén súp đến trước mặt hấn, bất mãn nói: “ làm thế này cảm thấy đủ chưa, chớ nghĩ

rằng lão đạo ta còn phải mơn cơm cho người, tuổi còn trẻ mà cơm bưng nước rót như thế không sợ mình sẽ giảm tuổi thọ sao....”

Thư sinh không suy nghĩ nhiều, cầm lấy chén canh uống một hơi cạn sạch, sau đó hẩn lấy thêm nửa chiếc bánh bột ngô chiên quay người bước đi. Hẩn đi ra tới cửa, cảm thấy trong miệng hương vị đắng chát, nhịn không được phàn nàn nói: “Bổn công tử không có bệnh không có tật, mới không có thèm chén canh của người...”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Kỳ Tán Nhân, dưới ánh đèn lò mờ, hẩn cảm thấy quá cô đơn, con mắt đục ngầu buồn bã ủ rũ, rồi ngồi đó chậm rãi vuốt râu lẩm bẫm tự nói: “Đây là Cửu Diệp thảo, Địa Hoàng, Mà Chi, Thủ Ô, Linh Sâm, hơn nữa còn có cam kỷ tương ứng luyện chế mà thành, có công hiệu bổ thận tráng dương tăng cường sức khỏe! Vô Cửu ơi, Vô tiên sinh, chỉ có thể trách người người phạm mắt thịt, không nhìn được công dụng trong đó à...”

Vô Cửu, là tên thật của thư sinh.

Thư sinh trở về phòng không muốn đốt đèn, thuận tay đóng cửa phòng lại, nhanh chóng cắn nuốt cho xong cái bánh bột ngô chiên, sau đó chân mang giày giẫm lên giường gỗ, nằm xuống ngửa mặt lên trời.

Ở trong Kỳ gia thôn được hơn hai tháng nay, tuy cuộc sống hằng ngày còn gặp nhiều khó khăn, nhưng có chỗ nuôi ăn uống ngủ nghỉ coi như cũng tạm sống được. Chí ít có chỗ chui ra chui vào tránh gió mưa, trước mắt như vậy là đầy đủ lắm rồi! Thế nhưng, mỗi khi ăn xong đều cảm thấy toàn thân phát nhiệt nóng lên, mà còn....

Hẩn lấy tay sờ soạng cái nằm dười quần, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nó vừa cứng và nóng. Ài, trong cuộc sống cô đơn lẻ loi như vậy mà cái nhu cầu cần thiết không có chỗ xả ra, cố gắng chịu đựng kìm nén cảm xúc chết người này!

Sau một hồi suy nghĩ lung tung, thư sinh chìm vào trong giấc mơ...

Bên trong giấc mơ dường như lơ mơ, hắn thấy mình cùng bạn bè đang đi ngắm cảnh du ngoạn ở một vùng ngoại ô của một thủ đô.

Ngày ấy bầu trời rất đẹp. Chỉ thấy đất đai vạn mẫu nước trong hồ xanh ngát, ven bờ hồ cảnh liễu buông xuống như sợi tơ lụa, du khách cỡi xe ngựa nối đuôi qua lại như dật, từng trận gió xuân thổi qua nhẹ nhẹ. Chợt có một người cỡi ngựa men theo con đê chạy tới, chưa đến nơi đã ngã “Bịch” xuống đất, là một gia đình toàn thân đầy máu, trước khi lìa đời đưa cho hắn một thanh đoản kiếm, nói bằng giọng khàn khàn: “Lão gia gặp nạn, công tử chạy mau...”

Trời vừa tối, đoàn binh mã đã đuổi theo hắn tới sát phía sau. Thư sinh bỏ chạy trốn chết, ngoài ý muốn chạy nhằm vào một chỗ vách núi không có đường thoát. Đồng thời, mấy đạo nhân ảnh cũng đuổi tới. ở đằng xa có mấy người cỡi mây đuổi đến, trong đêm tối kiếm quang chớp động hết sức chói mắt. Hắn “Phanh” một quyền nện lên người một binh sĩ gần đấy, rồi một cước đá bay trường thương trong tay binh sĩ đang đâm tới, hắn ngấn đầu lên trời hú dài, trên nét mặt hiện lên vẻ không cam lòng bất đắc dĩ thả người nhảy xuống vách núi...

Thư sinh này không phải ai khác chính là Vô Cữu, đột nhiên hắn giật mình bừng tỉnh, ngơ ngát nhìn xung quanh một lúc rồi chậm rãi xoay người, muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Đúng lúc này, “Ầm ầm” giống như tiếng của sấm sét từ phía xa chân trời truyền đến, khi thì nghe như ở rất xa lúc thì gần bên tai..

Vô Cữu không muốn nghe, đưa tay bịt hai lỗ tai lại. Nhưng mà trong nháy mắt, hắn lại ngạc nhiên chấn động trong lòng.

Cái âm thanh này, cũng không phải là tiếng sấm sét, mà là tiếng gõ cửa phát ra từ cửa chính của Từ Đường.

Mơ hồ trong đó, còn lẫn tiếng người kêu lên...

Giờ này đã hơn nửa đêm, ai lại làm cái trò quý gì thế này?

Phong Hoa Cốc là một nơi vắng vẻ, lâu lâu mới có người ngoài ghé thăm, xưa nay sống có một mình một cõi ở Từ Đường luôn luôn thanh tĩnh vắng lặng nằm ở bên ngoài thôn. Bây giờ trời đã về khuya mưa to gió lớn thế này lại xuất hiện người ở đâu đến quấy rầy? sẽ không phải là sơn tặc yêu quý ma tới phá phách a...

“Phanh, phanh.....”

Vô cữu vẫn còn cảm giác kinh ngạc không thôi, mà kẻ gõ cửa càng lúc càng vội vàng. Hẳn không có buồn ngủ, nhắc chân đứng dậy bồi rồi đốt ngọn đèn lên, giương đôi mắt nhìn xung quanh.

Trên bàn có để một cái Lưu Ly đồng hồ, đúng giờ là đã vào nửa đêm.

Vô Cữu tay cầm ngọn đèn muốn ra ngoài, nghĩ ngợi điều gì đó, hẳn rồi quay người tháo đoản kiếm treo trên vách tường xuống, lấy hết dũng khí mở cửa phòng bước ra.

Một cơn gió thổi qua, làm ngọn đèn đầu chao đảo chập chờn như muốn bị thổi tắt.

Vô Cữu đưa tay áo che gió không để ngọn đèn bị thổi tắt, cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Tiếng đập cửa “Phanh, phanh” ngày càng lớn, và tiếng gọi mảnh mai dễ nghe càng rõ ràng hơn: “Có ai ở trong không vậy...”

Tiếng gọi cửa, đúng là tiếng thiếu nữ?

Vô Cữu nghe ra tiếng con gái, nhin không được thở phào nhẹ nhõm. Vừa này dọc đường đi hẳn có ghé qua gọi nhỏ vào cửa: “Kỳ Tán Nhân...” căn

phòng của Kỳ Tán Nhân nằm bên cạnh nhà bếp, cách cửa sân là gần nhất, có lẽ phát hiện từ sớm mới đúng, nhưng không thấy có động tĩnh gì. Chẳng lẽ lão già hôm này lỡ tai bị điếc, không nghe thấy tiếng gọi cửa?

Cánh cửa từ từ mở ra từ bên trong, phía trên ngọn đèn dầu lập lòe xuất hiện một gương mặt người dễ sợ. Đột ngột nhìn thấy như vậy, giống ma quỷ hiện về!

“Lão già chết bầm, người cố ý dọa ta sợ...”

Vô Cữu vô tình nhìn thấy chưa kịp làm ra chuẩn bị, quả thực rất đáng sợ, không kịp trách móc, thúc dục nói: “ này Lão đi ra coi có phải trộm không, hình như có ai đó kêu cửa..”

Kỳ Tán Nhân không có để bị thuyết phục, vẫn đứng nguyên đấy, đưa ngón tay lên bấm quẻ, điềm tĩnh nói: “Giờ Ty, đêm mưa, quẻ tượng sông kiến, trước mặt là sông sau lưng là núi tiến hay lùi đều nguy hiểm. là quẻ đại hung đấy! “Hắn nói xong một câu, đẩy Vô Cữu ra ngoài đóng cửa quát lớn: “Đóng cửa đi ngủ, không quan tâm đến chuyện người khác!”

Vô Cữu bất ngờ bị đẩy ra ngoài cửa mất thăng bằng ngã nghiêng muốn té, cửa phòng “Cót két.. t...tttt” khép lại, mặc dù hắn lấy tay đẩy cửa thật mạnh cũng không nhúc nhích. Hắn dằng bó tay gặp chuyện ngoài ý muốn, khó hiểu nói: “Như thế nào gọi là quẻ đại hung...”

Có lẽ nhận ra trong nhà có ánh sáng, ngoài cửa lại cất tiếng kêu lớn: “ai đó thương tình, mở cửa! cho tỳ muội ta vào dừng chân một lát, tỳ muội chúng ta xin báo đáp!”

Ồ! Thì ra là một đôi tỳ muội, trong lúc gấp gáp lên đường, không may chưa có chỗ đặt chân, nếu như đóng cửa không giúp, là người có tâm làm sao đành lòng cho được!

Ý niệm trong đầu mới hiện lên, đột ngột mưa to gió lớn lại nổi lên. Ngọn đèn bỗng nhiên bị tắt, trong sân lập tức trở nên tối tăm.

Vô Cửu thân hình khẽ run rẩy, trong lòng chần chờ không quyết.

“làm sao bây giờ, tử tử...”

“Khục khục... tiểu muội, nếu như gia chủ đóng cửa không giúp đỡ, không nên làm phiền người ta nữa...”

Một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó là một loạt câu nói nghe rất nhu mì kèm theo bất đắc dĩ từ bên ngoài cửa truyền vào. Cảm thấy đáng thương cho đôi tử muội đi đến bước đường cùng này! Lưu lạc tha phương không có chỗ để về, gặp trời mưa lạnh lẽo càng thêm bi thương. Mà sống ở trên đời, người nào cũng có lúc gặp phải tai nạn rơi vào tình trạng quẫn bách!

Thư sinh không suy nghĩ thêm nữa, đội mưa chạy về phía cửa sân, lớn tiếng nói: “Hai vị cô nương chờ một lát, tiểu sinh ra mở cửa ngay đây..”

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Qua Cầu Rút Ván

Cửa được mở ra, một tròng mưa gió tạt vào mặt.

Thấp thoáng có bóng dáng mềm mại cùng với âm thanh vang lên có phần khẩn trương: "Tỷ tỷ cẩn thận... còn không mau đóng cửa lại, mau mau dẫn đường đi.."

Vô Cữu cũng cảm thấy mắt lờ mờ không nhìn rõ lắm, đành phải lọ mọ đóng cửa cài then lại sau đó đi theo người vừa tiến vào mà nói: "Hai vị cô nương, mời đến nghỉ tạm ở nơi này.."

Hai thân hình nữ tử mặc áo trắng đang dìu dắt nhau phía trước khi nghe thấy tiếng nói nhất thời cũng dừng lại, dường như đang do dự không biết nên đi về hướng nào.

Vô Cữu nhanh chóng chạy vào phòng của mình ném thanh đoản kiếm đi rồi sau đó đặt cây đèn xuống bàn tìm mỗi lửa để thắp sáng. Một hơi còn chưa dừng thì đã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng vang đến cùng với những tiếng thở gấp. Thất vận hăn liền quay người nhìn lại.

Điều mà hăn trông thấy là giờ đây trong phòng đã có thêm hai nữ tử mặc áo trắng tinh, một người hơn hai mươi còn một người chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi thôi. Cả hai đều bị mưa làm ướt hết cả thân thể làm lộ ra những đường cong kiêu diễm.

Nhất là nữ tử trưởng thành hơn kia, từng hạt mưa nhỏ giọt từ mái tóc đen tuyền của nàng xuống làm lộ ra một dung nhan tuyệt thế, khuôn mặt nhỏ nhắn đang có phần nhợt nhạt, ánh mắt như làn nước mùa thu đang ủy khuất, nàng đang lấy hai tay chắn trước ngực mình mà miệng thì một nụ

cười như hoa buổi sớm, thân thể yếu kiều mảnh mai như không chịu nổi gió sương khiến cho người ta thương yêu hết mực.

Vô Cữu ngấm nhìn mà hơi thở trở nên dồn dập, tim cũng đồng thời đập nhanh hơn.

Không thể ngờ được rằng trên đời này còn có một giai nhân thanh lệ thoát tục như thế, cho dù trong ba nghìn loài hoa trên đời cũng không thể sánh với nàng được.

“Không biết chủ nhân của nơi này xưng hô thế nào? Tỷ muội ta rất cần một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi...”

Người gọi cửa lúc này cũng với những lời vừa nói đều là cùng một người, chính là nữ tử nhỏ tuổi hơn kia, khuôn mặt nàng ta bầu bĩnh trông rất là xinh đẹp, mọi lời nói và giọng điệu đều là rất đanh đá không chút ý tứ ngại ngùng nào.

Vô Cữu nghe vậy khiến cho tinh thần cũng phục hồi lại, nhanh chóng đáp lại: “Tiểu sinh cũng không phải là chủ nhân ở nơi này, chỉ là một nhà giáo nhỏ, nếu không khách khí có thể gọi tại hạ là Vô Cữu! xin hỏi quý tính đại danh của hai vị cô nương...”

“Tỷ tỷ ta tên Tử Yên, còn ta là Diệp Tử.”

Cô nương có khuôn mặt bầu bĩnh tên là Diệp Tử, sau khi xưng tên gọi xong lại quay sang nói với thư sinh một cách băng quơ: “Nguyên lai là một vị tiên sinh, thất kính rồi!”

Vô Cữu chỉ mỉm cười đáp lại với thái độ nho nhã: “Quả thật không dám nhận, không dám nhận...” Hắn nói chuyện với Diệp Tử nhưng ánh mắt lại không hề rời nữ tử tên Tử Yên, trong lúc nhất thời ho nhẹ một tiếng nói lên một câu văn vẻ: “Có thơ có mây, ngựa đi ngựa cuốn bụi hồng, thoáng qua thoáng lại chính là Tử Yên...”

Nữ tử tên gọi Tử Yên đang rất là mỏi mệt đối với những lời tâng bốc của thư sinh không thèm để ý tới vẫn nhìn ngó xung quanh với tâm trạng lo lắng, dung nhan xinh đẹp của nàng lại càng thêm phong nhã động lòng người. Mà trên những ngón tay đang che ngực kia chợt có những vết máu nhè nhẹ chảy ra.

Diệp Tử nghe thấy vậy không chút kiên nhẫn mà gắt gỏng:”Tỷ tỷ của ta thương thế không thể trì hoãn nữa, mời người nói ít thôi!”

Vô Cửu đang thao thao bất tuyệt về chút ít tài văn thơ ai ngờ lại bị một gáo nước lạnh dội vào mặt như thế, hấn rất là lúng túng mà nói:”Xin lỗi! Tử Yên cô nương thân thể ra sao rồi? ta phải nên làm điều gì để giúp đây..” Vốn hấn định cầm lấy ngọn đèn để xem xét cho rõ nhưng sợ thất lễ chỉ biết gãi đầu xin lỗi rồi nói tiếp:”Trong từ đường này không có phòng thừa nên hai vị cô nương nếu không ngại thì ở lại một đêm...”

Nghe vậy Diệp Tử nhanh nhẩu nói:”Người mau tránh ra đi, không được tự tiện tới gần đây!”

Đây chính là đuổi mình ra khỏi cửa rồi còn gì, trời đang mưa gió thế này biết đi về đâu đây? Cũng không thể ra nằm ở bên ngoài những linh vị của liệt tổ liệt tông Kỳ gia được, như thế quả thật là đáng sợ.

Vô Cửu mang sắc mặt méo xệch mới tìm một cái cớ để nám lại nhưng Tử Yên liền thở dài một tiếng và mở miệng nói với giọng bất đắc dĩ:”Đã muộn rồi nên...”

Diệp Tử lúc này thần sắc hốt hoảng mở miệng nói:”Nguy rồi, hai tên kia đã đuổi tới!”

Tử Yên nghe thấy liền nhanh nói:”Đa tạ tiên sinh đã cứu mang, tiếc rằng kẻ gian rất ác để tránh liên lụy người vô can tử mọi thiếp vẫn nên rời đi..”

Ánh mắt của Vô Cữu từ trước vẫn không rời người Tử Yên, chỉ cảm thấy trên người nữ tử này tràn đầy một vẻ hấp dẫn vô hạn. Nhất là đôi mắt của nàng, chỉ nhìn thoáng qua thôi cứ như chìm vào một làn nước mùa thu êm ái dịu nhẹ khiến cho người người chỉ muốn đắm chìm không nỡ xa rời.

Nhưng mà khi biết lời nói muốn rời đi của các nàng, hấn lập tức giật nảy mình mà tức giận nói:”Là ai dám khinh dễ hai nữ tử yếu ớt, thật là vô lý mà! không việc gì phải sợ hãi đã có tiểu sinh ở nơi đây!”

Đây chính là anh hùng cứu mỹ nhân, là tỏ rõ khí phách của nam nhi, nếu không gặp thì thôi chứ nếu đã gặp thì đây là việc bốn công tử nên làm!

Vô Cữu xoay người vội cầm thanh đoản kiếm trên giường, trông rất là có trách nhiệm. Nhưng lại nghe Diệp Tử nói nhẹ:”Hừm! chỉ bằng một tên hủ nho yếu đuối đến cầm một thanh kiếm mẹ cũng muốn chống lại hai kẻ giết người không gớm tay kia sao? Thật là không biết lượng sức mình. Tỷ tỷ! xem ra tỷ muội ta lành ít dữ nhiều rồi..”

Thuốc đắng già tật sự thật mất lòng mà, cái gì hủ nho yếu đuối, cái gì kiếm mẹ, điều này làm bốn công tử ta đây tức điên lên rồi!

Vô Cữu nhanh chóng xoay người, muốn dùng những lời lẽ hùng hồn mà phân bua nhưng bỗng nhiên ý thức được điều gì đó mà nhẹ thì thầm:”Giết người không ghê tay, ác bác sao? Chỉ sợ là bốn công tử ta không phải là đối thủ rồi...”

Hai hoa tỷ muội kia đang dìu dắt nhau đi về phía ngoài cửa, trông hình dáng thật là mảnh mai yếu ớt. Trong ánh mắt của Tử Yên đang ngăm nhìn, chờ đón họ là một trời mưa gió. Trước ánh đèn lập lòe nhìn dung nhan tuyệt thế như đang không muốn rời đi của nàng mà xót xa lắm thay.

Vô Cữu trước tình thế nguy cấp liền vội nói:”Hai vị chậm đã, ta có một còn đường vòng trốn qua sau núi.” Hấn cũng không muốn nhiều lời mà đi

ngang qua hai nàng đến hậu viện, trên tay vẫn còn vấy vấy để bảo các nàng theo sau.

Tử Yên cùng Diệp Tử có chút chần chờ nhưng sau đó cũng đi tới.

Đi ngang qua Từ Đường chính là hậu viện. bên trong hậu viện chính là có một chiếc cửa rất nhỏ.

Vô Cửu rất là quen thuộc đến bên cửa nhỏ mà thò tay cởi đám lạt buộc, tiếp theo hần rút then cửa ra khom người nhẹ nhàng đi ra ngoài. Bóng người hần bỗng chốc đã biến mất còn trong bóng tối lại vang lên một tiếng “Bịch” truyền lại.

Hai tử muội đang dìu nhau đi tới, cũng đi qua cánh cửa nhỏ. Mà dưới chân cỏ ướt khó mà đặt chân còn trong trận mưa to gió lớn khiến cho hai mắt không nhìn rõ nữa cho nên nhất thời không biết nên đi về hướng nào.

Diệp Tử thò tay lấy ra một viên châu, một ánh huỳnh quang nhẹ nhẹ được phát ra. Trong ánh sáng mờ có thể nhìn thấy cách đó không xa là tên thư sinh đang ngã chổng vó trên mặt đất. Đi về phía trước là dốc núi còn phía còn còn là đường đi thông qua sau núi.

“Vô tiên sinh...”

Tử Yên mắt nhìn quanh rồi nhẹ nói một câu, sau đó nhanh chóng giục tiểu muội của nàng:”Diệp Tử, mau cất Minh Châu...”

Diệp Tử như ý thức được điều gì đó liền thu hồi viên châu trong tay.

Vô Cửu ngã chổng vó trên đất trông bộ dạng rất là chật vật, nghe lời hỏi thăm của giai nhân mới cống quít từ trong bụi cỏ bò dậy, sau đó vội nói:”Đa tạ cô nương quan tâm, tiểu sinh đã không có việc gì..”

Sau câu trả lời thì ánh sáng của viên châu đã biến mất. Mà nhờ ánh sáng mới lóe lên của viên châu kia mà thấy trong làn mưa gió có hai đạo thân ảnh cách hơn mười trượng bên ngoài đang bay tới!

Ông trời ơi... vậy thật sự là có kẻ xấu, lại còn biết bay nữa, đây không phải là điều bình thường...

Vô Cữu sợ tới mức chân tay luống cuống đứng yên như trời chông vậy.

Nhanh chóng một ánh lửa lập tức hiện lên, tiếp sau một tiếng “phanh” trầm đục vang lên nhanh chóng đem tầng mưa to gió lớn gạt sang hai bên, tiếp theo là hai thân ảnh to lớn đang đánh tới bay ra ngoài. Tiếp sau là một giọng nói nhẹ nhàng thúc giục:”Vô tiên sinh, nhanh nhanh dẫn đường...”

Cái vị Tử Yên với thân hình yếu đuối mềm mại lại có thủ đoạn kinh người như vậy ư?

Vô Cữu vẫn đứng đó mà trợn mắt há hốc mồm, hai bóng áo trắng đang đi tới gần chỗ hắn. Đầu óc hắn giờ đang mông lung không biết làm thế nào rồi bất chợt từ trên đất vùng dậy cong đuôi chạy trước.

Tới phía trước hơn một trăm trượng là phần cuối cùng của dốc núi này. Đường đi rất ngoằn ngoèo lại vắng vẻ âm u, từng tiếng mưa hòa cùng với tiếng suối chảy róc rách vang lên.

Vô Cữu tới chỗ này, vội vàng dừng lại, phát hiện sau lưng có theo tới, chỉ chỉ phía dưới, có ý bảo hai nàng: "Mau mau nhảy xuống, có thể trốn được..."

Diệp Tử không thèm quan tâm mà cao giọng quát lên:”Vô tiên sinh, đây là có ý gì vậy?”

Tử Yên thân hình chuyển động nói nhỏ:”Nếu mà đến bước đường cùng, cứ liều một lần vậy..” Nàng liền kéo Diệp Tử trong tức khắc nhảy xuống

dốc núi.

Vô Cữu liền lau nước mưa dính trên mặt rồi cũng đang muốn nhảy, nhưng trước khi quyết định hẳn lại quay đầu nhìn lại xung quang, bỗng trong hốc mắt hiện lên một cảnh tượng sợ hãi.

Hai người truy đuổi phía sau đã tiến đến gần hơn mấy trượng, thanh trường kiếm trong tay lóe lên hào quang sáng bóng. Mà quan trọng nhất là chân không chạm đất tiến đến với tư thế rất hung mãnh.

Vô Cữu không còn suy nghĩ linh tinh nữa liền muốn rút kiếm ra chống lại, nhưng khổ nỗi là không tài nào rút được. Đây là di vật mà phụ thân hẳn lưu lại cho hẳn, một cây đoản kiếm cũ nát rỉ sét. Lúc cần mà không rút được ra khỏi vỏ thì chỉ là một thanh sắt vụn vô dụng mà thôi. Trời muốn hại hẳn rồi, giờ có khóc cũng không làm gì nổi.

Ngay tức khắc hai đạo kiếm quang gào thét mà bổ tới.

Vô Cữu bất lực không thể rút kiếm, hẳn không còn dám quay đầu lại nữa tay vứt bỏ thanh kiếm mà cắn răng nhảy xuống sườn núi.

Ngay khi hẳn nhảy xuống dốc núi thì vỏ của thanh kiếm đồng nát của hẳn đột nhiên đáng ra một kích kiếm quang, cũng không hiểu nó đánh đi đâu mà chỉ “phanh” một tiếng rồi chìm xuống trên đất. Mà không hiểu tại sao lại có một màu đen sẫm mù tràn ra khỏi đám cỏ khiến cho không một ai có thể quan sát chỗ thanh kiếm vừa rơi xuống có thứ gì khác thường.

Hai tên nam tử đã hạ thân từ trên không trung xuống, chúng thu hồi thanh kiếm mà trên mặt đờ đờ sát khí. Hai kẻ đó đuổi khiến cho hai tỷ muội cùng một tên lạ mặt nhảy xuống sườn dốc núi, chúng không vội vã đuổi theo mà ngược lại đang ngạc nhiên mà nhìn nhau, sau đó nhìn xuống đám cỏ nơi có thanh đoản kiếm vừa rơi xuống mà tràn đầy mừng rỡ nhưng ngay tức khắc lại sững sờ lại.

Trong bụi cỏ bắn ra hai tia sương mù nhanh chóng quấn lấy chúng. Sương giống như độc xà đã ẩn nấp lâu đến lúc vồ mồi khiến cho cả hai không kịp đề phòng!

Hai tên đến lúc phát hiện ra đã muộn rồi, sương mù lạnh lẽo đã chui vào da thịt, theo thất khiếu mà len lỏi vào trong cơ thể liên tục thôn phệ lục phủ ngũ tạng cùng huyết mạch thần hồn. Ngay tức khắc cách đứt rời ra từng khúc, kinh mạch vỡ nát, da thịt nứt nẻ thân hình nhanh chóng đổ gục xuống. Nhanh đến mức mà chúng không kịp kêu lên một tiếng, nguyên trước kia hai nam tử đang sống sờ sờ bỗng bỏ mạng. Còn lại trên mặt đất là hai thi thể héo rũ quắt queo...

“Bịch”

Đây là tiếng động phát ra từ thân hình Vô Cửu rơi xuống mặt đất.

Phía cuối dốc núi không phải là tuyệt địa mà là một hang sâu cao hơn một trượng, rộng hai thước và sâu khoảng ba đến năm thước, cũng vì nơi đây cỏ dại mọc cao nên đã che lấp mất cái hang này, cho dù là ban ngày hay đêm cũng khó lòng phát hiện ra.

Vô Cửu rơi xuống trên một tảng đá, hấn ngã dúm dũi và hướng mũi xuống đất thiếu chút nữa là lộn cổ mà đi, tay hấn nhanh chóng vờng ra bắt được một thân cây thấp mới ổn định lại được thân hình, hấn cũng nhanh chóng chần chờ vọt vọt đi. Về phía trên núi kia có xảy ra chuyện gì hấn hoàn toàn không hề hay biết.

Tùng thân cây xệp ra lộ ra một cửa động cao cỡ nửa người. Xung quanh uốn lượn mấy trượng có bốn đến năm cái huyết động.

Vô Cửu đang muốn đi vào thì bên trong vọng ra tiếng quát mắng:”Nơi này không thể chứa nổi ba người, người ở ngoài đi..”

Ở bên ngoài? Đây không phải là hành động qua cầu rút ván đấy chứ? Trốn ở trong may ra còn thoát được một mạng, đi ra bên ngoài thì khác nào chờ chết!

Vô Cửu không thèm ném xia đến lời nói mà cứ nhắm mắt xông bừa vào, đột nhiên dưới chân vấp phải cái gì mà ngã nhào xuống dưới, một mùi hương dịu nhẹ tỏa ra cùng với tiếng tiếng thở nhẹ run rẩy vang lên. Tay chân hẳn không khỏi luống cuống mà sờ đông nắn tây mà trong lòng cảm thấy lâng lâng. Đang lúc mơ màng bên tai bỗng “Bộp” một tiếng trầm thấp. Hẳn bỗng thấy trời đất quay cuồng rồi hai mắt nhắm nghiền lại (bị đánh ngất)...

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tiên Tử Gặp Rủi Ro

Không biết qua bao lâu...

Nghĩ tới, vì sao Diệp Tử kia phải ra tay hại ta?

Vô Cửu từ trong hôn mê tỉnh lại, dù hăn chưa nhìn rõ tình hình bốn phía nhưng liền cảm thấy có mùi thơm ngát tràn khắp người hăn, còn có thân thể mềm mại ngồi ở bên. Hăn lập tức sốc nặng lâm vào mê muội lần nữa. Lại bởi vì có vết xe đổ lúc trước nên hăn động cũng không dám động, chỉ khẽ tách mí mắt ra một khe hở lặng lẽ rình trộm.

Liền thấy trong ánh sáng mờ lung là hai nữ tử trẻ tuổi đang khoanh chân ngồi, có giọng nói uyển chuyển phát ra.

"Tỷ tỷ! Pháp lực ta đã cạn kiệt, không thể biết thương thế tỷ ra sao?"

"Tĩnh tu mất hai canh giờ khó khăn lắm mới khôi phục ba thành tu vi, nếu giờ gặp rút lên đường cũng không ngại..."

"Vâng làm vậy đi! Mà tên thư sinh chết tiệt kia thật sự là cố hủ đến cực độ, vậy mà dẫn ta và người vào nơi này, nhìn xem lông gà xương gà đầy đất đây này rõ là sào huyệt của chồn hoang chuột lang dơ bẩn ranh mãnh, nhưng cũng không sao cả chỉ sợ nếu như cường địch thừa cơ đuổi đến vậy chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao..."

"May mắn! Hai người kia chắc đã đi xa rồi..."

"Tu sĩ Hữu Hùng quốc thật quá càn rỡ, vậy mà bám theo cả một đoạn đến tận đây..."

"Mà thôi! Linh Hà sơn đất Nam Lăng ta có ân oán với Hữu Hùng quốc, vừa vặn chúng lại gặp chúng ta ra ngoài, chuyện ngoài ý muốn, muốn tránh cũng không thể tránh được. Cũng may thoát được một kiếp, coi như là một lần lịch lãm rèn luyện a..."

"Tỷ tỷ nói đúng! Sắc trời sắp sáng, mưa tạnh gió ngừng, không bằng nên sớm lên đường thôi..."

"Ân!"

Hai nữ tử ra quyết định, liền đứng dậy rời đi.

Nhưng đột nhiên có tiếng nói vang lên: "Hai vị cô nương cần gì vội vã rời đi như vậy, chẳng lẽ không muốn gặp nắng sớm..."

Diệp Tử thò tay tháo mình châu chiếu sáng xuống, quay đầu nhìn lại. Tên thư sinh vốn nên hôn mê lại đang nằm thoải mái, hai mắt nhấp nhấp nháy nháy. Nàng không khỏi nghi hoặc hỏi: "Ý người là gì, ai không muốn gặp nắng sớm?"

Tử Yên cũng ngạc nhiên liền vội vàng nhích người tránh né. Nhưng mà chỗ này thật sự quá chật chội, trong thời gian ngắn thật có chút lộn xộn.

Vô Cửu có chút hối hận bản thân mình lăm mồm, nhưng hăn lại không đành lòng nhìn 'giai nhân' rời đi, trong mơ mơ hồ hồ cũng không có nghĩ nhiều liền thuận miệng phân trần nói: "Nhớ đến người xưa từng nói, hễ là quỷ quái sơn yêu đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng sáng, sợ dương khí vọt lên âm thể..."

Diệp Tử lập tức cả giận nói: "Nói nhăng nói bậy, ta giết người..."

Mà thanh âm hiếu kỳ vẫn không ngừng vang lên: "Nếu không phải yêu quái, vậy sao lại biết thần thông yêu thuật?"

Tử Yên nhận ra có điều khác thường, ánh mắt vô ý nhìn thoáng qua chỗ kia, nét mặt cũng là xấu hổ cùng giận dữ, nhưng nàng vẫn cứng rắn kiềm chế, đưa tay ngăn Diệp Tử lại nói: "Không so đo cùng hắn làm gì..."

Diệp Tử lại không nghe theo vẫn không buông tha nói: "Hắn chỉ là một cái giáo viên dạy học, vốn nên nhã nhặn lịch sự, vậy mà mở miệng lại dơ bẩn như vậy, hơn nữa toàn thân lại lộ ra mùi dục vật trắng dương, rõ ràng chính là loại xấu xa mặt người dạ thú, giữ hắn lại làm gì..."

Vô Cửu vẫn nằm chống chọi, hồn nhiên không biết họa sát thân từ đâu mà đến. Nhưng mà ngay lập tức, khuôn mặt hắn đỏ bừng bừng lúng túng khó nhìn. Mượn nhờ ánh sáng từ minh châu làm hắn thấy rõ ràng, giữa vùng áo choàng nơi hạ thân vậy mà không biết tại sao lại nhô lên một khối, rất là cao vút đầy chướng mắt.

Kỳ tán nhân chết tiệt, hắn mỗi ngày cho ta húp món súp kia chính là dục vật trắng dương ư?

Thật sự là mắc cỡ chết người!

Vô Cửu không dám nằm trên mặt đất giả vờ giả vịt nữa, vội trở mình ngồi dậy, mặt mũi tràn đầy bối rối, liên tục khoát tay nói: "Tiểu sinh chính là chính nhân quân tử! Mặc dù có lòng ngưỡng mộ nhưng tuyệt không có ý nghĩ không an phận..." Hắn đang nói, còn chưa dứt lời liền nghe Diệp Tử quát lên: "Chỉ bằng một cái phàm phu tục tử như ngươi cũng xứng ngưỡng mộ hai người tử muội ta, phi..."

Tử Yên vẫn không nói một lời, lôi kéo Diệp Tử đi ra ngoài động.

Vô Cửu xấu hổ vạn phần, trên mặt không nén được giận rồi.

Tất cả đều do Kỳ tán nhân kia bố trí dục vật a, bốn công tử oan uổng a! Mà phàm phu tục tử thì sao? Lòng yêu thích cái đẹp ai chả có! Huống chi

bốn công tử còn là anh hùng cứu mỹ nhân đấy, sao lại chịu trào phúng như thế này?

Vô Cửu vừa mới lý luận thì hai tử muội đã thẳng thừng rời đi. Trong lòng hắn có chút lo lắng liền đứng lên đuổi theo. Nhưng đảo mắt nhìn đến cửa động thì thấy hai bóng người áo trắng bay lên trời. Hắn ngẩng đầu lên đầy kinh hãi, chỉ còn thanh âm thờ dài văng vẳng, cuối cùng hắn lại cẩn thận di chuyển bước chân.

Từ khe hở dưới lùm cỏ thấp nhìn xuống, ở chỗ sâu trong hơn mười trượng có dòng suối chảy xiết. Tiếng nước "ào ào" xuyên thấu qua, trận trận sương mù tràn ngập truyền đến, tình cảnh thật là quá dọa người đi mà. Ai mà ngờ tới chân tướng ở trong chỗ này, chắc chỉ coi như là đường cùng, gặp sẽ quay người rời đi, rất không ngờ trong bụi cỏ ở một bên vách núi đá còn cất giấu một cái sơn động cực kỳ giấu kín. Mà nếu như nửa đêm đi vào nơi đây sẽ khó tránh khỏi trượt chân gặp vận hạn...

Vô Cửu quay người, dùng cả chân lẫn tay rất dễ dàng liền trèo lên sườn núi, nhưng hắn còn không kịp đứng lên mặt đất đã chột thờ nhẹ ra.

Trời đã sáng, nắng sớm âm đạm, cơn mưa đã qua, làn gió nhỏ tàn sát bừa bãi cũng đã biến tan lộ ra sương mù nhàn nhạt tràn ngập bốn phía. Như là đang bên trong cảnh sắc mộng ảo vậy, mà nơi xa là hai bóng giai nhân tuyệt trần đang đứng mới tuyệt mỹ làm sao.

Hai tử muội chưa đi mất...

Vô Cửu mang theo một thân dính bùn đứng lên, nhưng vừa đứng lên hắn lại chột ngây ngẩn cả người.

Ở trong bụi cỏ cách hắn một trượng năm gọn hai cổ tử thi khô quắt, bộ dáng rất là đáng sợ, có lẽ chính là hai tên ác nhân lúc ban đêm. Trên mặt đất bên cạnh hai tên này nằm hai thanh kiếm nhỏ dài hơn một xích cùng một thanh kiếm ngắn mang vỏ.

Nhưng mà, cách ăn mặc quần áo của hai người chết kia cũng không xa lạ gì, chẳng lẽ...

Vô Cữu lập tức cảm thấy sau lưng đầy lạnh lẽo, sâu trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia đặng chất.

Tử Yên cùng Diệp Tử hai mặt nhìn nhau, thần sắc tỏ vẻ khó hiểu.

Một lát sau, Diệp Tử vẫn còn sợ hãi trong lòng, nói: "Tinh hồn cùng huyết mạch của hai người này đều bị thôn phệ, có lẽ là cao nhân đi qua nơi này..." Nàng sợ hãi nhìn chung quanh một lát cũng không thấy dị thường nào khác, lúc này mới vung tay áo lên cuồn cuộn, hai thanh kiếm nhỏ vậy mà nhẹ nhàng bay lên lập tức rơi vào trong tay nàng. Nàng xem xét tường tận một lần, không khỏi vui vẻ nói: "Pháp khí thượng hạng a..."

Tử Yên thì lấy ra đồ vật giống như một mảnh da thú, rồi sắp xếp nó một cách tùy ý, sau đó nàng thuận tay ném ra. Da thú đón gió cháy bùng lên, thoáng chốc hóa thành hai ánh lửa trong nháy mắt rơi vào trên cây khô, liền có hai tiếng "Phốc phốc" rất nhỏ vang lên, trên mặt đất dĩ nhiên không còn thi hài nữa, chỉ có tro tàn tán lác trong bụi cỏ. Nàng lại đưa tay trái lên hư không, tức khắc thanh kiếm ngắn mang vỏ đột nhiên bay lên bay về phía nàng. Đoản kiếm nơi tay, thần sắc nàng hiện ra vẻ hoài nghi, nàng chợt muốn rút kiếm ra khỏi vỏ, sau đó lại là lộ ra hơi kinh ngạc: "Kiếm này làm từ sắt thường mà thôi, tại sao lại ẩn chứa sát khí huyết tinh? Mà lại không thể nào rút nó ra khỏi vỏ, rất là cổ quái..."

Vô Cữu thấy hết một màn trước mắt, nhưng như cũ vẫn là sắc mặt khó coi cùng lo sợ khó có thể bình tĩnh. Lát sau, hắc u ám thở dài, thoáng trấn định lại, nhưng ánh mắt vẫn không được ung dung mà tâm thần vẫn đang nhộn nhào.

Hắn còn tưởng đó là hai nữ tử yếu đuối, ai ngờ hai nàng nhiều lần ra tay bất phàm. Nếu không phải sơn tinh quý quái thì chẳng lẽ hắn lại gặp được

hai vị 'tiên tử' gặp rùi ro?

Vô Cửu thừa dịp nói ra: "Tử Yên cô nương, cô nương cho tiểu sinh phân trần một hai..." Hắn đi sát vào hai bước, lại nói: "Gia phụ ta chính là người đi lính, cả đời ông ấy giết chóc vô số, chỉ truyền lại đoản kiếm ẩn chứa sát khí cho ta, tất cả đều hợp tình hợp lý, chỉ là nó bởi vì cũ nát rỉ sắt mà khó có thể rút ra khỏi vỏ mà thôi, nó luôn được tiểu sinh giữ bên người để tăng thêm lòng dũng cảm..."

Tử Yên quay đầu thoáng nhìn, nhẹ vung tay áo lên.

Ánh mắt Vô Cửu đầy thâm tình nhìn chăm chú, bỗng nhiên cảm thấy cảnh sắc trước mắt như làn thu thủy dịu dàng đẹp khôn cùng lướt qua. Cả người hắn lập tức trầm luân trong đó, cảm giác lâng lâng không hiểu kì diệu, chỉ đến khi kiếm ngấm ngự không bay đến trước người hắn, lúc này hắn mới bỗng nhiên tỉnh lại thò tay tiếp nhận.

Tử Yên ngẩng đầu nhìn về phía xa, nói khẽ: "Chớ kinh động đến hàng xóm láng giềng, nhanh lên đường quan trọng hơn!" Nói xong, nàng huy động đôi tay áo, quanh thân đột nhiên hiện lên một tầng hào quang yếu ớt. Chiếc áo choàng, mái tóc cùng chiếc quần trắng không phải tơ tằm cũng không phải lụa là không gió lại tung bay, cỏ nhỏ bụi bặm bám trên vạt áo yên lặng rơi rụng. Duy nhất là miệng vết thương trước ngực vẫn còn mang theo một vòng đỏ thẫm, giống như nhụy hoa sen trắng đầy kiều diễm động lòng người vậy.

Diệp Tử hơi cúi đầu, cũng là hết sức nhỏ nhẹ thốt tha gật đầu hiểu ý, tiếp theo nàng thu lại hai thanh tiểu kiếm biến mất vô tung, nàng lại lấy ra một mảnh da thú đặt lên thân rồi vỗ một cái liền có hào quang lập lòe hiện ra, hai chân hai nàng rời khỏi mặt đất như là muốn bay đi...

Đúng vậy, hắn thật sự gặp được hai vị tiên tử.

Vô Cửu thất thanh nói: "Tử Yên tiên tử..."

Giai Nhân ngoái đầu nhìn lại, chớp mắt rung động lòng người, thoáng như ánh sao vụt qua làm cho chàng lưu luyến muôn đời.

Trái tim Vô Cữu nhảy loạn, lại nghĩ một đấng nói một nẻo: "Thuận buồm xuôi gió, sau này sẽ gặp lại..." Hắn còn chưa nói xong đã liền đưa tay tát một cái lên miệng. Hắn vốn định mời nàng ở lại, nếu không cũng muốn biểu đạt thoáng qua tình ý ngưỡng mộ trong lòng mình, ai ngờ lời nói vừa đến miệng lại hư tình giả ý như vậy, căn bản không phải tác phong trước sau như một của bốn công tử a!

Vẻ mặt Diệp Tử hiện rõ khinh thường, hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng Tử Yên lại thoáng chần chờ, tiện tay ném ra một khối đồ vật, nhàn nhạt nói: "Nhận được cứu giúp, nên báo đáp. Tiên sinh nếu như gặp khó khăn có thể bằng ngọc bội này đến Linh Hà sơn nhận che chở!" Nàng vừa dứt lời liền không quay đầu lại, thò tay kéo Diệp Tử, hai người song song cách mặt đất đột nhiên bay đi. Trong sáng sớm mông lung đúng là kinh hồng vụt qua, trong nháy mắt đã là mờ ảo không còn tung tích...

Chỉ còn một mình Vô Cữu lặng lẽ nhìn chân trời xa mãi không thôi.

Chàng còn có đòi hỏi gì? Khi đã có hai tiên tử ngủ cùng qua đêm, tiêu dao du sơn ngoạn thủy, đời này sống không có uổng phí! Mà hôm nay chàng còn bỏ lỡ dịp may, quả thật làm người tiếc hận!

Nhưng mà, Tiên Tử còn để lại một vật đây này...

Vô Cữu chấn động tinh thần, quay người tìm kiếm trên mặt đất. Một lát sau, một khối ngọc bội màu trắng đã nằm trong tay.

Ngọc bội cỡ ba tấc, điêu khắc hoa văn tô điểm, bên trên có bốn chữ "Linh Hà" cùng với tên húy "Tử Yên" làm vật lưu niệm. Đơn giản nhìn qua là dễ dàng hiểu đây là vật mang bên người của Tử Yên a!

Vô Cữu cầm ngọc bội, nhin không được nhếch miệng mỉm cười.

Ai nói tiên tử vô tình, lưu lại tín vật để chứng minh là có tình có nghĩa! Nhưng còn không có biết Linh Hà sơn nó nằm phương nào a, khiến cho lòng người hướng về a...

Vô Cữu cất ngọc bội vào trong ngực, trước mắt vẫn cứ hiển hiện lên đôi mắt sáng động lòng người ấy. Hắn lại cười ngây ngốc trong chốc lát rồi mới mang theo kiếm ngăn trở về. Hắn đi đến bên bờ vẫn không quên nhìn nhìn tro tàn trong bụi cỏ khiến lòng vẫn còn sợ hãi.

Không biết là ai đã giết hai cái ác quỷ đồ kia, thật sự là liên tục gặp kỳ ngộ! Mà thủ đoạn của hai nàng cũng không để lại gì cả. Đặc biệt là đốt thi không để lại dấu vết gì quả thật là rợn người. Chớp mắt nhớ tới, tất cả giống như thật giống như ảo thoáng như mộng cảnh...

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kẻ Ăn Trộm Gà

Lúc này mặt trời vừa mới hé lộ, những tia sáng màu đỏ yếu ớt súa đi màn đêm tối tăm. Phong Hoa Cốc hiện ra rực rỡ muôn màu, cảnh sắc mây núi hòa quyện cùng cây rừng một màu xanh thắm, mặt nước hồ trong veo thật thơ mộng.

Vô Cửu từ đường cũ đi trở về, xuyên qua cửa hông về tới sân sau của Từ Đường. Trên người hần giờ này đầy ắp bùn đất, hần đi thẳng đến nhà bếp, nhìn thấy Kỳ Tán Nhân đã dậy, hai tay đang bưng chén canh tối hôm qua còn thừa trên bếp lò ăn một cách ngon lành.

Lại là món canh, đồ ăn còn thừa lại để qua đêm ăn vào có thể gây đau bụng!

Vô Cửu vô cùng tức giận như gặp mặt kẻ thù, không khí vô cùng căng thẳng, hần tiện tay ném đoản kiếm vào mái hiên, nó lăn lóc vài vòng rồi nằm yên ngoài bậc thang, hần tức giận hét lớn: “Người xuất ngày bổ âm bổ dương cũng thôi, đằng này lại còn kéo theo ta gặp họa...”

Kỳ Tán Nhân uống xong bỏ cái chén xuống, đưa tay áo lau miệng, lại tiếp tục dùng tay dụi dụi hai con mắt, sau đó mới cầm cây gậy gõ chậm rãi bước ra khỏi nhà bếp, hần làm mặt lạnh châm chọc nói: “Ta tuổi già sức yếu, trong người lại mắc bệnh khó chữa, tẩm bổ một chút, có gì mà không được? Mà hôm nay tiên sinh tinh huyết cường tráng, đó là công lao của lão già này nấu súp tẩm bổ đấy. Liều thuốc dưỡng sinh cường tráng, giúp người mạnh mẽ hơn... Người không thấy được lòng tốt của ta thì thôi, tại sao gặp nạn lại đổ thừa cho ta...”

Biết nói thế nào bây giờ? Đúng lúc đang mắc chuyện riêng tư, lại gặp tình cảnh xấu hổ này đúng là mất mặt quá đi, hãnh làm ra vẻ bị hại, định mở miệng so đo một hai với lão!

Vô Cữu cảm thấy có chút yếu lý, muốn nói cũng không được, đành phải lạng lẽ rời đi, nhưng lại không chịu yếu thế khẽ hừ một tiếng rồi đi ra phía sau lấy nước rửa mặt. Phía trước nhà bếp có một lu nước, những vật này đặt ở đây khiến cho sinh hoạt hàng ngày rất thuận tiện.

Kỳ Tán Nhân đứng ở cửa trước nhìn Vô Cữu chăm chú, lộ ra sắc mặt ngạc nhiên lên tiếng: "Người quả nhiên ra tay cứu người, mạng người cũng lớn đấy..." Lão tuy trốn trong phòng, nhưng với tình hình của nội viện lại rất rõ ràng. Sau một hồi cân nhắc lão mới nói một câu, chẳng lẽ lão đã sớm tính toán sẽ có biến?

Vô Cữu trừng mắt nhìn lão, hai tay vẫn tiếp tục tẩy rửa vết bẩn trên người.

Kỳ Tán Nhân không nói thêm, chậm rãi đi tới gần hãnh, cúi người nhặt đoản kiếm đang nằm trên mặt đất. Hai mắt tập trung xem xét, mắt thấy đoản kiếm bị lấy đi, hãnh lên tiếng tránh mắt: "Đây là vật không tầm thường"

Vô Cữu đoạt lại đoản kiếm, hướng phòng ốc tiến vào, lát sau hĩnh xuất hiện với y phục sạch sẽ, trên tay cầm trường bào dính đầy bùn đất bước ra khỏi phòng, hãnh ở vạc nước hình như đang giặt đồ. Ở bên ngoài phiêu bạt hai năm mọi chuyện, ăn, mặc, ở, đi lại điều tự tay làm lấy. Hôm nay hãnh sớm đã không còn là công tử sống cuộc sống an nhàn sung sướng nữa, bây giờ hãnh chỉ là một cái bần cùng thư sinh, sống qua ngày bằng nghề dạy học mà thôi!"

Dưới mái hiên bên trong nội viện Kỳ Tán Nhân đang ngồi trên ghế đẩu, hai tay lựa nhặt mấy nhánh rau cỏ dại được chất đầy trong sọt tre trước mặt.

Lão thấy hãn đang lụi bại giặt rửa xiêm y, lão lại ở một bên cố làm ra vẻ tự đắc hơn hử cười đùa, rồi lại hiếu kỳ hỏi: " Người nửa đêm đi ra ngoài, trời sáng mới về, còn không biết cứu người phương nào, lại không biết họ đi đâu, ở đâu?"

Vô Cữu đã giặt xong trường bào, dùng lực rủ mạnh tấm áo rồi rồi treo lên sợi dây ở phía từ đường để phơi nắng, làm xong hãn mới nói lại: " Tán nhân có thể xem bói, lại phải hỏi nửa sao?"

Kỳ Tán Nhân lắc đầu nói: " Xem bói quẻ, đơn giản chỉ để biết đường mà tránh tai họa, có điều thế sự hay thay đổi, làm sao có thể thấy rõ mọi chuyện được!"

Vô Cữu kéo tay áo, tiến vào nhà bếp, lấy một thanh củi nhỏ phủi đi lớp bụi tro đang vừa tàn trong bếp, lát sau trong tay hãn đã nhiều hơn hai khối than hình tròn, hãn cầm hai vật đó tiến tới chỗ Kỳ Tán Nhân.

Kỳ Tán Nhân kinh ngạc nói kinh ngạc nói: " Đây là vậy gì?"

Vô Cữu lấy một cái ghế tiến lại ngồi bên cạnh lão, hai tay cầm hai khối cầu khê chạm vào nhau, từ trong khối cầu lộ ra hai con gà có vẻ đã chín khối trắng trên thân bốc lên nghi ngút. Hãn tiến hành bốc vỏ, mang theo vẻ đắc ý nói: " Lấy bùn đất trát kín thân gà rồi chôn sâu trong than đỏ, không sợ cháy thịt. Này nhờ lão chỉ chú nhóm lửa, không chú ý đến thôi, lại đây nếm thử nào..."

Kỳ Tán Nhân tận hưởng hương thơm của thịt gà, rất muốn đưa tay nhận lấy, lão giặt mình mang theo vẻ nghi ngờ nói: " Gà từ đâu mà đến?"

Vô Cữu gọn gàng dứt khoát nói: "Gà, đương nhiên là từ mộng gà mái mà sinh ra, không thì còn có thể thế nào..." Hãn thấy không có ai cảm kích, cũng không khách sáo, liền mở miệng, trong chớp mắt liền đem hai con gà nuốt xuống bụng, nghẹn đến nổi đấm ngực giậm chân, một hồi lâu sau mới

cảm thấy thoải mái, không quên hỏi: "Lão đạo... Có từng nghe nói qua Linh Hà Sơn?"

Kỳ tán nhân còn muốn truy vấn lai lịch của con gà, lập tức giật mình biến sắc, khó tin nói: "Không lẽ ý của tiên sinh là, tối hôm qua hai nữ tử đến gọi cửa, là người ở Linh Hà Sơn..."

"Hắc hắc, người ở trong phòng, sao biết đó là hai nữ tử?"

"Ta... Bấm ngón tay tính toán..."

"Ồ... Tán nhân biết rõ Linh Hà Sơn?"

"Ta... Đương nhiên biết rõ..."

"Ai ôi!!!, kỳ tán nhân ở trên, xin nhận của tiểu sinh một lạy! Lại nói Linh Hà Sơn..."

"Phanh, phanh —— "

Ngay lúc này, có tiếng gõ cửa vọng vào sân.

Tuy rằng giờ mao chưa qua(sáng sớm), nhưng trời cũng đã sáng rõ, mà trên trời vẫn có mây đen trầm thấp, xem ra sắc trời cũng không trong.

Bất quá, còn chưa tới canh giờ mở cửa học đường. Sáng sớm ngày ra, là ai ở ngoài đập cửa?

Vô Cửu cũng bất chấp là đang cùng kỳ tán nhân nói chuyện, đi thẳng đến trước cổng chính gỡ xuống then cửa.

Không đợi cửa mở, đại môn đã "Két.." một tiếng bị đẩy mạnh ra, tiếp theo mấy đạo nhân ảnh tràn vào, còn có một tráng hán tay ôm đứa bé, đúng là tên tiểu quý chuyên gây sự trên lớp học, tên là Kỳ Sơn, biệt hiệu Sơn Nha Tử, đang ôm lấy một bên cánh tay, mặt mày nhem nhuốc nước mắt.

Vô Cữu không hiểu rõ ràng tình huống cho lắm, muốn tránh né qua một bên, lại nhận ra lão giả cầm đầu trong đám người xông vào, thở dài nói: "Kỳ lão tiên sinh..."

Kỳ lão tiên sinh tuy năm nay đã năm, sáu mươi tuổi, râu tóc xám trắng, sắc mặt vẫn hồng nhuận phơn phớt, thân thể cường tráng.

Với sắc mặt lo lắng Kỳ lão tiên sinh, chấp tay, vội vàng nói: "Cháu của ta đang bị thương rất nặng, mong ngài ra tay cứu lấy nó"

Vị lão giả này không chỉ là Kỳ gia thôn tộc trưởng, mà còn là tổ phụ của Sơn Nha Tử. Hãn là cháu trai bị ngã gãy cánh tay, tổ phụ của hãn liền huy động nhân lực đến đây cầu người xem bệnh.

Vô Cữu nhường mọi người tiến lên, theo sau đi vào.

Kỳ tán nhân đã thả cái sọt trong tay ra, đứng dậy nghênh tiếp, cũng cầm lấy một cuộn băng vải, ôm hài tử ngồi xuống. Hãn một bên cúi đầu xem xét, một bên lên tiếng dò hỏi: "Cái này là..."

Kỳ lão tiên sinh phân trần nói: "Cháu của ta sáng nay không muốn rời giường, nói là tiên sinh muốn dùng gậy đánh hãn. Ta bèn đỡ dành hãn rời giường mặc quần áo, sau đó nó lại khóc suốt mãi mới chịu đi, có điều chưa ra đến cửa, thì bị ngã, sợ là gãy tay rồi. Là cha nó ôm cháu ta từ nhà đến đây, hừ..."

Lão đầu nói đến đó trong tâm không nhịn được đau lòng, bàn tay vuốt chòm râu dài, oán giận nói: "Tiểu nhi tính tình không tốt, vốn nên dạy dỗ nhiều hơn, nhưng mà trực tiếp đánh chửi, thì trước giờ chỉ có tiên sinh mới làm. Nếu tiên sinh yêu cầu cao, thì nên có kiên nhẫn nhiều hơn..."

Vô Cữu vẫn đứng ở một bên tham gia náo nhiệt, không nghĩ tới lại gặp phiền toái quán đến thân.

Trẻ em đi học không nghe lời liền bị ăn gậy, đây là đạo lý hiển nhiên. Ai ngờ vị lão tiên sinh này cứng chiều cháu mình, lại đem nguyên nhân đưa cháu trai té bị thương liên lụy đến trên đầu tiên sinh dạy học. Mà hài tử kia không may ngã gãy tay, cùng ta có quan hệ gì đâu? Trước đây có nói qua là muốn dùng gậy đánh hấn, đơn giản chỉ là hù dọa bằng miệng, chỉ là hù dọa mà thôi, lại bị tiểu quỷ thích gây sự kia đem trở thành cái cớ để lười biếng trốn học...

Đã có Kỳ lão tiên sinh lên tiếng, hán tử đang ôm theo hài tử cùng với mấy người bên cạnh đều tại chỗ lắc đầu thở dài, ít nhất nhìn qua trong ánh mắt, đã thiếu đi một phần kính ý trong quá khứ.

Vô Cực phát hiện không ổn, vội nói: "Lão tiên sinh nói rất đúng, tiếc rằng Sơn Nha Tử nghịch ngợm quá mức đến ta cũng không thể chịu nổi..."

Kỳ lão tiên sinh tuy rằng đức cao vọng trọng, nhưng lại nghe không ra trong đó có ý chửi bới cháu của hấn. Hấn khó chịu một tiếng, sắc mặt trở nên khó nhìn. Phụ thân của Sơn Nha Tử tức thì là hướng về phía Vô Cửu áy náy cười cười, muốn nói xin tiên sinh bỏ qua.

Vô Cửu thấy thế, đành tránh qua một bên không nói nữa.

Kỳ Tán Nhân cúi người xem xét một thời gian, đưa tay bắt lấy cánh tay Sơn Nha Tử, không để cho nó khóc rống, tiếp theo chỉ thấy bàn tay lão run lên bần bặc, "răng rắc" một tiếng xương cốt va chạm vang lên, lão ta đứng dậy, vỗ tay cười nói: " Xương vai trật khớp thôi, tốt rồi..."

Sơn Nha Tử nước mắt chảy dài, đùng đưa cánh tay bị thương. Xem ra, có lẽ vết thương đã thuyên giảm.

Kỳ lão tiên sinh lộ ra bộ dáng tươi cười, vội khom người cảm tạ: " Tán nhân y thuật cao siêu, đúng là danh bất hư truyền!" Mấy vị tộc nhân đi theo ai nấy điều thở dài rồi cùng lúc hành lễ.

Kỳ Tán Nhân hoàn lễ luôn miệng nói: "Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến!"

Biết được Sơn Nha Tử không sao Vô Cữu cũng dễ thờ, hẳn hợp thời lên tiếng: "Kỳ Sơn, người lại bướng bỉnh rồi!, để tránh người thân lo lắng, ta cho người về nhà một bữa, sau giờ ăn phải đến học đường..."

Tên đi học của Sơn Nha Tử là Kỳ Sơn, có cha nó ở đây nó bắt đầu ỷ lại, nó nằm lì trong ngực cha không chịu xuống đất, hai mắt nhắm nghiền luôn miệng gào hét: "Tiên sinh không phải người tốt, ta không muốn đến học đường đâu..."

Với vẻ mặt lúng túng Vô Cữu, ưỡng ngực nói: "Thân là thầy giáo ta luôn gánh trên vai trọng trách nặng nề, ta khổ công truyền đạo chỉ muốn dạy các người thành tài đấy! Tiên sinh ta là một tấm gương sáng cho người khác noi theo, thế nào lại là người xấu được...?"

Cử chỉ tao nhã, ngôn từ nho nhã, khiến cho mọi người ở đây có chút nghi hoặc.

Kỳ Lão tiên sinh lên tiếng khuyên bảo đứa cháu trai bảo bối của mình, không ngờ Sơn Nha Tử lần nữa hô to: "Tiên sinh trộm gà trong thôn, bị ta với Nữ Nhi bắt được, người lại lấy lý do bắt gà để trêu đùa, thảo nào gà trong thôn này ngày một ít đi..."

Diện tích trong sân khá nhỏ, mà có đến sáu bảy người ở chung một chỗ khiến không gian nơi đây có chút chật chội. Đã thế còn có một đứa bé luôn miệng khóc lóc la lối (trấu tre đây mà), làm cho khung cảnh yên tĩnh vốn nơi đây đây trở nên hỗn loạn.

Có điều không ổn, mọi ánh mắt đều rơi vào Vô Cữu, trong ánh mắt mọi người hiện lên vô vàng cảm xúc, kinh ngạc có, nghi ngờ có, giật mình cũng có...

Tiên sinh dạy học, là kẻ ăn trộm gà? và lừa gạt trẻ nhỏ, xem ra tám chín phần là như thế.

Kỳ lão tiên sinh sắc mặt uy nghiêm kho khan một cái, Sơn Nha tử đang khóc thấy thế lập tức ngoan ngoãn im lặng. Lão ta vừa đưa tay vuốt râu vừa lắc đầu, kèm theo ánh mắt khó tin lên tiếng: " Xưa nay ta và mọi người ở Kỳ Gia thôn luôn kính trọng tiên sinh, vậy mà... vậy mà ngài lại đi trộm gà trong thôn..."

Vẻ mặt Vô Cữu lúc này rất lúng túng, đưa tay vò đầu bứt tai, sự ngỡ ngàng ngùng xấu hổ hiện rõ trên khuôn mặt, lúc này hẳn không biết phải xử trí ra sao.

Ài! Nếu không muốn người biết, trừ khi mình đừng làm. Nếu không phải trước kia ta sống trong nhung lụa ăn uống xa hoa đã thành thói, bây giờ phải chịu cảnh ngày ngày phải ăn bánh bột ngô, canh súp sau đại nó chẳng khác gì tra tấn a!.

Kỳ lão tiên sinh nói tiếp: "Theo tục quy, người trộm cắp, cho dù tội không nặng, nhưng nó là tai họa cho hàng xóm láng giềng, phải trục xuất khỏi thôn..."

Chỉ là mấy con gà, cần gì phải làm như vậy, tại sao ta lại khó chịu thế này! Huống chi trước mắt bao người, tiên sinh ta còn mặt mũi nào để ở đây nữa!

Vô Cữu ra vẻ trấn định, kiên trì nói: "Chư vị không biết tôn sư trọng đạo thì thôi, làm sao có thể tin vào lời nói một bên của một đứa trẻ..."

Kỳ lão tiên sinh ép hỏi: "Vậy lão hử hỏi người một câu, có hay không người ở trong thôn trộm gà?"

Vô Cữu chấp tay, thành khẩn nói: " Cho dù thế nào, cũng phải có nhân chứng vật chứng mới kết luận được. Nếu các vị không phân tốt xấu mà vu

oan cho người tốt, về sau ắc gặp phải báo ứng!

Kỳ Tán Nhân một mực đứng yên quan sát, chứng kiến Vô Cữu bị mọi người gây khó khăn, lão ở cạnh bên, chen vào nói: "Vô tiên sinh thân là người đọc sách, đương nhiên phải hiểu được thế nào là nhân nghĩa, liêm sỉ, lại vất vả dạy dỗ bọn nhỏ đọc sách biết chữ cũng rất vất vả, thỉnh các vị huynh đệ minh xét. Hiện nay tìm thầy giáo không dễ dàng à..." (Sốc)

Rút cuộc đã có người giúp lời, Vô Cữu đưa mắt về phía Kỳ Tán Nhân trong lòng rất cảm kích lão, có điều suy nghĩ lại lời lão vừa nói... lão già thật đáng hận, lão ta nói chuyện, như chửi bản tiên sinh ta mặt dày vô sỉ.

Kỳ lão tiên sinh chần chờ, đưa mắt nhìn đứa cháu trai bảo bối, lão cảm thấy lời Kỳ Tán Nhân cũng có lý, liền nói: "Ta Kỳ gia Kỳ gia thôn rất kính trọng tiên sinh, cũng không muốn vu oan cho người tốt, chuyện này cần phải điều tra rõ ràng, rồi kết luận cũng không muộn!" Lão ta chấp tay sau lưng, mang theo mấy tên hậu bối rời đi.

Vô Cữu lên tiếng nói: " Còn học đường, hôm nay..."

Kỳ lão tiên sinh không thèm quay đầu nhìn lại: " Tiên sinh đã vất vả, học đường tạm đóng cửa một ngày vậy".

Sơn Nha Tử nghe thấy không cần không cần đến trường đến trường, mừng rỡ nhảy cẫng, nó quay đầu lại làm mặt quỷ rồi vượt lên trước ra khỏi từ đường.

Nhìn qua, trong sân chỉ lại một lão già mặc đạo bào cùng một thư sinh đang trừng mắt nhìn nhau...

THIÊN HÌNH KỶ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sau Này Gặp Lại

Một chỗ trong sân của Từ Đường, nơi đây đang có một già một trẻ đang đối diện nhìn nhau...

Không cần suy nghĩ nhiều làm gì, Kỳ Gia thôn muốn trong một ngày nhất định phải điều tra rõ kẻ đã ăn trộm gà. Vì vậy trường học phải tạm nghỉ một hôm. Mà trường học có Vô tiên sinh, một người có học thức đáng được tôn trọng còn là mang dáng dấp của một quân tử đạo mạo, ngày mai sẽ tra ra manh mối.

Kỳ tán nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi:”Hỏi thật, có phải người hay không ...”

Vô Cửu không có trả lời ngay mà quay người ra đóng cửa lại rồi quay lại nói:”Lão tính toán được, thì hãy bói một quẻ xem sao...”

Kỳ tán nhân chống gậy rồi ngồi xuống thở dài nói:”Người hay đi linh tinh, có nhiều việc không chịu an phận! Việc đã đến nước này thì biết làm thế nào đây...”

Vô Cửu bước đi thong thả miệng cười khở nói:” Tại hạ nào phải là người an phận chứ, đơn giản chỉ tìm niềm vui để giải sầu mà thôi. Nhưng mà sự an nhàn trong cái cốc này quả thực không thể chịu đựng thêm nữa...” Hắn đang giả bộ suy tư, trong hai mắt sáng ngời bước chân bỗng dừng lại mà đến bên cạnh Kỳ tán nhân ngồi xuống móc ra khối ngọc bội mà nói:”Nơi này đã không thể lưu lại, nếu mà chốn muốn đi ta muốn đi Linh Hà sơn, kính xin lão đạo chỉ điểm cho vài câu...”

Kỳ tán nhân ôm cây gậy, cúi đầu nhìn miếng ngọc bội, hai liền mắt sáng lên có vẻ thần trí lại khôi phục bình thường, lão nhìn đi nơi khác tỏ vẻ tỉnh bơ nói:”Thì ra người đã có ý định rời đi! Mà đi Linh Hà sơn thì.. đó không phải là nơi người nên đến..”

Vô Cữu sớm không muốn giấu diếm, còn lý do rời đi thực sự hẳn lại cố ý che giấu không muốn nói rõ. Thấy kỳ tán nhân trả lời với thái độ kỳ quặc nên cũng tò mò mà hỏi thêm:”Chẳng lẽ nơi đó là đầm rồng hang hổ sao? Khối ngọc bộ này chính là do ta cứu người mà có được, nghĩ đến việc vị tiên tử kia để lại tín vật chắc hẳn nàng có ý muốn sau này gặp lại, lúc đó hắc hắc...”

Kỳ tán nhân thấy hẳn hiện lên vẻ bí ối, tâm trí tạm thời lâm vào mộng ảo. Lão nhìn hẳn hồi lâu, lắc đầu vài cái rồi hỏi tiếp:”Không biết là.. hai vị tiên tử trông như thế nào?”

Vô Cữu nhanh chóng trả lời:”khuôn mặt của các nàng đẹp không tỳ vết, chính là xưa nay hiếm thấy! Ngoài ra còn biết pháp thuật thần thông đúng là một Tiên Tử hẳn hoi..”

Kỳ tán nhân khẽ gật đầu hỏi tiếp:”Đã không phải là người phạm, lại là một đôi vũ sĩ, nếu mà lưu lại cho người tín vật thì tuyệt đối không phải là yêu mến gì đâu...”

Hừ chính là lão ghen ăn tức ở! Bốn công tử ngọc thụ lâm phong, sao không thể làm cho Tiên tử yêu mến cho được?

Vô Cữu không đồng ý mà nhìn chăm chăm và Kỳ tán nhân, sau đó liền hỏi:”Như thế nào là vũ sĩ?”

Kỳ tán nhân suy nghĩ một chút rồi mới giải thích:”Thế gian này có tu đạo, có tu tiên, được gọi là vũ sĩ hoặc là tán nhân..”

Vô Cữu ngạc nhiên nói:”Lão nói thật không đấy, lão xưng là tán nhân chẳng nhẽ lại là người đồng đạo với bọn họ ư?”

Hắn liền nhanh chóng đứng lên nhìn từ trên xuống dưới Kỳ tán nhân một lượt. Cái lão già tỏ có vẻ ngoài tỏ là là một đạo sĩ huyền nhưng thật chất là một lão già yếu và bủn xỉn, không hề có chút tiên khí nào, làm sao mà có thể so sánh được với hai nữ tử hôm qua đây? Mà cái gọi là Yêu Ma Quỷ quái cùng với Tiên nhân tại đô thành ta cũng đã tìm hiểu qua chút ít, chẳng qua là rất huyền ảo khó lường, nên không có ấn tượng nhiều.

“Làm sao mà giả?”

Kỳ tán nhân hỏi ngược lại hắn một câu, lão ngồi thẳng lưng rồi nhẹ nhàng cầm cây gậy trên tay, trong mắt đầy cảm khái đặt nó xuống cạnh lưng rồi mang theo vẻ ủ dột buồn rầu nói tiếp:” Ta trước kia cũng đã từng đến Linh Hà sơn cầu đạo, nhưng mà cơ duyên đã hết lúc này mới phải lang bạt đến nơi đây sống quãng đời còn lại...”

Ồ, thì ra vị hàng xóm của mình chính là một người có lai lịch sao!

Vô Cữu ánh mắt sáng lên rồi chăm chú lắng nghe.

Có vẻ Kỳ Tán Nhân chỉ bưng bình trong chốc lát, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi:”Ta vừa nói cái gì....”

Vô Cữu cảm thấy kinh ngạc, lấy tay gãi gãi lỗ tai.

Kỳ tán nhân mắc bệnh hay quên, may là lão đã nói được một số vấn đề chủ yếu.

Phong Hoa cốc, ở vào phía bắc của Nam Lăng quốc. Xuôi theo xuống phía nam hai vạn dặm có một toàn linh sơn cao chọc trời, đó chính là Linh Hà Sơn, chính là thánh địa của tu chân giả tại Nam Lăng. Nếu như nhắc tới tu tiên thì không thể không nhắc tới Tiên nhân. Nghe nói Tu Tiên được chia

làm nhiều bậc, từ khi Trúc Cơ không thể xưng là Tiên Nhân được, chỉ có thể tự xưng là vũ sĩ, tán nhân hay Trúc Cơ đạo nhân. Chỉ có người tu hành thành Kim Đan thì mới có thể xưng là Tiên Nhân. Ngoài ra còn có Địa Tiên, Phi Tiên cùng Quỷ Tiên nữa.. Mà theo tu vi mạnh yếu khác nhau thì thọ nguyên cùng pháp thuật thần thông cũng rất khác nhau...

Vô Cửu lắng nghe với vẻ đăm đõi, hấn tỏ vẻ rất hưng phấn.

Không quan tâm đến tuổi tác, lại có pháp thuật thần thông, Tử Yên cô nương đúng là tiên nữ, chắc chắn là vậy, nếu có thể cùng nàng sớm chiều ở chung, mơ ước của ta chỉ có vậy. Vả lại trước mắt đã đến bước đường cùng. Linh Hà Sơn là địa phương hết sức an toàn đúng là nơi ta cần đến. Quyết định như vậy đi, bốn công tử muốn sống tiếp thì không còn đường thứ hai để chọn rồi.

Có điều, sau nửa ngày nói chuyện kỳ tán nhân, cảm giác như thần trí của lão bắt đầu minh mẫn trở lại, lão mang theo ánh mắt nghi hoặc hỏi:
"Người... Thật sự vì hai cô gái kia mà muốn ly khai Phong Hoa Cốc.

Vô Cửu cười hắc hắc nét mặt tươi cười nói: "Người đoán thử coi..."

Kỳ Tán Nhân tay nắm chặt quai trượng, lần nữa lập lại: "Linh Hà Sơn không phải địa phương người có thể đến, nói thể thôi..." Nói xong lão đứng dậy, chậm rãi đi về phòng.

Ta cũng muốn sống an nhàn lắm, tiếc rằng hoàn cảnh không thể so với kẻ mạnh a! Không nói đến chuyện khác, sắp trở thành kẻ ăn trộm gà liền chịu không nổi à. Hậu viện sau sườn núi chính là nơi che giấu huyết động, nó nằm chênh ềnh ra đó chắc chắn một ngày nào đó cũng có người phát hiện. Vả lại bên trong học đường bọn nhóc thường ra chỗ đó chơi đùa, một ngày nào đó bọn chúng vô tình tìm ra nó rồi nói cho người trong thôn biết. Nếu đến lúc đó, bản tiên sinh hết đường chối cãi mà danh dự theo đó mất sạch. Cuối cùng cũng bị đuổi khỏi Phong Hoa Cốc mà thôi, chi bằng rời đi...

Vô Cửu bắt đầu suy nghĩ, đứng ngồi không yên, rồi lại suy ngẫm cân nhắc, tiếp đó trở về phòng sửa sang lại túi hành lý, đến cái áo choàng ướt sũng đang phơi nắng trong nội viện cũng được thu vào.

Chỉ giây lát hăn đã chuẩn bị ổn thỏa.

Trên lưng Vô Cửu đeo một túi hành lý, bên trong loà ra một cái dù cùng một thanh kiếm mẻ, quay người tiến tới phòng bên. Trong tay còn cầm theo giấy bút.

Kỳ Tán Nhân Kỳ Tán Nhân đang ngồi trên bàn dùng cơm một mình, không nói một lời, chợt thấy Vô Cửu xông vào, thấy hăn chuẩn bị hành trang đi xa, lão kinh ngạc nói " Vô tiên sinh, người nói đi là đi..."

Vô Cửu gật đầu nói: "Ân, đi Linh Hà Sơn, ta muốn tìm Tử Yên". Nói xong, hăn đặt giấy bút trước mặt lão, rồi nói tiếp: " Kính xin đạo trưởng, ngài vẽ lại cho vãn bối một bản đồ đường đi đến Linh Hà Sơn, để vãn bối theo đó mà đi, có gì sau này báo đáp..."

Kỳ Tán Nhân vẫn im lặng, sắc mặt không đổi, một lát sau có vẻ nhịn không nổi lại dùng lời nói cũ nhắc lại: "Cái ngọc bội hai cô gái đó lưu lại, nàng ta chỉ sợ tâm ma vương bạn làm ảnh hưởng đến tu luyện thôi, đơn giản là thế nhưng người lại cho là thật, hoang tưởng..." Ánh mắt lão rơi vào đồng giấy bút trên bàn, thuận tay đẩy nó ra. Lão khinh thường nói: " Sau này báo đáp? Chờ người còn sống trở về, rồi nói cũng không muộn!"

"Lão đạo, ta và người từng ở chung hai tháng, dù cho không có giao tình, ít ra cũng là láng giềng à, sao lại dùng lời lẽ độc ác nguyên rủa ta?"

Vô Cửu gặp Kỳ Tán Nhân không chịu chỉ điểm, hăn nổi nóng. Nếu đêm đó lão ta không lên tiếng nói ta có điềm xấu. Ta cũng không dại gì mà muốn đi địa phương phương xa xôi như vậy. Còn Linh Hà Sơn là nơi như thế nào hăn nữa điềm cũng không biết. Hôm nay nước đã đến chân, đã vậy kéo ta kéo người theo cho bỏ ghét.

" Nếu ta không còn chỗ để đi, liền giao phó cho kỳ lão tiên sinh cái mạng này à, ta sẽ rêu rao mần họa ăn trộm gà đích thực có hai người, đến lúc đó người muốn trốn cũng không thoát, ta không đi được thì người đừng hòng sống yên ổn!"

Vô Cữu cười hành trang ném xuống bàn, tức giận ngồi xuống ghế, không quan tâm đến Kỳ Tán Nhân ngồi ở phía đối diện cố làm ra vẻ bất cần.

Kỳ Tán Nhân sắc mặt lạnh lùng, tỏ ra thái độ không quan tâm nhưng lại chịu không nổi thái độ của hắn, lão phùng mang trợn mắt nói: " Người ăn trộm gà thì liên quan gì đến ta?"

Vô Cữu có vẻ đắc ý, lơ đãng nói: "Ta lấy gà nướng chín cùng người thưởng thức..."

Kỳ Tán Nhân nói: "Ta không ăn..."

Vô Cữu với nét mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Ăn với không ăn, đều xem như tòng phạm cộng thêm chứa chấp bao che, tội thêm một bậc."

Kỳ tán nhân còn muốn lý luận gì đó, sau khi suy nghĩ một chút, rồi lại thở dài: "Người nào có chỗ nào giống một người đọc sách, rõ ràng là một thiếu gia ăn chơi, thôi thì..." Hắn thoáng chần chừ, sau đó từ trong lòng móc ra một mảnh da thú, nói: "Nếu như người lưu lại đây, không biết sẽ còn gây ra bao nhiêu nhiễu loạn. Ngay cả ta còn không chịu nổi sự phá phách của người, huống chi là những hương dân vô tội kia. Đi đi, người đi ngay đi, còn đây là địa đờ Nam Lăng quốc..."

Vô Cữu trên mặt lộ ra tươi cười vì thực hiện được quý kế, ngẩng đầu nhìn qua.

Da thú hình vuông rộng tầm một xích, có mấy chỗ hơi cũ nát, bên trong phân biệt mặt đất và đồi núi rất rõ ràng, còn có chữ viết đánh dấu.

Kỳ tán nhân chỉ vào mảnh da thú, phân trần nói: "Ở trung tâm có một khối lãnh thổ chính là Nam Lăng Quốc. Người đi về phía nam hai vạn lý, trước vượt qua đầm lầy, sau là hoang mạc, lại vượt qua Vân Lĩnh Sơn mạch, cuối cùng mới đến được Linh Hà Sơn. Nơi này hung hiểm trùng trùng điệp điệp, tạm thời ít ai tới được, người đi thử xem..." Hãn một tay vuốt chòm râu, một tay bấm đốt tính toán, lại bói ra: "Đầm lầy bên trên không có nước, là nơi bị vây khốn; vạn vật không sinh trưởng được, rơi vào thì chỉ có chết!"

Vô Cửu đưa tay cuộn tấm da thú lại, tâm trạng có chút thất vọng: "Nói như người liệu định mọi chuyện, trong cuộc sống còn có gì thú vị để mà làm. Nếu như cả ngày trốn ở trong phòng, chỉ vì cầu an một lúc, có nước buồn chán mà chết cho xong, thà dựa vào đôi chân, đi khám phá thiên địa rộng lớn!"

Lời nói đồng dục, âm điệu mạnh mẽ, mà trong lòng của hãn so với người khác mới rõ ràng, đơn giản là tìm cho mình cái cớ để rời đi mà thôi. Cũng không thể nói là vì mấy con gà nhép mà lại chạy trốn đến chỗ không người, cứ như vậy mà truyền đi thì quả thật xấu hổ chết ta rồi. Bốn công tử sắp triển khai một phen hành trình, nói không chừng Tử Yên Tiên Tử đang tại Linh Sơn ngẩng đầu ngóng trông mình đây! (cười bí ối trong lòng)

Kỳ tán nhân lẩm bẩm: "Luận đạo lý đều là cuồng vọng, loạn thế cầu sinh mới thật thức thời. Mà người đi lần này, chỉ có thành công vượt hung hiểm, mới có thể hóa nguy thành an!"

Vô Cửu đem da thú nhét vào trong ngực, cầm lên túi hành lý buộc chéo trên lưng. Về phần lão đạo trước mặt đang nói cái gì, hãn căn bản không để trong lòng, chỉ muốn làm sao né tránh hương dân Kỳ gia thôn, để khỏi phải đến lúc bị bức bách quá mức mà không chịu nổi.

Kỳ tán nhân còn muốn nói thêm vài lời, ai ngờ chỉ là đàn gảy tai trâu. Hãn chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt lộ ra tia nhìn thương cảm, có chút ít

tiếc hận nói: "Đang sống tốt đẹp, mà lại hết lần này tới lần khác muốn đi tìm đường chết..." Hãn chần chờ một lát, trên tay lại biến thêm ra hai khối da thú, ý bảo nói: "Ta năm đó ở bên ngoài du lịch, bên người còn giữ lại hai cái phù lục, một cái là độn phù, một cái là Kiếm Phù, có lẽ có chút ít tác dụng..."

Vô Cửu hai mắt sáng ngời, đưa tay tiếp nhận hai miếng da thú.

Miếng da thú bên trên có mấy hình vẽ cổ quái, chính là phù lục? Hãn nhớ rõ Tử Yên cùng Diệp Tử đã từng thi triển qua, hướng trên thân mình vỗ một cái, hoặc là phóng ra hỏa lôi, hoặc là cưỡi gió phi hành, bộ dáng rất lợi hại. Đưa mắt nhìn xuống, hãn thấy hai cái này dường như cũng giống lắm. Không thể tưởng được Kỳ tán nhân còn cất giấu bảo bối Tiên gia, đúng là khiến ta có một phen ngoài ý muốn!

Kỳ tán nhân nhìn Vô Cửu liên tục gật đầu, ra vẻ như rất có kiến thức, cố tình dặn dò vài câu, đã thấy đối phương cẩn thận hảo hảo thu vào túi hai cái phù lục, có chút thẹn thùng nói: "Trọng lễ như thế, ta mang trên người thực sợ hãi a! Mà tiểu sinh trên thân không có tài sản gì nên hồn, mặc dù có lòng hồi báo, cũng chỉ có thể nói một tiếng hổ thẹn!"

Vô Cửu không có nói lời bịa đặt, hãn ngoại trừ trên thân mặc một kiện xiêm y, cùng với cây dù, thanh kiếm mẹ bên ngoài, chỉ còn lại có chút ít bạc vụn cùng một số đồ lặt vặt. Trong lúc này lại được tặng hai tấm Phù Lục thần kỳ, không khác trời giáng tiền của phi nghĩa. Mà đã có thứ để cậy vào, cũng tự nhiên cảm thấy tin tưởng tăng gấp đôi.

Kỳ tán nhân ánh mắt rơi vào bao kiếm mẹ, như có điều suy nghĩ nói: "Mặc dù không cầu hồi báo, nhưng ta nghĩ người hãy nghe khuyên một câu. Đây là ta bó ra quẻ tượng, cây đoản kiếm kia của ngươi là đại hung chi vật, không bằng vứt đi..."

"Hừ! Phiền lão đạo suốt ngày xem bói, mà lại chưa từng nói ra lời hữu ích!"

Vô Cữu đeo bao hành lý lên, quay người đi ra ngoài, cất giọng nói: "Vật gia truyền, không dám làm mất."

Kỳ tán nhân nhìn bóng lưng kia rời đi, nhin không được thăm thở dài một tiếng. Hắn cũng không thích cái người trẻ tuổi hàng xóm kia, rồi lại không đành lòng thấy đối phương lầm đường lạc lối. Vì một cái ý niệm không đâu trong đầu liền muốn tùy tiện đi xa, thật sự là quá mức hoang đường. Thiên mệnh vô thường, mọi việc tùy duyên a! Mà người nọ cũng không phải làm cái gì sai, ít nhất có tính không bị trói buộc, lòng dạ cũng tạm...

Vô Cữu đi thẳng đến nhà bếp, đem hai cái bánh bột ngô còn dư lại nhét vào túi. Thứ này tuy khó nuốt xuống, nhưng lại có thể đỡ đói, mang trên đường, có ít còn hơn không!

Kỳ tán nhân đi ra ngoài, một mình đứng ở dưới mái hiên, nhìn xem người nào đó bận rộn, nhin không được hỏi: "Người đã là người đọc sách, cũng không giảng đạo lý; tự cho là mình danh xưng công tử, lại mất tinh thần như vậy. lúc sắp chia tay, có thể hay không nói ra lai lịch thân gia của ngươi?"

Vô Cữu đi đến cửa sân trước, thoáng mở ra một khe cửa, lặng lẽ thò đầu ra bên ngoài nhìn quanh, không gặp cái gì dị thường, lúc này mới quay đầu lại cười nói: "Trong mắt lão đạo, ta Vô Cữu tên họ tục danh đều là giả dối. Đã như vậy, ta nghĩ không cần phân trần..."

Kỳ tán nhân đúng lý đáp lại: "Người không danh không tính, xưa nay nào có ai..."

Mà bên này lời còn chưa dứt, bên kia đã khẽ đóng cửa sân, không thấy bóng người, chỉ nghe một tiếng cười cười nói nói truyền đến: "Hắc hắc!"

Lão đạo, ta sẽ nhớ tới người, sau này còn gặp lại..."

Kỳ tán nhân muốn nói lại thôi, yên lặng chống cây gậy ngồi ở dưới mái hiên, lập tức lại yên lặng bấm ngón tay, ánh mắt thâm sâu theo mây đen đầy trời mà chậm rãi biến hóa.

Sau này còn gặp lại? Hôm nay tháng năm, ngày tám, giờ Thìn, mưa dầm, có người đi xa. Hẳn không ngần ngại tung một đồng xu, bốc quẻ: hạ Cấn thượng Khôn, dưới đất có núi. Ngụ ý công cao mà không tự nhận, tên cao mà không tự khen, chức cao mà không tự ngạo, chính là một đời quân tử, che giấu khiêm tốn. Nhìn như bình thường, rồi lại vô dục vô cầu, được đại cát phù hộ! Hẳn lần này đi vốn dĩ là khó tránh khỏi nguy hiểm, chẳng lẽ có biến...

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Có Người Dẫn Đường

Bên ngoài con đường mòn đi lên Từ Đường, Vô Cửu quay đầu lại nhìn xung quanh...

Bốn phía bát ngát màu xanh, xa xa là những đám mây cùng với sương mù, tất cả sơn cốc này như một bức tranh thủy mặc nhuộm một màu tươi mát làm rung động lòng người, chính giữa bức tranh là Từ Đường quen thuộc, lân cận là những thôn xóm được vẽ lên, còn có mây mù vùng cao nhẹ ẩn hiện trong những làn khói bếp lượn lờ khiến cho bức tranh sơn thủy hữu tình này tràn đầy sức sống.

Nhưng mà, hiện tại bốn công tử lại muốn đi!

Chính là đi về phía nam, chỉ cần đi qua Kỳ gia thôn là ra khỏi Phong Hoa Cốc. Sau đó lại đi tiếp mười dặm sẽ gặp một con sông lớn. Lại tiếp bước sẽ đi qua vùng trung bộ của Nam Lăng, đi qua một vùng đầm lầy, hoang mạc, là đến Linh Hà Sơn. Nếu như Tử Yên bất ngờ nhìn thấy bốn công tử cầm tín vật đến nàng sẽ nghĩ như thế nào? Một người si tình vượt qua vạn dặm xa xôi làm cảm động cả đất trời, nàng tất nhiên là sẽ vui mừng khôn siết rồi...

Vô Cửu đang bay bổng đứng trước con đường, chỉ một lát trên mặt hân đã hiện lên sự vui sướng nét mặt lân lân có vẻ rất mãn nguyện. Men theo con đường mòn, sau một lát đã đến bên ngoài Kỳ gia thôn. Cả ngày hôm qua mưa gió tầm tã khiến cỏ dại mọc lên um tùm đường đi thì lầy lội nhưng hân vẫn bước đi một cách thoải mái. Nhưng khi vừa đi qua cửa thôn đến cạnh hồ nước thì bỗng hân liền giật mình.

Từ trong một bụi cây ven hồ bỗng có hai đứa trẻ nhảy ra, là một nam và một nữ, bọn nó là hai đứa hôm nay được nghỉ học tên gọi là Sơn Nha và Nữ Nhi.

Sơn Nha Tử tay cầm mấy con châu chấu đang thỏa thích vui đùa, thấy có người đến nó vội quệt nước mũi nhanh miệng nói:”Tiên sinh..”

Nữ Nhi thì hai tay để sau lưng, rụt rè nói:”Kính chào tiên sinh..”

Ngoài hai đứa nhỏ ra, xung quanh không còn một ai khác.

Vô Cữu đi tới, lấy tay gõ gõ lên trán của Sơn Nha Tử và nói:”Xú tiểu tử, ngày ngày ngươi muốn đuổi ta đi, giờ đã toại nguyện rồi nhé..” Hắn cũng thuận tay vuốt cái mũi nhỏ của Nữ Nhi rồi làm mặt quỷ trên nó.

Sơn Nha Tử kêu “Ai ôi!!!” một tiếng rồi ôm đầu tránh đi, Nữ Nhi thì lấy tay che mũi lắc lư búi tóc rồi cười “hì hì”.

Vô Cữu không muốn gặp người trong thôn nên chỉ đi ngang qua mấy đứa hài tử này mà thôi.

“Tiên sinh, con chỉ mãi chơi chứ không muốn đuổi người đi đâu mà..”

Vô Cữu theo tiếng nói mà quay lại nhưng chân vẫn tiếp bước.

Sơn Nha Tử không hề bướng bỉnh mà dùng lời lẽ chân thật giải thích. Tên nhóc này tinh ý đã nhìn ra trên lưng tiên sinh có đeo một cái túi nên đã đoán được phần nào. Nhưng nó không ngờ tiên sinh thực sự rời đi rồi. Nó kìm lòng mãi mới chịu nói:”Tiên sinh, về sau con sẽ nghe lời, người chớ rời đi..”

Mặc dù không muốn ra đi nhưng tình thế bắt buộc à. Có lẽ vì phía trước là Linh sơn, phía trước có nàng.

Vô Cữu nhìn về phía hai đứa trẻ miệng cười hắc hắc, không nói thêm câu gì mà rũ áo rời đi, hần tiếp tục lên đường.

Hần đã đi khỏi Phong Hoa Cốc, một đường phía Nam thẳng tiến.

Bầu trời bỗng đổ cơn mưa.

Vô Cữu vội vàng căng dù, mặc cho mưa gió một thân một mình đi về phía trước.

**

Đã ba ngày trôi qua nhưng Mưa vẫn rơi mãi cho đến xế chiều ngày thứ ba mới chịu ngừng, ánh mặt trời xuyên qua những đám mây chiếu xuống mặt đất những tia nắng nhẹ nhàng, xa xa giữa không trung xuất hiện một cái cầu vồng màu sắc rực rỡ, trông khá đẹp mắt.

Có một nam tử từ trong đường mòn ven rừng đi ra, trên mình khoác một áo bào xanh, mang theo dù che mưa. Trên tay hần đang cầm một quả đào đang ăn rất ngon lành, ánh mắt lơ đãng nhìn quanh.

Đây không phải ai xa lạ mà chính là Vô Cữu vừa mới rời khỏi Phong Hoa Cốc. Hần từng phiêu bạt bên ngoài cũng hơn hai năm, bao nhiêu nguy hiểm không đề cập tới nhưng hần cũng học được cách bắt cá bắt tôm, bắt chim tóm thỏ cùng nhiều cách sinh tồn nữa, trên đường thuận tiện hái mấy quả đào ăn, đối với Vô Cữu đây là một việc hết sức bình thường.

Phía trước xuất hiện một con sông lớn chặn ngang đường đi, thấp thoáng trước mặt có bóng dáng một bến đò.

Vô Cữu nhớ hột đào, đưa tay lau khóe miệng rồi đi đến đường mòn băng qua đám cỏ, cứ từng bước chậm rãi mà đi lên phía trước. Trong chốc lát hần đã đi đến bờ sông, hần nhắc chân chạm vào đồng bùn, gặp người đi đến liền mỉm cười chào hỏi.

Cách bờ không xa là một hàng cây đại thụ, dưới cây cầu có một lão Hán đang ngồi, cạnh đó là một nam tử tuổi chừng ba mươi đi cùng với hai đứa trẻ.

Lão Hán lưng có đeo gùi, mặc áo vải thô và ngắn, ống quần được xắn lên, chân đi giày cỏ, lưng còng miệng nở nụ cười với hàm răng sáng bóng đáp lại hẳn.

Nam tử với thân hình khỏe mạnh, mặc một chiếc áo dài màu đen, tóc búi cao được cuốn bằng một mảnh lụa, bên hông có túi bằng vải bố, là người hay đi lại bên ngoài, mặt tròn da hơi xạm, trên mặt hơi rỗ và có một đôi mắt híp nhìn rất tinh ranh.

Hai đứa trẻ đều là nữ nhi tầm tám đến chín tuổi, nhìn cả hai rất xanh xao vàng vọt, quần áo cũ nát sắc mặt hiện lên vẻ sợ sệt, trông vào thì thấy được hình ảnh đứa bé thôn quê nghèo khổ.

Cô Cửu đến dưới tán cây, lưng đeo túi xách tay cầm dù che mưa, hẳn lau sạch mồ hôi trên trán thở phào nói: "trời mưa tầm tã, quả thực làm cho người ta bực bội, cuối cùng cũng nắng lên rồi, ha ha không biết là có thuyền để qua sông không nữa.."

Lão Hán thấy người thư sinh này cũng hiểu lẽ nghĩa, ăn nói nhẹ nhàng rất có thiện cảm, lão bèn trả lời: " Cầu vòng hiện đằng đông tức mặt trời mọc, cầu vòng hiện đằng tây tức trời có mưa, bình minh có cầu vòng là trời vừa mưa, hoàng hôn mà có thì thừa sương mai. anh bạn trẻ phải đợi thêm một lát, đò ngang sẽ đến nhanh thôi."

"Nếu nói như thế? sau đó nữa là trời quang mây lạnh, gió ngừng thì thuyền mới qua sông được!"

Vô Cửu ngẩng đầu nhìn hướng cầu vòng, giơ ngón tay cái ra khen ngợi: "Thánh Nhân có câu, nếu ở đâu có ba người tất một người sẽ là người dạy bảo ta! Lão bá lời của người rất đúng, rất chí lý!" Hẳn lại nhìn sang bên

cạnh chào hỏi:”Vị huynh đài này phong thái bất phàm, xin thỉnh giáo quý tính đại danh..”

“Kẻ hèn tên là Liêu Tài, chính là một người bán hàng nhỏ mà thôi.”

Nam tử tự xưng là Liêu Tài, rất điềm tĩnh trả lời, với vẻ mặt tươi cười hỏi lại:”Còn không biết quý tính đại danh của huynh đệ, không biết là sẽ đi đâu?”

Vô Cữu gật đầu nhẹ, thản nhiên cười nói:”Tiểu sinh tên Vô Cữu, chính là một thầy đồ nhỏ ở Kỳ gia thôn, đang có hướng đi khắp nơi học hỏi, hôm nay mới vừa mới lên đường.” Hắn sau khi nói xong, lại nhìn xuống bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu mà nói:”Còn đây là..”

Một hai hài tử, thì có một đứa tỏ có vẻ sợ sệt, ánh mắt mang theo vẻ mờ mịt, không giống như là cùng đi đến nơi đây mà bị người khác cưỡng ép mang đi.

Thấy thế Liêu Tài vội vàng nói:”Hai đứa là họ hàng ở quê tại hạ, chúng muốn lên sống ở thị trấn.” Hắn không muốn dài dòng mà nhanh chóng đổi đề tài:”Thì ra huynh đệ là một nhà giáo, thất kính rồi!” Lời tuy nói khách sáo nhưng ánh mắt gã liền lảng tránh mà nhìn đi nơi khác.

Con sông rộng khoảng hai ba mươi trượng, sau cơn mưa làm cho nước đục ngầu. Bên bờ bên kia dường như có một con thuyền nhỏ đang chậm rãi đi đến.

Vô Cữu cũng không muốn nhiều chuyện liền ngồi cạnh tảng đá nghỉ ngơi. Hắn liền lấy áo vắt ngang cổ để cho mát mẻ, sau đó hiếu kỳ mở miệng:”Hai vị tiểu muội muội không biết xưng hô thế nào?”

Hai đứa không dám lên tiếng, hai mắt nhìn nhau mà trao đổi trong chốc lát, sau đó một đứa có cái lọn tóc buộc trên đầu có vẻ dơ dáy, có một đôi

mắt đen run rẩy nói:”Xin thưa tiên sinh, con là Hạnh nhi, còn nó là Tảo nhi..”

Tên của chúng đơn giản dễ nhớ, chúng chỉ khai tên chứ không hề nói họ.

Vô Cữu còn muốn nói vài câu nhưng lại nghe thấy có tiếng kêu nhẹ một cái, hai đứa trẻ run rẩy mà cúi đầu không dám nói nữa. Hẳn biết là Liêu Tài cố ý làm điều đó.

Vị trưởng bối Liêu Tài này xem ra có quá nghiêm khắc, nhìn một cái mà đã khiến cho hai đứa hài tử sợ tái mức đó..

Vô Cữu đầy lòng trắc ẩn, những cũng hiểu được đạo lý không xen vào việc của người khác, chỉ lắc đầu cười rồi ngồi nghỉ ngơi. May mà mấy ngày này trời mưa cho nên không khí cũng dịu mát, từng làn gió nhẹ thổi qua khiến cho con người khoan khoái.

Đang mùa tháng năm, cây cỏ mọc um tùm, mây đen ít có vài ánh mặt trời chợt chiếu xuống làm cho mọi vật sinh sôi nảy nở.

Sau một canh giờ, chiếc đò đã vào đến bờ.

Chiếc đò dài khoảng hai trượng, nhìn thì có vẻ khá cũ, khoang thuyền vẫn còn chút nước đọng lại. Người lái đò là một nam tử quê mùa khoảng hơn bốn mươi tuổi, màu da ngăm đen chân không đi dép nhìn dáng vẻ có vẻ chất phác. Khi đò dừng lại, hán tử liền mời khách lên trên.

Vô Cữu cũng cất bước theo mọi người lên đò, ngồi một chỗ ở cuối thuyền, tay ôm giỏ đựng đồ mà cảm giác thuyền rất là chòng chành.

Liêu Tài dẫn theo hai đứa nhỏ ngồi ở giữa đò, thoáng nhìn về thanh kiếm của Vô Cữu mà đề phòng, nhưng nhanh chóng thấy đã cất vào giỏ thì lại cười xòa đôi chút.

Sau một nén nhang, con đò nhỏ bắt đầu khởi hành sang bờ bên kia.

Vô Cữu sau khi lên bờ liền thanh toán chi phí đi đò. Phía trước mặt của hãn giờ đây có hai con đường đi, một trái một phải, hãn đang đắn đo không biết nên đi hướng nào.

Lão giả cách đó không xa đã chọn con đường đi men theo đê. Còn Liâu Tài thì mang theo hai đứa trẻ cũng đang phân vân về phương hướng đang hỏi bác lái đò..

Khi Vô Cữu đang muốn hỏi đường thì thấy bác lái đò đã lên bờ rồi. Hãn đành phải lấy tấm địa đồ da thú trong ngực ra mà xem, nhưng đang xem bức địa đồ do Kỳ tán nhân để lại thì có tiếng nói:”Vô tiên sinh, vì sao lại lưỡng lự không đi tiếp vậy?”

Liâu Tài đi cách đó không xa thấy lạ nên quay lại hỏi thăm. Hai đứa trẻ đi theo vẫn nheo mắt, tâm lý vẫn còn đang sợ sệt.

Vô Cữu liền trả lời:”Tại hạ muốn đi về phía Nam, muốn xem lộ trình vì phải đi qua Thiết Ngưu trấn, không biết nên đi hướng nào.”

Liâu Tài tay vân vê chòm râu cười nói:”Nơi ở của tại hạ là Thiết Ngưu trấn!”

Có người dẫn đường thật là trùng hợp!

Vô Cữu cất địa đồ đi rồi đeo hành lý lên vôi đi theo.

Liâu Tài nheo mắt lại suy nghĩ điều gì đó rồi nói:”Ta nghĩ tiên sinh là nho sĩ nên tao nghĩ cũng không để ý đến nơi ăn chốn ở, lại không ngờ lại chung đường sớm biết thế này nên thân cận hơn với tiên sinh nhiều rồi..”
Gã dừng lại một chút rồi hiếu kỳ hỏi:”Tại hạ thấy tiên sinh có mang theo kiếm, phải chăng là người học võ?”

Vô Cữu đi đến gần cười nói:”Nghe nói phía Nam có Linh sơn nên muốn đến đó du lãm một chuyến.” Hắn vỗ vỗ vào giỏ sau lưng và nói:”Vật trang trí phòng thân thôi, chỉ mang theo để tặng thêm tự tin!”

“Tiên sinh thật là, ha ha..”

Liêu Tài mở miệng cười lớn, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều sau đó nói tiếp:”Tiên sinh đi lần này, coi như là đi đúng người rồi..” Gã quay đầu nhìn lại sau đó không hề giấu diếm mà nói tiếp:”Chỗ tại hạ có Như Ý tửu quán, quanh năm đều có khách Nam Bắc qua lại, trong đó không ít những vị khách kỳ quái, tiên sinh nếu có thể giao lưu cùng đồng hành quả thật là việc hết sức có lợi!”

Vô Cữu gật đầu liên tục, sau đó lại cùng tiếp chuyện.

Hắn biết được từ trong miệng Liêu Tài rằng Thiết Ngưu trấn cách đây tầm ba mươi dặm, lưng quay vào núi trước mặt là sông, phong cảnh hữu tình, có Thiết Ngưu lĩnh nổi tiếng bốn phương, đường đi Nam Lãng đều đi qua đây, cũng là địa điểm gần nhất để nghỉ chân. Mà tửu quán Như Ý lại là rất đông khách đến...

Sau một canh giờ, bốn người dừng lại nghỉ ngơi.

Đây là một cái đình nhỏ gần núi, bên trong có bàn ghế bằng đá, dùng cho khách qua lại nghỉ chân. Trời đã về chiều, mây đen đang dần kéo đến. Mà nhìn xung quanh vài dặm thì toàn thấy núi non trùng điệp, xa xa thấy có bóng người cùng phố xá nhà cửa mờ hiện ra trước mắt.

Tất nhiên chỗ đó chính là Thiết Ngưu trấn.

Liêu Tài bước vào trong đình ngồi xuống bàn đá vẫy tay gọi:” Đi đường liên tục có phần mệt rũ rời, với cả trời cũng sắp tối rồi nghỉ ngơi một lát rồi đi cũng không muộn.” Hắn tháo bao bì bên hông xuống, nhanh chóng móc ra một số thịt khô, ít hoa quả cùng với chút nước uống, nhanh chóng lấy ra

một bình rượu cùng hai cái ly sau đó nhiệt tình mời chào:”Tiên sinh chớ khách khí, lại đây dùng một chút nào..”

Vô Cửu từ sáng đến giờ chưa ăn uống gì cả, bụng sớm đã đói cồn cào rồi vừa hay có lời mời nhanh chóng cầm miếng thịt khô lên nhai nhồm nhoàm.

Liêu Tài vừa mới ăn mà đã có kẻ ăn như chết đói, một bao thịt khô vừa bỏ ra đã hết sạch, tiếp theo chính là trái cây, một chút cũng không để lại. Bản thân gã nhiều năm gặp gỡ nhiều người nhưng với một người mới gặp mà không lịch sự như vậy vẫn là lần đầu. Gã thấy bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng cầm chén rượu và mỉm cười nói:”Tiên sinh, uống thêm ly rượu..”

Một bao trái cây lột bụng xong xuôi Vô Cửu mới ngẩng đầu lên, mở to hai mắt rồi lấy tay vuốt ngực, sắc mặt mới ổn ổn trở lại, sau đó chấp tay không uống, hẩn vội quay người chạy ra khỏi đình, thấy có nước đọng ở hồ đá liền vương cổ uống vài ngụm, sau đó mới thấy thoải mái cười nói:”Tại hạ không biết uống rượu, thật sự là cảm ơn Liêu huynh đã giúp ta đỡ được một bữa cơm tối.”

Liêu Tài ngồi trong đình mắt chữ O mồm chữ A ngạc nhiên hỏi:”Tiên sinh đi lại bên ngoài vẫn luôn khó khăn đến vậy sao?”

Vô Cửu liền cười to đáp lại:”Tuy là có ăn có uống nhưng cũng không đầy đủ..”

Liêu Tài nhẹ nâng chén rượu lên làm một hớp, ánh mắt nhìn sang tiếp chuyện:”Thật là một người đáng thương, sợ là cuộc đời chưa từng trải sung túc...”

Vô Cửu cảm thấy rất thỏa mãn, mang theo nụ cười mà đi về đình, nhưng đột nhiên lại thấy khuôn mặt đáng thương của Tảo Nhi và Hạnh Nhi đang nuốt nước miếng ừng ực mà lòng đầy trắc ẩn nói:”Có phải hai tiểu muội rất đói bụng không? Liêu huynh, tại sao lại không cho chúng ăn chút gì chứ..?”

Hai đứa bé gái không dám mở lời, gật đầu lia lịa sau đó nhớ tới điều gì đó lại liên tục lắc đầu.

Liêu Tài không thèm để ý, vẫn rót cho mình một ly rượu sau đó lạnh lùng nói:”Chúng tiêu tốn của ta không ít tiền rồi, cho dù có đói là người đi nữa cũng là đáng đời!”

Không phải là người thân sao? Sao lại có thể đối xử như vậy với hai đứa trẻ chứ??

Vô Cửu đang nghi ngờ giây lát, sắc mặt cũng bình tĩnh lại, không khuyên bảo nữa mà đi đến đồng hành lý móc ra hai trái đào đưa đến:”Ăn chút gì cho đỡ đói này..”

Hạnh nhi cùng Tảo nhi rất rụt rè sợ hãi vẫn chưa dám cầm.

Liêu Tài không thèm để ý đến mà mặt mày tỏ ra vẻ khinh thường. Đối với gã mà nói thì một tên thư sinh bụng ăn không no nghèo đến kiệt xác, bản thân còn ăn bữa nay lo bữa mai còn muốn đi chu du học hỏi tứ phương có hành động như vậy thật là buồn cười.

Vô Cửu liền đem quả đào dúi hẳn vào tay chúng rồi nói:”Chả nhẽ không thích ăn sao..”

Có thêm còn cầu không được sao lại dám ghét bỏ. Hạnh nhi dùng cùi chó huých nhẹ vào người Tảo nhi rồi cả hai cầm lấy trái đào mà ăn, sau đó nhìn về phía Vô Cửu với lòng cảm kích.

Liêu Tài hiếm khi hào phóng đến như vậy, nhân dịp cũng bưng chén rượu đi đến mà nói:”Gặp nhau ắt là có duyên, các hạ ngại gì mà không uống một chén này!”

Vô Cửu đang nhìn xem hai đứa trẻ đang ăn nên không chú ý Liêu Tài đang đến, bỗng xoay người lại “Cheng.!” Một tiếng vỡ giòn vang lên, sau

đó Liêu Tài hô lên:”Ôi đời, chén ngọc của ta...”

Thì ra là lúc Vô Cửu xoay người lại không để ý đã đụng vào tay đang cầm chén rượu của Liêu Tài, do gã cũng không ngờ nên mới làm rớt xuống.

Vô Cửu nhìn chén rượu rơi thành nhiều mảnh vụn trên mặt đất mặt tỏ ra áy náy nói:”Liêu huynh, tại hạ đã nói là không uống được rượu mà..”

Liêu Tài liền tức giận nói:”Tiên sinh đã không nhận tình cảm, còn cần gì phải cố ý làm vỡ chén ngọc của ta? Phải biết rằng nó chính là Nam Lăng mỹ ngọc tinh chế mà thành, lần này ta ra ngoài mua hàng một cái thôi cũng giá trị đến trăm kim tệ..”

Ai cố tình làm rơi chén ngọc khi biết nó giá trị đến trăm kim tệ? Là bốn công tử không uống được rượu, còn mời mọc làm gì? còn câu nói đi kèm nữa chứ, đúng là vô sự thì ân cần còn hành sự tức là đạo chích rồi!

Vô Cửu mặt hết hoảng nhưng bình tĩnh đáp:”Liêu huynh, chuyện này phải nói rõ ràng chút đi..”

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Khi Nhục Người Có Văn Hóa

Khi bọn hăn đến Thiết Ngưu trấn, đã là giờ lên đèn.

Tiểu trấn được xây dựng tựa núi kề sông, có đường đi bắc ngang qua. Cửa hàng phòng xá san sát hai bên sườn núi, dần dần sáng lên ánh đèn dầu trông cũng sầm uất.

Nhưng Vô Cửu đứng trong tiểu viện của tiệm rượu Như Ý, vẫn hơi bực mình.

Đôi khi hăn không rõ là vì sao lại gặp xui xẻo.

Chẳng rõ vì sao hăn chỉ làm vỡ một cái chén ngọc, vậy mà dính một khoản nợ kếch xù. Tròn trăm lượng vàng, giá trị hơn nghìn lượng bạc, dù đánh chết một người sống cũng chỉ cần bồi thường bấy nhiêu thôi. May mà tính tình Liêu Tà rộng lượng, tuy gã liên tục phàn nàn là cái chén trân quý, nhưng cũng không đòi tiền đền, mà mời hăn tiếp tục đồng hành. Hăn rơi vào tình cảnh này đúng là không thể chối từ. Cuối cùng thì hăn đi theo đến đây.

Tiệm rượu Như Ý ở phía đông, nằm ngay cửa vào tiểu trấn, có hai tầng ba mặt tiền giáp đường, vòng quanh có sân rộng khoảng mười trượng. Một bên cửa ra có treo đèn lồng giấy, phía trên có chữ “Như Ý” màu đen. Người đứng trong nội viện có thể ngửi thấy mùi nước tiểu của ngựa, mùi khói nhà bếp, cùng những mùi vị không rõ, khiến người ta khó mà chịu nổi mà chóng váng đầu óc. Phảng phất, còn có tiếng đàn sáo hòa quện cùng tiếng cười dâm dăng vang lên.

Vô Cữu nhìn nơi lạ lẫm này, hơi có chút suy đoán, hắn không tìm được mà nói ra: "Liêu huynh, ta có lẽ nên rời đi".

Liêu Tài dẫn người đi đến sân nhỏ, cùng với tên tiểu nhị đang xì xào bàn tán. Trong chốc lát, hắn quay đầu về phía một gian phòng hẻo lánh đưa tay nói: "Tạm thời nghỉ ở chỗ này, sau này sẽ có sắp xếp".

Vô Cữu còn muốn cãi lý, thì hai tên tiểu nhị to khỏe đã chạy đến chặn phía sau hắn với sắc mặt bất thiện, bộ dạng chúng cơ bản là muốn ép khách ở lại.

Hạnh nhi cùng Tảo Nhi nhìn sang hai bên phải trái với đôi mắt mờ mịt.

Vô Cữu muốn đi cũng không còn kịp, nhú mày, chần chờ một lát, hắn đưa tay đem hai nữ hài bảo hộ ở bên người, một tay nắm cái bọng trên lưng, đi đầu tới phòng nhỏ, nói với tên tiểu nhị cầm đầu: "Không thể nghĩ tới Liêu huynh lại là chương quỳ Như Ý phường, đúng là thịnh tình không thể chối từ rồi! Huynh đài xưng hô như thế nào..."

Tiểu nhị tự xưng Vương Quý, gã lạnh mặt nói: "Hừ, đó cũng không phải chương quỳ, mà là Liêu quản gia của Như Ý phường!"

Tiệm rượu Như Ý phường Như Ý. Liêu Tài cũng biến thành Liêu quản gia. Không biết tiếp theo sẽ như thế nào, sợ rằng mọi chuyện sẽ không được như ý.

Nhưng Vô Cữu cũng không tỏ ra là thấy có gì sai, thừa dịp trò chuyện vui vẻ cùng ba tên tiểu nhị.

Đối phương ngoại trừ có Vương Quý cầm đầu, còn có tên đều hai mươi tuổi, gọi là Thuận Tử cùng Tiễn Vương, tên của chúng nghe đều rất tốt lành, chỉ nhìn bộ dạng thô kệch cùng biểu hiện lỗ lã vừa rồi, cũng biết không phải dạng tốt lành gì.

"Cọt kẹt.. t.. tttt "

Cửa phòng nhỏ được mở ra, ngọt ngào cùng âm ướp phả vào mặt.

Vô Cữu nhếch miệng cười khỗ, mang theo hai hài tử đi vào nhà. Hấn vừa nhóm xong đèn thì cửa phòng vang lên một tiếng "Ầm" bị đóng chặt.

Nhờ vào ánh đèn mờ mờ, có thể thấy được là một phòng nhỏ hẹp chứa lẫn lộn các loại hòm gỗ, vò rượu, vại dầu.

Đây đâu phải nơi nghỉ ngơi, mà chính là nhà kho.

Vô Cữu nhìn cửa phòng đã đóng chặt, trở mắt một lát, lập tức hấn tìm cái hòm gỗ để ngồi, để cái bọc xuống bên cạnh, thấy bộ dáng Hạnh nhi cùng Tảo Nhi như không biết làm thế nào, liền an ủi: "Liêu quản gia là người thân của hai đứa, chắc sẽ không có ác ý..."

Hai nữ hài tử dính mồ hôi cùng vết bẩn trên mặt, vẫn hoảng loạn như trước. Hạnh nhi sợ hãi nói: "Tiên sinh, hai người chúng ta được mua về, không có quan hệ thân thích với Liêu quản gia."

Được rồi, ta đã đụng phải bọn buôn người.

Nhưng Như Ý thường cũng nhốt bốn công tử ở chỗ này là muốn làm gì?

Vô Cữu không có vì bị nhốt mà khẩn trương, lại nhìn hai nữ hài với dáng tươi cười, nói ra: "Trưởng bối trong nhà của hai người thật không tốt! Dù có quần bách cũng không thể bán con gái đi..."

Hạnh nhi cùng Tảo Nhi cúi đầu, càng lộ ra thê thảm bất lực.

Vô Cữu không còn tâm trạng mà nói nhiều, thăm thở dài, hấn bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, lại cẩn thận dùng mũi người người, đứng dậy mở ra một cái hòm gỗ, trong hộp chứa đầy mức quả hồng, tất cả đều phủ một lớp bột trắng, tỏa ra mùi vị ngọt ngào. Hấn lại mở tiếp mấy cái hòm, đều chứa dầu

trái cây. Hắn cười khà khà vui mừng, thò tay cầm lấy mút quả hồng và trái cây bỏ vào miệng, không quên gọi: "Hạnh nhi, Tảo Nhi, đừng ngại, mau ăn hết mình..."

Hai tử muội nháy hai mắt, ngốc tại chỗ, động cũng không dám động.

Vô Cữu lại giống như ở nhà không kiêng nể gì cả, vừa ăn vừa mở bừa các hòm, cũng tự nhủ: "Dám nhất bốn công tử, hừ hừ..."

Đúng lúc này, cánh cửa bị mở tung ra.

Liêu Tài mang theo hai tên tiểu nhị mới đi vào phòng, gã lập tức sừng sốt. rương hòm vốn được đóng lại, đã bị mở ra bốn, năm cái, đồ bên trong đã bị ném khắp nơi, còn có người dẫm lên hòm để với lên cao. Với tình hình này thì không lật tung nhà kho lên thì không chịu được.

Vô Cữu nghe thấy tiếng động, chậm rãi bò từ hòm cao xuống, miệng vẫn không nhàn rỗi, nói ú ớ: “ Nghỉ ngơi ở đây đúng là rất tốt. không lo ăn uống, chỉ là thiếu nước trà thôi.”

Sắc mặt Liêu Tài tối sầm, kìm lại nộ khí: “Vô tiên sinh càn rỡ như thế, không phải là đã làm nhục người có học?”

Vô Cữu đưa tay lau sạch khóe miệng, bắt đầu nói với vẻ nhẹ nhàng khoan khoái: “Từ khi ta bắt đầu đi học, ta vẫn luôn là người văn nhã lịch sự.” Hắn phui phui những mảnh vụn trái cây trên người, hỏi ngược lại: “Cũng không biết vì sao Liêu huynh nhất ta ở chỗ này?”

Liêu Tài không thèm đôi co, gã móc ngay ra một tờ giấy và một cây bút rồi lạnh lùng nói:” Người làm vỡ chén ngọc của ta lại không thể bồi thường, mau ký vào giấy tờ này, từ nay về sau ngươi sẽ bán mình làm nô tài cho ta!” Sau đó gã cười đắc ý nói tiếp:”Nể tình ngươi là người có học, ta sẽ giành cho ngươi một công việc liên quan đến sổ sách!”

Lần này tình huống thật quý dị. Liêu Tài trên đường trở về đúng là tự nhiên gặp được Vô Cữu. Vốn thấy hắn có vẻ khù khờ dễ lừa nhưng thấy hắn là một kẻ thư sinh éo lá nên sinh ra ý đồ đen tối. Gã muốn sắp xếp một cái kế hoạch để dụ Vô Cữu vào tròng ai dè chả tốn công sức thì đã thành công rồi. Người làm sổ sách ở Như Ý Phường đang lâm bệnh nghỉ ở nhà, lúc này lại thiếu đi người làm sổ sách tự nhiên vớ được một kẻ biết chữ.

Liêu Tài vẻ mặt thỏa mãn nói ra:” Người thiếu nợ ta một trăm kim tệ là điều không thể chối cãi, thế nào, người đồng ý hay là để ta chặt hai chân của người!” Hắn vừa nói xong thì hai tên Vương Quý và Tiền Vượng tiến lên một bước cùng sẵn tay áo, ra vẻ đe dọa.

Vô Cữu ngoái đầu nhìn Liêu Tài, trong lòng suy nghĩ về tờ giấy bán thân, hắn cũng ngó hai tên hung ác ăn mặc giống tiểu nhị rồi vội vàng thốt lên:”Chậm đã... Liêu huynh nếu như muốn ta làm sổ sách thì chỉ cần nói thẳng ra đâu cần vẽ vờ cho thêm nhiều chuyện..”

Cái mặt đen của Liêu Tài rung rung, gã nhanh chóng cười nói:”Ha ha! Như Ý Phường chính là Thanh Lâu, cũng không cho người ngoài vào sổ sách. Chỉ có nô tài mới đem ra sử dụng, mới là tốt hơn cả.”

Trong ánh đèn lờ mờ, nhìn thấy nơi đây mỗi người một sắc thái khác nhau. Hạnh Nhi cùng Tảo Nhi thì lặng yên một góc không dám lên tiếng, còn Liêu Tài và hai tên tiểu nhị thì hung hăng vênh váo.

Không khí trong phòng này thật khiến cho người ta ngột ngạt, Vô Cữu chịu không được mà lau mồ hôi trên trán.

Đúng như dự đoán, Như Ý Phường là một cái Thanh Lâu. Mà người gọi là chương quỹ tiên sinh chỉ là một tên nô tài mà thôi. Nếu như vậy thì Hạnh Nhi cùng Tảo nhi hai đứa bé gái chả khác nào rơi vào địa ngục rồi.

Hay cho một gã Liêu Tài, Liêu quản gia, thì ra là gã đã có mưu đồ từ trước, bốn công tử không thù không oán với người mà lại bày đặt gian kế

hãm hại...

Vô Cữu liền đảo mắt, từ từ nói: "Nếu như Liêu huynh đã thương tình cho chén cơm ăn, thì cần gì phải đùa cợt như vậy. Ta đang lo không có chỗ trú thân, đúng lúc này ..." Hãn nhanh tay nắm lấy cây bút, sau đó giơ cao lên mà viết, nhanh chóng đưa lại cho đối phương sau đó cười nói vui vẻ: "Mong từ nay về sau Liêu huynh sẽ chiếu cố nhiều hơn đến ta, nếu có kiêu nương nào xinh đẹp thì có thể dẫn đến cho ta, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật ha ha.."

Hãn cười rất hưng phấn, trong đó còn thấy được sự phóng dăng tỏa ra.

Liêu Tài vốn nghĩ cần phải giữ chút thủ đoạn mới có thể được như ý, nhưng ai ngờ tên thư sinh này không chỉ nhát như chuột lại là một tên chơi bời lêu lổng phong lưu, gã cầm cái tờ công văn bán mình cười nhạo rồi nói: "Như thế cũng được, mang theo hành lý đi theo ta.."

Vô Cữu cùng ba người đi ra ngoài, hãn cầm hành lý lên đã thấy Hạnh Nhi cùng Tảo Nhi đang khấp nép với nhau, ánh mắt của chúng rất hoảng sợ. Hãn cũng chỉ dừng lại nhìn một chút rồi sau đó cất bước tươi cười đi ra ngoài. Lúc hãn vừa đi vào trong nội viện thì Vương Quý nhanh tay đóng cửa nhà kho lại, chốt cửa cài then khóa gọn gàng.

Liêu Tài đi trước dẫn đường, gã nhanh chóng đi đến một mái hiên dưới tầng lầu, gã chỉ về phía một gian phòng có cánh cửa khép hờ rồi nói: "Vô tiên sinh, người cùng Vương Quý ở một phòng, đến đêm rồi qua chào hỏi chường quây.." Gã hơi hạ giọng xuống rồi mới dẫn theo Tiễn Vương nghênh ngang đi ra ngoài.

Vương Quý nhanh chóng đi tới phía trước, gã vừa dùng chân đá cửa vừa nói: "Vào đi.."

Vô Cữu quay lưng nhìn lại Liêu Tài rồi cũng liếc qua nhà kho một cái, sau đó mặt tươi cười nói: "Ở cùng phòng với Vương huynh thật là vinh

hạnh cho ta!”

Vương Quý không thèm để ý đến lời nói của hắn, mặt gã vẫn vênh vênh vào vào.

Vô Cữu từ từ đi vào nhà, trong phòng bỗng nhiên xộc ra một mùi lạ. Hắn lập tức hơi lão đảo, còn tên Vương Quý thì dường như đã quen nên chả thèm quan tâm, gã nhanh chóng nằm kên lên chiếc giường gỗ rồi vắt hai chân lên đầu nằm gối cánh tay thản nhiên như thường.

Trong phòng có hai cái giường gỗ, nhìn cũng rộng rãi thoải mái, từ ánh nến trên bàn nhìn lại thì trong phòng rất là lộn xộn và dơ bẩn, đúng là mùi vị của sự phóng túng dâm dăng nên chần đệm ném tung tóe, khắp nơi đều bốc mùi hôi chua.

Đây là chỗ cho người ở ư? Phải là chỗ nuôi lợn mới đúng.

Vô Cữu ngấm nhìn toàn bộ căn phòng, rồi sau đó tắc miệng một cách bất đắc dĩ. Hắn đi đến chiếc giường trống rồi để tay nải lên rồi quay sang hỏi:”Vương huynh, có thể chỉ cho ta chỗ nào để rửa mặt không?” Hắn đi đường cả ngày toàn thân nhễ nhại mồ hôi, mặc dù ở bẩn cũng không sao cả nhưng sạch sẽ vẫn thích hơn nhiều.

Vương Quý đảo mắt rồi nói:”Người đọc sách đúng là rắc rối, chúng ta chỉ cần chỗ nào đi vệ sinh được là đủ rồi..”

Được rồi, đã nhập gia thì phải tùy tục thôi!

Vô Cữu đành cười khổ, hắn cúi người xếp lại giường chiếu một chút, rồi hắn nhìn thấy cách đó có một đôi mắt cứ chăm chăm nhìn vào mình như đang theo dõi. Hắn lại hồn nhiên không để ý đến rồi sau đó nằm xuống nghỉ ngơi. Trong lúc thiu thiu ngủ thì nghe có tiếng bước chân chạy đến rồi kêu lên:”Vô tiên sinh, chưởng quầy muốn gặp nài..”

Không phải bảo là mai mới gặp chưởng quầy sao?? Tại sao lại thay đổi nhanh như vậy?

Vô Cửu nhìn Liêu Tài đang đứng ở trước cửa mà nghi ngờ, hăn cũng không hỏi thêm rồi từ từ đi ra khỏi phòng, rồi sau đó không yên lòng ngoài đầu lại nói:” hành lý của ta..”

Vương Quý đi ra theo, đi áp vào lưng hăn nói:” Mấy cái tài sản kia của người thì ném ra đường cũng không có ai thèm nhặt đâu..”

Vô Cửu nhún vai lại rồi mỉm cười nhìn Liêu Tài. Thấy gã hừ một tiếng rồi hai tay chấp sau lưng, bắt đầu bước đi. Hăn vội vàng chạy theo sau, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh.

Đi dọc hành lang hơn mười trượng, rồi đi đến một bậc thang dẫn lên lầu hai. Men theo rồi lên lầu, vừa đi qua mấy cái phòng có ánh đèn lập lòe thì những tiếng kêu rên lọt vào tai, khiến cho tim hăn đập thình thịch. Bất giác bước chân về phía trước, thì tiếng huyên náo dần nhỏ lại, cho đến khi kết thúc thì đã đến phía cuối hành lang.

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Giúp Người Vô Ích.

.....

Cuối hành lang, cách bên ngoài hơn mười trượng, Liêu Tài dẫn đường phía trước, chậm rãi dừng bước lại.

Không biết sao, hăn đột nhiên duỗi cổ thăm dò phía dưới, lúc này quay đầu lại nói nhỏ với Vô Cửu: "Chưởng quầy ở đây, nghe nói ta tìm được một tiên sinh ghi chép trẻ tuổi, nhất thời nảy lòng tham muốn gặp gỡ. Nàng đang trong phòng điều dưỡng, người tạm thời chờ một lát."

Vô Cửu không rõ ràng cho lắm, âm thầm tò mò.

Cái nàng chưởng quầy gì đấy, làm như ta không có kiến thức vậy, không phải là chỉ tú bà thanh lâu sao, thật sự là quá kiêu ngạo mà!

Liêu Tài hình như có chút kiêng kị, quay người yên lặng rời đi. Vương Quý xa xa canh giữ ở đầu bậc thang, tiếp tục thủ vững chức trách của hăn.

Vô Cửu đứng trong hành lang trước sau nhìn quanh, chốc lát, hăn nhắc chân bước đến đoạn cuối hàng lang, nơi căn phòng có ánh sáng duy nhất kia. Mà mới vừa đi tới trước cửa, liền nghe trong phòng có tiếng nữ nhân rên rỉ thống khổ. Hăn lại càng hoảng sợ, vội lui về sau hai bước. Tiếng kêu nữ nhân kia bỗng nhiên ré lên rồi dừng lại một chút, tiếp theo chính là tiếng cười của nam tử cùng tiếng thở dốc vang lên...

Vô Cửu ngạc nhiên một lát, bỗng nhiên minh bạch chuyện đang xảy ra, không khỏi giật giật hai mí mắt, phun một ngụm nước bọt giải xui.

Không sai lệch đúng lúc này, trong phòng có người quát lên --

"Ai ở ngoài cửa, cú ngay..."

"Tiên sinh chậm đã, vừa rồi nhà ta mới mua được một nô tài..."

"Đã như vậy, ta ngày khác lại đến..."

"Tiên sinh thật sự là bản lĩnh, trách không được các cô nương ở Như Ý Phường đều ngợi khen không thôi..."

"Ha ha, đây là Tiên gia thủ đoạn, không chỉ có song tu ảo diệu, còn có thể kéo dài tuổi thọ, tiện nghi cho đàn bà dâm đảng nhà người..."

"..."

Vô Cửu nghe động tĩnh trong phòng, nhin không được lắc đầu cười quái dị. Mà bộ dạng hăn cười nghiêng răng nghiêng lợi, thấy thế nào như cũng giống như đã đến tình trạng giận không kìm được.

Trong phòng có vị tiên sinh, mà ngoài phòng tiên sinh đứng canh, tức thì đã thành nô tài?

Theo tiếng cười nói dần dần lắng xuống, cửa phòng "Chi nha" mở ra. Chớp động trong ngọn đèn, có người bước ra.

Vô Cửu lập tức khôi phục thái độ bình thường, thừa cơ ngưng thần nhìn lại.

Từ trong nhà đi ra chính là người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, tay áo bông bành, cử chỉ tiêu sái, toàn thân lộ ra nhàn nhạt mùi thơm lạ lùng. Hăn đứng ở trước cửa tường tận xem xét, hơi có vẻ diêm dúa lắng lơ, trong ánh mắt nồng đậm sự khinh thường, lập tức lại ngẩng đầu ha ha cười cười, tiếp theo phiêu nhiên, bông bành mà đi.

"Vào đi..."

Vô Cữu đang đánh giá cái người trẻ tuổi kia rời đi, nghe tiếng kêu liền có chút chần chờ, sau đó xoay người chậm rãi chuyển động bước chân, đưa tay đẩy cửa phòng, lại không nhận được hơi hơi ngạc nhiên.

Đây là một gian phòng trang trí đẹp đẽ, theo tầm mắt nhìn đi thấy rõ sự xa hoa phô bày.

Dưới ánh nến sáng ngời, có một nữ tử ba, bốn mươi tuổi năm nghiêng ở trong giường gấm màn lụa, vẫn để nguyên búi tóc lộn xộn, quần áo không chỉnh tề, mang theo ý vị lười biếng sau cuộc cuồng hoan. Chỉ thấy nàng mặt mày hàm xuân, giống như cười mà không phải cười nói: "Người chính là tiên sinh mới tới phải không, bộ dáng cũng đoán chính..."

Vô Cữu đứng ở trước cửa, ánh mắt lướt qua nàng một cái, cúi đầu, chấp tay nói: "Đọc qua vài năm sách mà thôi, không dám nhận danh tiếng tiên sinh!". Hãn thủy chung cho mình là tiên sinh thân phận vẻ vang, hôm nay bỗng nhiên cảm thấy cái xưng hô này rất không thú vị.

"Khanh khách, ta là người ưa thích hậu bối trẻ trung! Theo Mộc Thân tiên sinh nói, thuần dương bổ âm, mới là lạc thú..."

Nữ tử nằm ở trên giường, cười đến cười run rẩy hết cả người, lại nói tiếp: "Nếu không chê, liền gọi ta Đào Hoa tử đi. Từ sáng sớm mai bắt đầu, người liền đi theo tứ tả hữu, cho ta tiền bề dạy dỗ..."

Mộc Thân tiên sinh, hãn là nam tử mới rời đi. Hãn lại là loại người ưa thích khoái hoạt, mặc kệ thi từ ca phú, chuyên dạy thuần dương bổ âm, giữa tiên sinh cùng tiên sinh, thế nào khác biệt lại lớn như vậy đây!

Vô Cữu vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một cảnh kiều diễm. Kia tay chân trần trụi, nồng đậm mùi thơm, ánh mắt nhộn nhạo, lời nói khiêu khích, làm cho người ta bối rối. Khóe mắt của hãn co quắp xuống, nặn ra

vài phần dáng tươi cười, rồi lại vẫn không thể nào hô lên "Hoa Đào tử" ba chữ, lập tức thần sắc lại có chút ngượng ngùng giống như né tránh.

Trên giường nữ tử càng đặc ý, lại là một hồi "Khanh khách" cười quyến rũ. Sau đó, nàng vươn ra hai tay ngọc đầy đà, phân phó nói: "Ta mệt rồi, có chuyện gì sáng mai rồi hãy nói..."

Vô Cữu như được đại xá, cuống quít nhắc tay vái chào, quay người lui ra ngoài cửa, nhanh chóng đi được mấy bước, lúc này mới hờn dỗi phun ra một hơi thật dài.

Nghĩ tới, Vô Cữu, đã từng nổi danh là công tử Đô thành, hôm nay lại luân lạc tới tình cảnh như thế, thật đúng là vận mệnh vô thường a!

Trước đây giả vờ giả vịt, bất quá chỉ là kế tạm hoãn. Nô tài của thanh lâu kỹ viện? Làm như ta dễ bị khi dễ hay sao. Dù cho sớm đã nhìn thấu sinh tử vinh nhục, cũng không thể cứ ngốc ở cái địa phương này như vậy, một khắc cũng không thể...

Trong nháy mắt, hắn đã đi đến đầu bậc thang.

Đang chờ đợi ở dưới, Vương Quý quay người xuống lầu, trên mặt thoáng không kiên nhẫn còn mang theo thần sắc đố kỵ. Có lẽ theo hắn nghĩ, đạt được ưu ái của chương quỳ, đó là chuyện tốt, nàng là người làm cho tất cả đàn ông mong nhớ ngày đêm à!

Vô Cữu chân không dừng, bước vào hành lang, lại đột nhiên thò tay vung lên vạt áo, nâng lên một chân hung hăng giẫm xuống đầu Vương Quý.

Vương Quý không có đề phòng, mãnh liệt cắm đầu xuống dưới, lại "Phanh" một cái đâm vào trên vách tường, tiếp theo "Bịch" ngã sấp xuống trong thang lầu.

Vô Cữu liền nhảy liên tục, đến hết mấy bậc đến đầu cầu thang, mới chạy ra, được vài bước, lại vội vàng quay lại.

Vương Quý ôm cái đầu rên thảm thiết, đầu óc choáng váng, chợt thấy có người tới liền hồi phục tinh thần, gấp gáp giãy giụa thân thể, làm bộ phản công.

Vô Cữu tiến lên cho hắn thêm một cước, cũng thừa cơ móc lấy một cái chìa khóa rồi quay người chạy như điên. Chỉ tốn công phu mấy nhịp thở dốc, liền đã vào đến trong phòng. Hắn từ trên giường lấy ra bao bọc, ra khỏi phòng, xuyên qua sân nhỏ, thẳng đến nhà kho mà đi.

Lúc này, trong sân có tiếng gào vang lên: "Có kẻ trộm, người đâu, nhanh..."

Giáo viên dạy học, tiên sinh ghi chép, lại đến nô tài, cuối cùng là kẻ trộm, một ngày hôm nay, bốn công tử rốt cuộc hoàn thành một cuộc lật xác khó có thể tưởng tượng. Mà hết thảy những thứ này, đều là vì chuyện bái phỏng cái gã Liêu Tài kia ban tặng. Còn có Vương Quý chết tiệt, vừa rồi đúng là nên một cước đá người thành tàn phế! 006

Vô Cữu đã đến trước nhà kho, đưa tay mở cửa khóa, giật ra then cửa, "Ầm" một cước đá văng ra cánh cửa, hô: "Nhanh theo ta đi..."

Lờ mờ dưới ánh đèn, Hạnh Nhi cùng Tảo Nhi đang rúc vào với nhau gật gà ngủ, chợt bừng tỉnh, song song đứng lên không biết làm sao.

Vô Cữu không nói lời gì, tiến lên nắm lấy tay hai hài tử, hướng ngoài cửa chạy ra.

Trong sân dần dần có bóng người lắc lư, còn có ánh sáng bó đuốc tại bốn phía chập chờn.

Vô Cữu sắc mặt biến hóa, nhấc chân liền hướng chỗ cửa sân chạy tới, rồi lại đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc nói: "Hạnh nhi, Tảo nhi..."

Hai nữ hài tử này vậy mà bỏ tay Vô Cữu ra, hướng lui về phía sau mấy bước. Trong đó Hạnh nhi lắc đầu nói: "Đa tạ hảo ý của tiên sinh! Tỷ muội ta bây giờ đã không có chỗ để đi..."

Vô Cữu vội la lên: "Nha đầu đáng thương, người sẽ không định nhảy ra hố lửa đấy chứ, cả đời này sẽ bị hủy..."

Hạnh nhi nhưng là đứng im tại chỗ, duỗi tay ôm lấy Tảo Nhi, mang theo thần sắc kinh hoảng cầu khẩn nói: "Dù cho làm tỳ làm nô thì như thế nào, như thế còn tốt hơn thời gian đau khổ khi ở nhà, tiên sinh chớ nhiều chuyện, để tránh gây tai họa cho người vô tội..."

Vô Cữu nhìn hai nữ hài tử nhu nhược không làm được việc gì, không khỏi trở mắt ngạc nhiên. Hắn đành phải than dài, tự nhủ: "Được rồi, tính ta nhiều chuyện..."

Mấy đạo nhân ảnh chạy tới, đều cầm trong tay bó đuốc, hô to gọi nhỏ. Trong đó Vương Quý đang cầm lấy cây côn gỗ, một bên lau cái mũi đang chảy ra máu đen, vẻ mặt tức giận đến khó thở, hùng hùng hổ hổ chạy đến.

Vô Cữu không hề hỏi đến vận mệnh hai hài tử nữa, rồi lại nhịn không được thăm kêu không may.

Lúc này nếu như bị bắt lấy, không bị đánh chết mới là lạ. Mà thôi, bốn công tử nếu như đã thành kẻ trộm, cũng đừng nghĩ đến nói chuyện nhã nhặn, tạm thời quây thỏa thích cho bỏ mất công giúp người vô ích a!

Vô Cữu cũng không thừa cơ trốn đi, mà lại lần nữa xông vào nhà kho, đến chỗ góc tường đập đổ mấy cái vại dầu bằng đất nung, sau đó tháo xuống ngọn đèn tiện tay ném vào, chỉ một thoáng ánh lửa bùng lên. Hắn thừa cơ nhảy ra khỏi phòng, nhanh chân bỏ chạy.

Vương Quý chính diện đánh tới, vừa mới vung mạnh côn chặn đường, đã thấy nhà kho bùng lên hỏa hoạn, không khỏi dừng lại.

Vô Cữu xem thời cơ thuận lợi, một cước Liêu Âm Thối liền đá tới. Vương Quý thành linh trúng chiêu, rú lên thảm thiết như heo bị chọc tiết ngã xuống đất, khiến cho mấy tiểu nhị tới tới gần lại càng hoảng sợ. Hắn mượn cơ hội đột phá lớp lớp vòng vây, lần nữa chạy tới cửa sân, đã thấy có bàn tay thò ra ngăn trở, đúng là tên Liêu Tài mặt đen, Liêu quản gia, còn đang khó tin hô lên: "Vô tiên sinh, người dám phóng hỏa hành hung..."

Phóng hỏa hành hung? Người dám bức lương dân thành kỹ nữ, bức ta làm nô tài, chính là có chém chết người, đốt Như Ý Phường này cũng không hết hận!

Vô Cữu thò tay rút ra đoản kiếm từ trong bao, không nói hai lời, xoay tròn rồi quét ngang, "Đùng" một cái giòn vang, vỏ kiếm hung hăng nện ở bên trên cái mặt đen kia. Chỉ thấy Liêu Tài ngửa cổ lên, miệng phun máu đen, tựa hồ còn có hai cái răng bay ra ngoài, cũng "Oa oa" kêu thảm lui về sau. Tiểu nhị trông coi cửa sân sợ tới mức sững sờ tại chỗ, nhất thời không dám ngăn trở. Vô Cữu thừa cơ nhảy lên đã đến ngoài viện, rồi lại trái phải nhìn quanh mà do dự bất định.

Bên trái là phương hướng lúc tới, phía bên phải đi thông tới bờ sông. Cũng không thể quay về lối cũ, tạm thời mượn thuyền từ từ mà đi.

Vô Cữu so đo thêm chút, men theo phía bờ sông một đường chạy như điên.

Lúc này, nhà kho khói đặc cuồn cuộn, hỏa diễm bốn phía, may mà được xây độc lập, nếu không thể lửa sẽ lan tràn mà gây tai họa bốn phía. Bất quá, toàn bộ Như Ý Phường sớm đã gà bay chó chạy, người cứu hỏa, người chạy trốn, người khóc hô, còn có người cởi chuồng muốn nhảy lầu đấy, liên tiếp mà hỗn loạn không chịu nổi.

Một nữ tử quần áo nửa đậy nửa hở dựa vào lầu hai trên lan can trở mắt hoảng sợ, còn có tiểu nhị ở bên cạnh gấp giọng bầm báo. Qua trong giây lát được biết ngọn nguồn, nàng lập tức giận không kìm được, quay người trở về phòng, nắm lên văn tự trên bàn gào thét: "Lão nương có văn tự bán mình trong tay, còn sợ hấn chạy trốn hay sao..." Mà tiếng la kia bỗng dừng lại, tựa hồ đã nhận ra cái gì, bề bộn mượn ánh nến cúi thân người mảnh mai xuống nhìn, nhịn không được mãnh liệt vỗ bàn chửi bới nói: "Nam nhân không có một kẻ nào tốt! Nhanh chóng phái người đi bắt, lão nương không tha cho hấn..."

Trên văn tự đồng ý kí tên, viết ngoáy: Vô Thủ Nhân.(Không có người này)

Thiết Ngưu trấn đường đi không dài, ước chừng có hơn hai dặm đường. Đi ra khỏi Như Ý Phường, rẽ một cái liền đã đến bên cạnh bờ sông. Lòng sông rộng hơn trăm trượng, từ bắc về nam, dưới ánh trăng nhàn nhạt sóng sánh sáng lãn tãn, chậm rãi chảy xuôi.

Vô Cửu một hơi chạy đến bên cạnh bờ, lập tức lại vội vàng dừng lại.

Có lẽ giờ Tuất đã qua, cảnh ban đêm dần dần sâu sắc. Mấy cái thuyền nhỏ bỏ neo tại bên cạnh bờ trong bóng tối, như là ngủ rồi, không hề có động tĩnh gì. Màu nước xanh nhạt nhìn thấy một cách dễ dàng, hơn nửa đêm căn bản không có người đi thuyền. Nếu muốn qua sông mà đi, thì đường này không qua được a!

"Bắt trộm..."

Theo tiếng gào, trên đường phố dưng mãnh tiến ra một đám người ngựa, đều cầm theo bó đuốc, mang theo cơn bùng gia hỏa.

Là đám người Như Ý Phường kia đuổi tới! Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, chạy đã rồi tính!

Vô Cữu không dám lưu lại tại chỗ này, dọc theo bờ đê tiếp tục chạy trốn. Nhìn tình hình này, chỉ có thể trốn đến trong rừng sâu núi thẳm. Mà hăn mới chạy ra không xa lắm, nhin không được quay đầu nhìn lại.

Đúng lúc này, có một chiếc thuyền nhỏ bỏ neo sáng lên ánh đèn lồng, cũng chậm rãi nhanh chóng cách rời bờ.

Còn có người ban đêm xuất phát?

Thật sự là ngủ gật liền đưa gối đầu, trời không tuyệt đường người a!

Vô Cữu đem đoản kiếm nhét vào bao bọc, quay người chạy hướng bên cạnh bờ, đưa tay kêu gọi nói: "Nhà dò chậm đã, làm ơn mang theo ta một đoạn đường..."

Thuyền nhỏ không ngừng lại, vẫn lảo đảo trôi đến giữa dòng sông. Đầu thuyền đèn lồng tùy theo lắc lư, trong bóng đêm rất là chói mắt.

Vô Cữu chạy trốn quá nhanh, một cái chân không kịp thu lại, trực tiếp bước hụt vào dòng sông, lập tức bọt nước văng khắp nơi.

"Kẻ trộm ở đây này, bắt lấy hăn..."

Tiếng gào càng lúc càng gần, ánh sáng của bó đuốc đã chiếu lên bờ sông sáng trưng.

Vô Cữu ở trong nước, hoảng hốt như lửa sém lông mày, đúng lúc thấy thuyền nhỏ cách mình không xa, dứt khoát "Bịch, bịch" tiếp tục đi về phía trước. Trong nháy mắt nước sông ngập đến eo, hăn mãnh liệt đi hướng thẳng về phía trước, dùng cả tay lẫn chân, liên tục đập nước, lại cũng thừa cơ tiếp cận thuyền nhỏ, chọt ra sức vịn mạn thuyền, ném bao quần áo lên, "Rầm Ào Ào" nước chảy, rớt cuộc bò tới được trên boong thuyền.

Như Ý Thường bợn tiểu nhị không chịu từ bỏ ý đồ đuổi bắt, bèn dồn sức lội nước. Mà thuyền nhỏ dần dần đi xa dần, nước sông dần dần sâu hơn. Mọi người đuổi theo không kịp, tiếng chửi bậy vang vọng mấy ngày liền.

Vô Cữu như cũ chống mông lên nằm ở trên boong phía đuôi thuyền, tuy rằng thở hồng hộc, chạt vật không chịu nổi, nhưng trên mặt lộ vẻ tươi cười, thâm hô may mắn. Đám gia hỏa kia đi thuyền đuổi theo đều đã chậm một bước, đêm nay cuối cùng là gặp dữ hóa lành!

Ngay tại lúc này, trên thuyền có người cười nói: "Ha ha! Ta nên xưng hô người là nô tài hay vẫn là tiên sinh ghi chép đây..."

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Người Đồng Đạo.

Trong bóng đêm, một chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng mà đi.

Vô Cữu vừa mới rơi xuống dòng nước đang bất ngờ. Bắt đầu kéo lê thân thể ướt sũng đang dán chặt trên mạn thuyền dậu.

Chiếc thuyền chỉ dài có hơn hai trượng, mũi thuyền có một chỗ che chắn mưa gió. Đầu thuyền có gắn đèn lồng trắng, có một người đang đứng chấp tay. Nhờ ánh trăng cùng chút sáng từ đèn lồng có thể thấy được người này mặc một chiếc áo bào dài trông rất phiêu dật, đây chính là người đã gặp ở Như Ý phường có tên Mộc tiên sinh. Ngoài trừ hai người thì giờ đây trên thuyền không có thêm kẻ thứ ba, mà thuyền vẫn di chuyển bình thường?.

Thật là không tin nổi, sao gã lại lên một cái thuyền nhỏ này? Mà lại nhằm lúc đêm mới rời đi, chả lẽ đi nơi nào bí ẩn chẳng?

Nhưng mà bốn công ta đây không phải là nô tài, cũng không phải là kẻ hay ký sổ nợ. Việc cấp bách đến bước này chỉ có thể nhảy vào vũng nước đục này thôi...

Vô Cữu chỉ ngạc nhiên giây lát, sau đó liền nở nụ cười chấp tay nói: "Tại hạ Vô Cữu, chính là một thư sinh ra ngoài học hỏi, do duyên số đưa đẩy mới rơi vào hiểm cảnh phải chạy trốn sự truy đuổi của Như Ý phường..." Hắn rất tử tốn và e ngại rồi mới nói tiếp: "Đã làm phiền rồi... Mộc Tiên sinh xin thứ lỗi ha ha!"

"Ồ.. thì ra là vậy!"

Mộc Thân gật đầu một cái, sau đó đang dẫn đo suy nghĩ rồi quay người ngồi xuống nói:”Danh tướng vô tình mới gặp được, hữu ý không bằng có duyên, Vô huynh đệ xin mời lên thuyền nói chuyện.”

Vô Cửu còn đang chần chờ, sau đó ôm áo ướt và bao bố đi đến mũi thuyền.

Thuyền nhỏ không có người lái, quả thật là rất mạo hiểm, cũng kỳ lạ là cũng không có mái chèo nữa.

Vô Cửu đi đến chỗ mũi thuyền rồi ngồi xuống, liền có gió nhẹ thổi qua cảm thấy rất sáng khoái. Hắn để bọc đồ xuống rồi vén cổ áo, sẵn tay áo lên lấy lại phong độ rồi nói:” Đêm tối ngồi thuyền quả là thú vui thật là tao nhã, ha ha..”

Đang ăn nhờ ở đậu trên thuyền của người khác cũng phải nịnh nọt mấy câu cho thân thuộc chứ, đây chính là cách đối nhân xử thế mà hắn học được.

Nhưng đêm nay là một đêm sáng trăng, bầu trời lại không hề có một vì sao nào.

Vô Cửu cảm thấy ngượng ngịu quan sát xung quanh bỗng nhiên cảm thấy hơi rùng mình.

Chủ nhân của chiếc thuyền vẫn ngồi ngay ngắn, vừa nãy đi đến có quan sát gã có một làn da trắng bệch, trên mặt như không còn khí huyết. Hai hàng lông mày có vẻ như tỏa ra khí lạnh nhè nhẹ, còn ánh mắt có phần lơ đãng không được vui, điều này làm cho người khác cảm thấy có phần gai gai người không biết nên làm thế nào cho phải. Tạm thời cứ đứng cách xa một chút vẫn hay hơn.

“Ha ha..”

Vô Cửu kho nhẹ một tiếng rồi cúi đầu xuống, sau đó giả bộ nhìn qua hướng khác rồi nói:”Mộc tiên sinh, tiên sinh muốn đi đâu?”

Một sông sóng sánh những tia sáng chiếu xuống nhàn nhạt, chiếc thuyền nhỏ cứ mặc sức trôi đi nhẹ nhàng. Nước hai bên bờ rất đen, thỉnh thoảng đâu đó phát ra tiếng cú mèo kêu đến từ đằng xa... tất cả mọi thứ cộng lại càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị.

Mộc Thân đáp lại:”Phía Nam..”

Nói nhảm nhí gì thế, bốn công tử nhắm mắt cũng biết xuôi dòng này chính là phía Nam rồi còn nói thừa hơi.

Vô Cửu muốn biết thêm liền nhanh hỏi tiếp:”Không biết là.. tiên sinh sẽ cập bến tại..” Hãn chưa nói hết thì vang lên âm thanh:”Cập bến tại Thiên Minh, đến đó sẽ biết.”

Đúng là nói ít hiểu nhiều!

Vị tiên sinh này khi tại Như Ý phường thì chuyện trò rất vui vẻ hoạt bát, sau khi đến đây lại trở nên rụt rè như vậy?

Vô Cửu cũng chả thèm nhìn nữa, trong lòng còn rất nhiều thắc mắc nhưng thấy đối phương mắt đã khép hờ rồi cũng không muốn nhiều lời. Hãn thấy mình có vẻ mất mặt nên chỉ biết nhếch miệng cười rồi đi vào khoang thuyền, duỗi thẳng chân ra rồi ngồi dựa vào túi đồ ngồi nghỉ ngơi.

Nơi này còn cách Linh Hà Sơn rất xa. Xem ra thì chỉ có thể đi đến đâu tính đến đấy thôi, còn về muốn thoát khỏi sự truy đuổi hay không thì tùy vào ý trời vậy. May mà còn có Tử Yên Tiên Tử mà ngóng trông, nàng tựa như là vầng trăng chỉ lối dẫn đường cho bốn công tử đi tới, hắc hắc....

Chả qua là Hạnh nhi cùng Tảo nhi làm cho ta còn cảm thấy lo lắng...

Mí mắt của Vô Cữu liều dúi lại, hấn bắt đầu gật gù. Mấy ngày này đều lo chạy trốn, hơn nữa lúc nào cũng nơm nớp lo sợ nên tinh thần và thể chất cực kỳ mệt mỏi..

Trong lúc thiu thiu ngủ thì một cơn gió thổi qua. Người có vẻ chao đảo giống như đám mây đang dập dờn bất định.

Vô Cữu giật mình tỉnh ngủ, mở to hai mắt mà tràn đầy ngạc nhiên.

Trăng sáng trên cao đã biến mất, thay vào đó là những màn sương mù dày đặc. Thuyền nhỏ vẫn thẳng tiến đi tới, như tên dờn cung mà lướt trong dòng nước trong xanh. Giờ đây sương dày đến mức không còn nhìn thấy mặt nước đâu nữa, chỉ có từng cơn gió lạnh thổi bay những đám sương qua lại.

Vô Cữu ngồi xuống mà thất thần.

Chiếc đèn lồng đầu thuyền hơi lung lay, còn vị Mộc Thân tiên sinh kia vẫn ngồi ngay ngắn bất động, tay của hấn đang cầm một thanh đoản kiếm mà xem xét.

Vô Cữu cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó, vội nắm nắm tay thì cảm giác trống trơn, hấn tức giận nói:”Mộc Thân tiên sinh, ngài đang gì làm vậy?”

Mộc Thân nghe vậy liền cười nói:”Kiếm này rất giống pháp khí, những đáng tiếc chỉ là vật phàm..” Có lẽ hấn không nhìn ra bí mật gì nên chỉ tiện tay cầm lấy sau đó ném về cho Vô Cữu rồi nói:”Vô lão đệ, chẳng lẽ đệ là người tu tiên sao?”

Vô Cữu bắt lấy đoản kiếm rồi nhanh chóng nhét nó vào trong bao cất kỹ, mặt có vẻ không vui vẻ gì. Người tu tiên sao? Ngoại trừ tiên sinh, thân phận nô tài cùng mang danh kẻ trộm ra thì bốn công tử lại có thêm một cái thân phận mới à? Hấn nhanh chóng nghĩ ngợi rồi liếc qua Mộc Thân một cái rồi nói: "Ừ.. đúng vậy!"

Mộc Thân bỗng cảm thấy hứng thú mà ánh mắt chớp động hỏi tiếp:”Lão đệ cảnh giới đã đến trình độ nào rồi? thần thông ra sao? Am hiểu nhất là loại pháp môn nào?”

Đoản kiếm chỉ dài có một xích, nhét vào trong ngực hoặc để dưới hông đều rất dễ dàng. Nếu mà hấn tinh ranh hơn một chút thì có thể tránh được người ta sờ mó đến. Mà câu hỏi của tên kia xem ra gã cũng là người am hiểu về đạo.

Vô Cữu hơi chột dạ mà nói qua loa:”Đầu xuân này mới đi trên con đường tu luyện, thật ra là vẫn chưa nhập môn, tại hạ mới chỉ đang tìm hiểu mà thôi khụ khụ..” Hấn sợ lòi đuôi xấu ra liền nhanh chóng đổi chủ đề:”Tiên sinh... là cao nhân trong tu đạo sao?”

Mộc Thân ra vẻ cao siêu mà gật đầu, sau đó tươi cười nói:”Ta chỉ gần tìm ra con đường mà thôi, không đáng nhắc tới. Xem lão đệ cũng một lòng hướng đạo nhưng mà vẫn chưa có duyên nhập môn. Nhưng mà ta vẫn xem như người đồng đạo..”

Vô Cữu nhanh chóng ôm tay khiêm tốn nói:”Ha ha, không dám nhận, không dám nhận.”

“Oanh—“

Lúc này một tiếng cộng hưởng truyền lại, có vẻ như chiếc thuyền đã va chạm vào vật gì đó khiến cho chao đảo lắc lư mãnh liệt.

Vô Cữu bị bất ngờ tẹo nữa thì bị văng ra ngoài, hai tay nhanh chóng nắm lấy boong tàu, bắt đầu bối rối nhìn lại.

Đây là một chỗ nước cạn, bốn phía cỏ cây mọc um tùm. Có ánh sáng mờ mờ tỏa ra, còn sương mù vẫn theo gió bay lảng đàng. Thì ra thuyền nhỏ đã lên bờ mà lúc trước do mình ngủ gật nên không để ý thuyền đã đi một nơi khác rồi...

Vô Cữu nhanh chóng cầm lấy tay nải rồi kinh ngạc hỏi:”Mộc tiên sinh, đây là nơi nào?”

Mộc Thân chưa thềm trả lời, tay áo hất lên chiếc thuyền nhỏ tỏa ra ánh sáng nhẹ. Rồi lại vung tay lên cầm lấy một tấm da thú cầm lên từ chiếc thuyền cười nói:”Ta và người không cần phải giữ ý làm gì, đều có thể xưng hô là đạo hữu. Nơi đây là đầm lầy rất nổi tiếng có tên là Vạn Hồn Cốc...” sau khi rời khỏi, ánh đèn lông sau lưng nhanh chóng bị dập tắt.

Vô Cữu ở đầu thuyền trong lòng đầy suy nghĩ.

Xưng hô là đạo hữu cũng không tệ, nhưng so với cách gọi là tiên sinh thì dễ nghe hơn. Vạn Hồn Cốc là cái chỗ quái nào? Ta chưa từng nghe nói đến. Về phần đầm lầy thì Kỳ tán nhân đã có đánh dấu chính là ngoài Phong Hoa cốc hai đến ba trăm dặm. Thật khó có thể tin được quả thực chiếc thuyền nhỏ lại nhẹ nhàng một đêm đi hơn mấy trăm dặm đường.

Quả nhiên gặp đúng một cao thủ tu tiên rồi. Mà tấm da thú kia cũng không phải là vật lạ lắm mà chính là Phù Lục của người tu đạo, nó để trên thuyền nhỏ làm cho tốc độ của thuyền nhanh đến mức thần dị. Chính là mình đang ngủ mê mang thì đã đi đến chỗ này, đúng là trong lòng của hãn đã hối hận nhưng có vẻ đã muộn...

“Vô đạo hữu, sao chưa lên bờ?”

Mộc Thân cũng không đi vội mà quay lại như chờ đợi Vô Cữu. Hãn còn đang lo lắng cũng không chần chừ nói:”Người nếu là muốn đi một mình thì cứ tự nhiên, nhưng mà nơi này hơn trăm dặm không có người thì cũng nên đi chung cho vui...”

Chiếc thuyền không có mái chèo, không có người lái, nếu không lên bờ thì còn biết phải làm thế nào nữa?

Vô Cữu xuống thuyền một cách chậm chạp, sau đó quan sát xung quanh rồi nói:”Nơi này hoang sơ vắng vẻ, còn không biết tiên sinh... à à phải gọi là đạo hữu vì sao lại muốn đến?”

Mộc Thân đã sớm đoán được câu hỏi nên cũng cười nói:” Đã là người đồng đạo thì không cần phải giấu, trước khi đến Linh Hà Sơn ta có thể chỉ còn cách nhật nhạn...”

Linh Hà Sơn? Không nghe nhầm chứ, gã cũng muốn đến Linh Hà Sơn.

Vô Cữu giật mình, nhưng Mộc Thân đã nói tiếp:”Linh Hà Sơn chính là thánh địa mà người người muốn đến, tiếc rằng đường đi quá xa xôi còn vướng đầm lầy hoang mạc nữa, nếu không có Truyền Tống trận thì thật là khó đi lại. Mà muốn thuê Truyền Tống Trận thì rất là tốn kém. Ta đành phải đi mấy cái thôn trấn cố gắng tìm kiếm vàng bạc. Đạo hữu có lẽ đang thắc mắc là tại sao ta lại phải vào thanh lâu phát tiên chưa..”

Mộc Thân nói đến đây thì dừng lại một chút.

Vô Cữu vẫn đang khiêm tốn tươi cười lắng nghe nhưng trong lòng lại chán ồm. Ai muốn quan tâm đến người phong lưu thế nào, bốn công tử chỉ tò mò đến Truyền Tống Trận mà thôi, nó là vật gì mà có cách đi đến Linh Hà Sơn?

Mộc Thân nói tiếp:”Mọi người ai cũng rõ là thanh lâu chính là nơi dâm dăng. Mà ta lại tinh thông thuật song tu nên muốn ra ngoài tiêu khiển muốn kiếm chút vàng bạc một công đôi việc...”

Song tu thuật sao? Nghe rất là hoa mỹ, chẳng phải là nam nữ giao cấu sao? Cái này rất thịnh hành tại vương công quý tộc ở Đô thành, không ngờ lại gặp qua mấy cái Tiên nhân cũng thế.

Vô Cữu không lên tiếng mà cứ yên lặng đi theo.

Mộc Thân vừa đi vừa hỏi: “Hôm nay ta đã quyết tâm đi xa, cũng đã chuẩn bị kỹ càng, đạo hữu có muốn đi cùng để giúp đỡ lẫn nhau không...”

Nguyện ý quá đi chứ!

Không cần biết Mộc Thân là người thế nào, hãn và Kỳ tán nhân không có gì khác biệt, vì đường đến Linh Hà Sơn nguy hiểm khắp nơi. Đã có người dẫn đường lại lại nở lòng nào từ chối cơ chứ. Cái này đúng là cầu còn không được nữa là.

Vô Cữu nhanh chóng gạt đầu cười nói:”Nếu như đạo hữu đã có lời mời, thì ta đây cung kính không bằng tuân lệnh rồi.”

Mộc Thân cũng tươi cười nhẹ nhõm, rồi nói tiếp:” Tạm thời chúng ta hãy đến động phủ của ta lấy vàng bạc đã, sau đó mới lập tức khởi hành.” Nói xong gã liền nhanh chóng đi lên phía trước.

Sơn cốc âm u, cỏ cây tươi tốt, mọi thứ khắp nơi đều là thực vật. Sau một nén nhang, đã đi đến cuối sơn cốc. Trên sườn núi có cửa động cao hơn một trượng hiện ra.

Mộc Thân đi về cửa động sau đó tự nhiên nói to:”Khách quý đến nhà, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này..”

Vô Cữu đang đi sau vẫn đang nhìn đông ngó tây.

Sơn cốc thật là tĩnh mịch, chim thú cũng không thấy một con. Vốn là mùa hè nóng bức mà từng hơi lạnh bốn phía ù tới. Nhất là khi đến gần cửa động thì hơi lạnh ngày càng dày đặc.

“Đạo hữu, mời đi đến đây..”

Vô Cữu không để ý nhiều liền đáp lại lời chào hỏi, đạp vào đồng cỏ dại mà leo lên sườn núi, thật là khó khăn lắm mới lên được trước cửa động.

Hắn thấy Mộc Thân đang mỉm cười mà trong lòng thấy sớn da gà, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra tự nhiên mà nói:”Nơi u ám vắng vẻ này, chắc hẳn là một Động Thiên Phúc địa. Đạo hữu thật là có phong thái cao nhân ẩn dật đó ha ha..”

Lời nói tuy khoa trương nhưng có vẻ gắt giọng.

Làm như vậy có vẻ trái lương tâm thì phải, thật là vô sỉ? Dem việc nhờ người mà làm ra vẻ. Nhưng công tử ta là một phàm nhân, không thể trách ta được.

Nhưng mà nơi đây cỏ dại mọc u tùm, hơi lạnh từ trong tỏa ra đâu có giống với Động phủ của Thần Tiên đâu...

Vô Cửu vừa vào sơn động chưa kịp nhìn rõ xung quanh thì cảm thấy thân thể khó chịu, hai chân không chạm đất mà bay về phía trước, rồi một tiếng “Bịch” vang lên, sau lưng thì một tiếng “Phanh” truyền đến.

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Có Ý Gì?

Bị lừa rồi!

Vô Cữu đập mặt xuống đất, tuy hăn chưa nhìn rõ tình hình chung quanh nhưng trong lòng đã biết rõ hoàn cảnh hiện nay của chính mình.

Còn suy nghĩ làm gì nữa? chắc chắn bị lừa rồi!

Cái tên Mộc Thân kia mặt mày trắng trẻo trông rất phúc hậu thực ra bên trong lại là người không tốt. Gã đem bốn công tử đến cái hoang sơn dã lĩnh này chính là để giết người diệt khẩu.

Than ôi trách cho bản thân lỡ bước lên thuyền địch, một lần sảy chân là ôm hận nghìn thu!

Chỉ là, nơi đây là thâm sơn cùng cốc, vừa rồi còn nghe tiếng cửa đá đóng lại. Nếu hăn muốn giết người thì cần phải ra tay ngay chứ, việc gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện...

Vô Cữu nằm rạp trên đất, đưa mắt quan sát chung quanh.

Chỉ thấy trước mắt là một mảnh tối đen như mực, cái gì cũng không thể thấy rõ. Cùng với những khí lạnh ẩm ướt đầy rẫy xung quanh cùng với mùi tanh hôi, ngửi vào khiến cho người ta có cảm giác nôn mửa.

Vô Cữu nhanh tay ôm lấy hành lý bị rơi trên đất loay hoay tìm đá đánh lửa để thắp sáng. Sau một hồi sờ soạng thì dường như chạm phải vật gì đó. Hăn nhanh chóng cầm lên mà xem, hai tay nắm nắm bóp bóp để xem vật mình cầm là gì.

Cảm giác thô rác khô khan, truyền đến tay.

Cái gì...

Đúng lúc, tiếng gió truyền đến, xa xa còn lấp lóe ánh lửa, nó xua đi cái hắc ám đầy rẫy nơi đây.

Vô Cửu bỗng nhạc nhiên và nhìn rõ vật mình đang cầm trên tay.

Nhờ ánh lửa hắt mới biết rõ trên tay mình đang cầm một cái tử thi khô quắt!

Sắc mặt Vô Cửu vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng ngã nhào ra xa. Qua một lúc mới dừng lại, vẻ mặt thất thần hiện ra.

Ông t.. r.. ời.. ời bốn phía nơi đây đều là một đồng tử thi bừa bãi.. đây.. đây.. là cái nơi quý quái nào vậy?

Ánh lửa chiếu đến từ một chiếc bát màu đỏ, bên cạnh chiếc bát là một cỗ quan tài bằng đá. Nói cách khác cái bát đó chính là cái chong đèn của người chết. Từng đợt sáng âm u lạnh lẽo tỏa ra, giờ đây hắt mới thấy rõ nơi đây là một cái huyết động to chừng hơn mười trượng. Bốn phía ngập tràn tử thi, rõ ràng là một cái mộ tập thể rồi...

Vô Cửu sở hại mà lau mồ hôi lạnh trên trán. Hắt đang cố gắng phục hồi lại tinh thần trong lúc hoảng sợ, hắt đang sợ tới mức sắp vãi hết cả quần.

"Oanh —— "

Một âm thanh nặng nề truyền đến từ chiếc quan tài, ngay sau đó nắp quan tài liền cọc cạch. Chỉ thoáng chốc, một thân hình đạo nhân từ bên trong quan tài bước ra, mái tóc bù xù che kín khuôn mặt, hai tay giang ra đằng trước, mười ngón tay múa may, thân hình lại tung bay, miệng phát ra một tiếng cười rợn người!

Chết rồi, đây không phải là thi biến trong truyền thuyết sao? Hay nó là một con ác quỷ...

Vô Cữu bất chấp tất cả mà lao đầu bỏ chạy, hấn hoảng loạn chạy bừa rồi “Phanh” một tiếng thật lớn đâm sầm vào cửa đá khiến cho hoa mày chóng mặt ngã sầm một cái trên đất.

Lập tức có một tiếng cười vang lên:”Kiệt kiệt.. đệ tử của lão phu rất hiểu thuận.. Lại mang tới một con mồi tươi ngon..”

Tên Mộc Thân chết tiệt, vậy mà dám bái một tên Quỷ vật làm sư phụ.

Mà như thế nào là mồi tươi ngon? Chả nhẽ kết cục của bốn công tử cũng giống như vô vàn tử thi trước mặt sao?

Vô Cữu tuyệt vọng mà đập mạnh vào cửa đá, nhưng cửa đá lại không chút sứt mẻ nào. Ngoài trừ cánh cửa là nơi duy nhất ra vào nơi đây không còn lối thoát nào khác. Hấn đang vô vọng mà nhìn ngó xung quanh thì bóng đen mang theo mùi hôi tanh tươi đã đánh tới.

Đã xong rồi, thế là hết! Ta đây sống còn chưa đủ, chưa biết mùi đời đã bị nạp mạng, chết một cách nhạt nhẽo vậy sao?...

Vô Cữu trong lúc gần kề cái chết mà không hoảng loạn, hấn vội vàng nhảy lên ra sức liều mạng, hấn nhanh chóng móc từ trong ngực ra một mảnh ra thú rồi hướng phía trước mà ném một cái.

Đây chính là bảo bối mà Kỳ tán nhân tặng cho hấn, nghe nói là Ấn phù còn chứa cả Kiếm phù. Cái này ném ra chắc chắn là phải có tác dụng gì đó chứ.

Ồ, sao lại không có động tĩnh gì?

Vô Cữu không suy nghĩ được nhiều mà nhanh chóng móc ra một mảnh da nữa đập một cái. Mà tấm da thú cứ như lá cây trực tiếp rơi xuống không có xuất hiện biến hóa gì thêm.

Kỳ tán nhân, người cố tình hại ta sao? Đây là cái Phù Lục chó má gì? Sao mà dùng đây?

Trong lúc hăn đang chửi rửa thì bóng đen đã đến trước mặt...

Vô Cữu kinh hãi muôn phần, đang ra sức tránh né. Nhưng chân vừa động đã bị cứng lại như là trúng tà, toàn thân không thể nhúc nhích được. Hăn đang trở mặt ngạc nhiên, đành thở dài một tiếng.

Hài! Mặc dù chú ý cẩn thận đến mấy cũng không thoát khỏi số kiếp đã định. Chỉ đáng tiếc là chết ở nơi hoang sơn cùng cốc khó có thể báo được thù nhà và nhất là Tử Yên Tiên Tử cũng không hề biết mình ra đi...

Cái bàn tay đoạt mệnh của hồn quỷ đã chạm vào ngực, móng tay dài hơn một tấc đã phát ánh sáng lạnh buốt. Giờ đây chỉ còn đứng trơ nhìn như cây khô gục ngã tại chỗ. Mà đúng lúc này dị biến chợt nổi lên.

“Phanh” một tiếng, quần áo rách nát. Tiếp theo không phải là lồng ngực bị xé rách mà một đạo ánh sáng đen lóe lên rồi “Oanh” một tiếng đem bàn tay quỷ và bóng thi ma hất mạnh ra xa. Một màn sương mù hiện lên cùng với tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, làn sương mù cứ dây dưa với bóng thi ma không rời, khiến cho cả huyết mộ nơi này đều chìm vào trong làn tranh đấu, cùng với từng tiếng chém giết vang lên khiến người nghe xúc động không thôi.

Một lát sau, một âm thanh bi thảm vang lên, rồi một bóng hình rơi “Bịch” một tiếng xuống đất. Sương mù đã tan, một cây đoản kiếm lắc lư rơi xuống...

Vô Cửu nhìn xem mà há hốc mồm trông như người mất hồn. Thân thể hẳn hoàn toàn lạnh lại, nhưng trước tình cảnh khó tin, hẳn cứ đứng như trời chông.

Vốn đã thập tử vô sinh rồi mà trong nguy cấp gặp dữ hóa lành.

Mà cứu bốn công tử lại chính là cây đoản kiếm, phụ thân để lại.

Một thanh kiếm cùn mà thôi, sao lại quý dị đến thế? Trông nó đuổi giết thi ma không ngừng vì lý do gì? Trừ gian diệt ác chẳng?

Chong đèn trước quan tài đá vẫn tỏa ra ánh sáng lập lòe, chốc lát lại bùng sáng lên. Bốn phía lại quay về tĩnh mịch với khí lạnh tràn ngập khắp nơi. Mà động tĩnh trong huyết mộ lớn như thế cũng không có ảnh hưởng gì đến thế giới bên ngoài...

Vô Cửu liếc nhìn chiếc cửa đá đóng kín cửa, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống quần áo rách nát ở trước ngực mà vẫn chưa tỉnh táo lại. Hẳn đi đi lại lại vài bước sau đó cúi người nhặt thanh đoản kiếm lên rồi xem xét tỉ mỉ.

Vỏ kiếm vẫn cũ nát như trước, trên phần rỉ sét cũng nhiều hơn ba phần. Trừ cái đó ra thì nó hoàn toàn không có gì khác lạ cả. Cách đó hai trượng, chính là cái Quỷ vật đang nằm, giờ đây nó không còn dữ tợn và đáng sợ nữa mà trở nên giống với những xác chết xung quanh đây, thân thể khô quắt như là bị hút đi tất cả tinh huyết. Trông nó hoàn toàn ăn nhập với huyết mộ nơi đây, chỉ trừ trên cánh tay rất đen và mọc ra chi chít lông mà thôi.

Vô Cửu đang còn khiếp sợ nhưng cũng nhẹ nhàng thở phào một cái.

Vừa rồi chính bốn công tử đã trông thấy rõ, không ngờ rằng đoản kiếm của mình lại có khả năng trừ ma diệt quỷ. Nếu đúng là như thế thì quả là bốn công tử đang ôm bảo vật rồi! Có thể việc này hơi giống với hai cái tử thi hôm trước thì phải?

Vô Cửu đang nghĩ lại, điều làm cho hắn bất ngờ chính là đoản kiếm trên tay, hắn nắm chặt nó miệng còn nói lên may mắn.

Đã có bảo vật trừ quỷ diệt mà, lại có thể tự động bảo vệ chủ, quả là bảo bối rồi! cũng may lúc trước có đem giấu nó ở trước ngực mới có thể thoát được một mạng lần này.

Nhưng mà, cái quỷ vật kia có lai lịch ra sao? Tại sao lại phải sống ở trong quan tài? Còn có một tên đồ đệ bên ngoài, chắc nó rất lợi hại...

Vô Cửu lòng rối bời cũng không thềm tìm kiếm đáp án, hắn liền cất thanh đoản kiếm vào trong ngực, quay đầu nhìn ngó xung quanh, nhặt lên bọc hành lý đang bị mấy cây khô đè lên. Rồi tiện tay cũng nhặt hai cái Phù Lục bằng da thú.

Đây là chứng cứ để về sau, còn tính sổ với Kỳ tán nhân.

Cái cửa đá lớn vẫn không hề di chuyển, có lẽ cái tên Mộc Thân kia đang cười hả hê bên ngoài cũng nên. Trên mặt đất có hơn mười cái cây khô, có phải đây là “Mồi ngon” mà tên quỷ vật nói đến? Ta mà ra ngoài được sẽ không tha cho tên này. Bốn công tử có tam quyền lưỡng cước làm sao mà thua được tên nhóc có chút pháp thuật đây! Tạm thời cứ tìm đường ra đã sau đó tính tiếp!

Vô Cửu bình tĩnh lại, chậm rãi đi lại mấy chỗ cây khô, cái con quỷ vật kia chắc chắn sẽ không thể đả thương được người nữa rồi, đây mới là điều may mắn, hắn to gan đi về phía quan tài đá mà quan sát. Kiễng cái chân lên mà nhìn vào bên trong, nhưng chưa nhìn rõ cái gì đã bị hít phải một mùi hôi thối kiến cho hắn phải quay đầu nôn mửa.

Trong quan tài quái thi, quả thực là thối quá đi.

Vô Cửu dừng lại một lúc bịt mũi lại sau đó cầm lấy cái chong đèn mà nhìn lại bên trong quan tài.

Chiếc quan tài bằng đá đặt trên đất, cao hơn nửa người làm bằng Thạch đen, dài hơn một trượng, rộng ba thước, nắp dày ba tấc. Toàn thân áo quan tỏa ra nét âm trầm phức tạp, đứng bên cạnh khiến con người không thấy thoải mái. Nhờ ánh sáng của chong đèn mà Vô Cữu nhìn thấy được bên trong quan tài rỗng có vung vải mấy thứ đồ.

Tất cả chúng đều có màu xanh nhạt, đây hẳn là do quỷ vật kia lưu lại, đồ của của người đã chết chắc chắn là điềm xấu!

Vô Cữu nghĩ như vậy mà lòng bất an.

Quỷ vật ở trong huyết mộ cần tinh huyết của người sống để ăn, còn thu nhận đồ đệ nữa, chắc hẳn là cũng có lai lịch. Hẳn lưu lại vật này không phải là ngẫu nhiên thôi chứ?

Vô Cữu hít một hơi thật sâu, đem tay khua khoảng vào trong quan tài đá. Sau mấy hơi liền đi ra ngòi xôm trên đất bên cạnh chiếc chong đèn, sau đó ồng tay áo vung lên liên tục.

Từ ống tay áo rơi ra mấy thứ đồ vật, đây là di vật trong quan tài của quỷ vật kia.

Có năm cục đá to chừng cỡ ngón tay cái, không phải là ngọc mà đẹp như Lưu Ly, trông rất tinh xảo, màu sắc lộ ra chút ít ánh sáng, một miếng ngọc phiến màu trắng to bằng ngón tay hai hơn ba tấc, có màu cũ nát tang thương, một tấm da thú màu vàng to hơn một thước phía sau có viết chữ.

Vô Cữu hơi chần chờ mà lật mặt sau của tấm da thú lên xem xét thật kỹ. Chữ viết ở trên rất nhỏ, có khoảng hai ba trăm từ cũng dễ nhìn. Nó có tên là Thiên Hình Phù Kinh.

Kinh văn sao?? Quỷ vật ăn thịt người cũng là quá đủ rồi chả lẽ lại muốn tụng kinh để sớm siêu độ..

“Phanh..”

Vô Cửu đang quan sát tấm da thú với vẻ khó hiểu chợt nghe thấy tiếng động, hần vội vàng mang tất cả những đồ vật trên đất cất vào trong ống tay áo.

Mà tiếng động là do chiếc cửa đá mở ra, ba bóng người đang từ từ tiến vào. Đi đầu là một nam tử lạ mặt, ánh mắt nhìn tử thi vương vãi khắp nơi còn nhìn thấy một người đang ngồi xõm cạnh chiếc chong đèn mà ngạc nhiên vô cùng. Tay nâng bó đuốc mà quay đầu lại hỏi:”Mộc đạo hữu, sao không đi lên đây..”

Nam tử đang đứng bên ngoài cửa đúng là Mộc Thân. Hai tay hắn đang bấm niệm pháp quyết lập tức giật mình mà ngăn người ra vội vàng hất tay áo che dấu rồi đi đến với vẻ vui mừng:”Vô đạo hữu có việc gì sao?”

Vô Cửu đang nhìn ba người lạ xuất hiện sau đó lại nhìn về phía Mộc Thân.

Lời như vậy có ý gì? Trốn tránh trách nhiệm sao?

Còn ba người trẻ tuổi kia lai lịch ra sao...?

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sư Phụ Người Là Ai?

Tong huyết động tối tăm đưa tay không thấy năm ngón. Ánh lửa lóe lên, mọi thứ dần hiện lên rõ ràng.

Vô Cửu vẫn đứng yên, hần đang quan sát ba người lạ và Mộc Thân. Ở cái nơi chật hẹp này có hơn mười bộ tử thi giờ lại thêm mấy người sống nữa thì muốn chạy cũng khó. Vậy thì ở lại xem tình hình thế nào rồi tính tiếp.

Mộc Thân không để ý kỹ, gã liền nhanh chóng giải thích với hai người kia:” Đây là Vô đạo hữu, lần này cùng ta đến đây để lấy vàng bạc, ai ngờ vừa bước vào động phủ thì mặt đất bỗng biến ra một ánh sáng đen rồi sau đó biến mất. Tại hạ đang định đi tìm hần ai dè..” Gã nhanh chóng lộ ra nụ cười khổ sở rồi nói tiếp:”Mọi người chắc cũng biết Vạn Hồn cốc từ xưa đến nay rất kỳ dị. Tiểu đệ tinh tu là cách để che giấu thôi còn thực ra thì là kiếm vàng bạc, chỉ là để che giấu tai mắt thiên hạ nên mới không biết làm cách nào chỉ tạm thời vừa đi vừa tính..” Sau đó gã liền vẫy tay với hai người sau rồi nói:”Ta đã nói trước rồi, sau cửa đá chính là có huyết mộ, trong đó có bảo tàng...”

Nói đến đây Mộc Thân liền đảo mắt xung quanh. Khi hần thấy quan tài bằng đá đã mở một nửa, và nhìn thấy cái cây khô của Quỷ vật thì sắc mặt liền biến đổi, nhanh chóng đi vài bước cúi người xem xét, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía quan tài. Hô hấp dồn dập nhanh chóng đã trở lại bình thường, hần nhìn thấy quần áo Vô Cửu rách nát liền tò mò nói tiếp:” Đây là ba vị hảo hữu của ta là Cổ Ly, Đào Tử cùng Hồng Nữ, không ngại thì mọi người có thể làm quen...”

Cổ Ly chính là nam tử tay cầm bó đuốc, gã có vẻ to khỏe, mặt thì vuông đen, sau lưng có đeo một thanh kiếm dài, mà người đầu tiên vào trong huyết động tên là Đào Tử, mặc áo lụa dài có làn da trắng nõn, có vẻ hơi gầy nhưng mắt thì sáng trong. Hồng Nữ chính là nữ tử duy nhất ở đây, nàng không mặc trang phục màu hồng mà là một chiếc váy dài màu xanh, trông rất đơn giản đẹp đẽ. Cả ba người đều khoảng hơn hai mươi tuổi, sau lưng đều mang theo tay nải, có lẽ đang trên đường đi xa lần lượt giới thiệu bản thân.

Lúc này Vô Cữu mới an tâm. Tính mạng của hắn tạm thời không có gì đáng ngại. Mà từ cái miệng láo toét của Mộc Thân mà không khó để đoán ra thì gã cùng đám người này không hề thân quen mà chỉ vừa mới gặp mặt.

“Tiểu đệ cùng ba vị không hẹn mà gặp, thật là một niềm vinh hạnh! Tại hạ mong sao sau này sẽ được các vị chỉ bảo nhiều hơn..”

“Ha ha, đúng vậy, đúng vậy..”

“Vô đạo hữu thật nhã nhặn, khác với những tên mọt sách..”

“Thiên hạ mọi người đều chung một nhà, huynh đệ không cần khách khí. Còn không biết là tại sao huynh đệ lại vào nơi đây, ngay cả Mộc Thân đạo hữu cũng không biết được..”

“Cái này... Ta cũng không biết...”

Hai bên trao đổi qua lại, Cổ Ly đang hỏi thăm về tình hình trong hang động. Vô Cữu giống như một tên ngốc, không nói về những gì đã trải qua. Đối phương không tra hỏi thì tự nhiên nói ra làm gì, sau đó lại tiếp:”Mộc Thân huynh đệ muốn mời ba người chúng ta đến đây chỉ nói là để lấy vàng bạc, lại nói rằng sau cửa đá sẽ là có bảo tàng, quả nhiên là có chỗ kỳ lạ, cũng không nhắc đến Vô huynh đệ nên.. Ồ?”

Mộc Thân cười cười áy náy tạ lỗi, ánh mắt đảo qua, đảo lại.

Vô Cữu sắc mặt vẫn thản nhiên như thường, coi như không có việc gì.

Cổ Ly nói chưa hết câu bỗng nhiên kinh ngạc mà ồ lên một tiếng, sau đó mang bó đuốc đi vài bước nhìn cái cây khô đang nằm trong góc mà kinh ngạc kêu lên:”Trách không được vì sao ở đây Âm khí bức người như vậy, thì ra là sào huyết của Cương Sát..” Hắn tự nói với mình với vẻ vui mừng:”Cái Cương Sát này chết rồi, thật là khó tin..”

Đào Tử cùng Hồng Nữ cũng vô cùng ngạc nhiên, vội vàng lại gần xem xét.

“Chỗ này chỉ có Cổ huynh là am hiểu nhất, tiểu đệ đến đây đã trông thấy tình hình thế này rồi.”

Vô Cữu tranh thủ lùi lại hai bước, sau đó nói với vẻ là người không liên quan đến mình, nhưng hắn vẫn không quên nhún vai về phía Mộc Thân một cái. Hắn rất thành khẩn và ra vẻ ung dung. Mộc Thân thì vẫn như thường nhưng ánh mắt có vẻ thêm âm trầm. Hắn hầu như chưa phát hiện ra nên cũng tò mò nhìn quanh.

Quý vật kia có tên là Cương Sát sao? Nó có gì lợi hại?

Đào Tử thắc mắc rồi nói:”Đã là Cương Sát xem nó vì sao mà chết rồi mới nói tiếp.”

Hồng Nữ cũng nói xen vào:”Đúng vậy, chúng ta ở đây Cổ huynh có tu vi cao nhất, kiến thức cũng uyên thâm xin huynh chỉ giáo cho một chút..”

Cổ Ly lắc đầu nói:”Cương Sát, chỉ là một loại Cương Thi mà thôi. Thi thể của nó biến đổi có thể xưng là Cương Bạch, khắp người toàn là lông đen, dần dần sẽ biến thành màu đen cứng, chuyên đi hút máu để Luyện Khí, chỉ có tu vi tán nhân mà thôi, sau khi những chiếc lông màu đen rút đi thì có thể so sánh với tu vi của Trúc Cơ đạo nhân. Sau khi càng tu luyện thì có thể đi lại như bay tự xưng là Phi thể hoặc Cương phi. Cương thi một khi

đã thành ma thì có thể xưng là Bạt, có biến hóa khôn lường thần thông kinh người, cuối cùng nếu tu thành Ma Vương thì có thể phân thắng bại cùng với Thiên Tiên..” Hãn nói với vẻ rất sợ hãi, sau đó tiếp lời:” Cương Sát nơi này có tu vi là Trúc Cơ đạo nhân, có lẽ đã gặp phải thiên địch nên bị hút khô tinh huyết hồn phách, nếu không thì kẻ chết chỉ có thể là chúng ta mà thôi...”

Đạo Tử và Hồng Nữ nghe thấy liền biến sắc.

Cổ Ly nhìn ngọn đèn chong trên mặt đất rồi nói tiếp:”Nếu như ta đoán không nhầm thì cái ngọn đèn dầu kia phát ra ánh xanh, nó hiện ra Âm Sát chi khí rõ ràng là được bố trí rất cầu kì, khi đã thắp lên thì rất khó có thể bị dập tắt, nghe nói nó có thể nhiếp hồn đoạt phách!” Hãn quay người lại nói lớn tiếng:”Nơi này không thể ở lâu được...”

Đào Tử và Hồng Nữ nhanh chóng đi về phía cửa đá.

Vô Cửu lại càng hoảng sợ, sau đó muốn bước đi thì thấy đã có người chặn đường, hãn nhanh chóng nắm chắc bao bố đề phòng.

Mộc Thân ngăn người trước cửa đá cũng không tranh thủ làm khó dễ, mà quay người cười nhạt sau đó từ từ đi ra ngoài.

Vô Cửu thở phào nhẹ nhàng, nhanh chóng rời khỏi cửa đá. Từ sau khi hãn bước ra khỏi mới nhìn rõ ràng cảnh quan.

Sơn động này lớn có mấy trượng, tuy rằng rất thanh tịnh không nhiễm bụi trần, nhưng lại không hề giống một nơi để tĩnh tu, ở đây có bốn đến năm cái rương gỗ, nắp mỗi cái đều mở to ra trong đó chất đầy vàng bạc châu báu.

Cổ Ly nói:”Mộc Thân huynh đệ, chúng ta nên sớm đi đến Thiên Thủy Trấn thôi..”

Mộc Thân cũng thuận theo mà nói:”Một mình tại hạ thì pháp lực có hạn, chỉ lấy vàng bạc hợp với sức mình thôi.” Nói xong hần liền chộp tới hai cái rương gỗ nhỏ.

Cổ Ly cũng nhanh chóng làm theo, lập tức ba cái rương lớn liền biến mất.

Mộc Thân liền khen:”Cổ huynh tỵ lý càn khôn không giống với người thường, tiểu đệ xin bái hạ phong!”

Cổ Ly phất tay khiêm tốn nói:”Chỉ là thuật pháp vật vãnh mà thôi, không thể nhắc tới những tiền bối kia mới lợi hại, nghe nói họ vung tay lên có thể chứa nổi Trời đất trăng sao.” Hần cũng hiếu kỳ quay sang hỏi:”Thứ lỗi cho ta tò mò, Vô huynh đệ có tu vi thế nào?”

“Tiểu đệ đang nóng lòng cầu đạo cho nên còn chưa nhập môn.”

Vô Cửu đang hoa mắt mà vội vàng trả lời. Tỵ Lý càn khôn? Thật là chiêu pháp thuật kỳ diệu có thể cho người ta mở rộng tầm mắt. Mà ta phải mang theo bọc hành lý này thật sự là vể vời lắm chuyện ra. Vô luận thế nào Tu Tiên cũng thú vị hơn nhiều...!

Cổ Ly nhìn hần với vẻ khinh thường, sau đó giận mà nói:”Mộc huynh đệ, tại sao lại cho một phàm nhân đi cùng..”

Lúc này Đào Tử cùng Hồng Nữ nhanh chóng nhìn sang với ánh mắt tò mò.

Vô Cửu đương nhiên là bị bài xích, hần không khỏi lúng túng rồi, nhưng hần cho như vậy là không đúng. Phàm nhân thì sao chứ, ai lại có cái kiêu trời sinh ra ai cũng bắt đầu từ tay trắng mà thôi. Xem ra sau này phải quyết tâm học tu tiên một phen, để thỉnh thoảng còn bay lượn với Tử Yên Tiên Tử chứ.

Hắn đi khắp bốn phương, cũng có nỗi khổ của mình. Nhưng đột nhiên xuất hiện ý muốn Tu Tiên, việc này đã trở thành mục tiêu số một!

Mộc Thân quay người đi đến cửa đá rồi vung tay tung ra một phù lục bằng da thú. Trong nháy mắt, ánh lụa hừng hực bốc lên từ trong động. Gã nhanh chóng đóng cửa đá lại rồi thở dài một tiếng, sau khi đi ra ngoài cũng không quên liếc Vô Cửu một cái rồi nói băng khuôn:”Vô đạo hữu, có lẽ là người thâm tàng bất lộ đấy..”

Cổ Ly không nói thêm câu nào, cùng Đào Tử và Hồng Nữ bước ra khỏi sơn động.

Vô Cửu không để ý đến sự biến hóa của ba người vẫn đang còn suy tư.

Gặp biến cố liên tục, phải nói là nguy hiểm khó lường. Hôm nay muốn cùng đồng hành với những người tu sĩ thì tất nhiên phải biết chút ít tiên đạo. Nhớ cái cách mà Mộc Thân tung ra phù lục cũng là da thú, cũng giống như Tử Yên, Diệp Tử nhưng có vẻ hơi khác. Mà gã vùng ngón tay giữa vung lên vài cái. Chả lẽ mỗi cái phù lục lại có cách thi triển khác nhau sao? Chỉ tiếc là mình không thể biết tường tận không thì cũng rõ rồi. Mà tên kia bụng dạ khó lường lại hay xảo trá. Có câu chó cắn là chó không sửa..

Trong giây lát, đoàn năm người đã đi vào trong sơn cốc.

Từ miệng của Cổ Ly một tên ruột ngựa, Vô Cửu biết được gã cùng với Đào Tử, Hồng Nữ muốn cùng đồng hành về Linh Hà Sơn. Mà muốn đi đến Linh Hà Sơn thì trước hết phải đi qua Thiên Thủy Trấn. Thiên Thủy Trấn cách đây ba trăm dặm, trong đó có một nhà Thượng Quan gia, cũng đã từng có một vị Tiên nhân nên xây dựng một tòa Truyền Tống Pháp Trận, nếu muốn dùng phải bỏ ra cả vạn kim tệ. Rất nhiều người muốn đi Linh Hà Sơn mà do kinh tế thiếu thốn mà không đi được. May mà có Mộc Thân tích lũy được đủ vàng bạc nên muốn mời ba người nhóm Cổ Ly cùng đi. Hôm nay

đã chuẩn bị đầy đủ rồi nên việc tiếp theo là ngồi lên thuyền mà khởi hành thôi..

Cổ Ly đi đầu ra khỏi sơn cốc, tiếp theo là Đào Tử và Hồng Nữ, Mộc Thân chỉ bước sau vài bước mà thôi, năm người bọn cứ theo đường mòn mà nối đuôi nhau bước tới.

Chẳng biết từ lúc nào sơn cốc lại tràn ngập mây mù. Tiếp theo là một luồng hơi ẩm ướt và từng giọt mưa rơi xuống.

Vô Cữu để quên chiếc ô che mưa ở Như ý phường rồi cho nên đành phải dùng tay che mưa.

Mà phía trước ba người đều có cách của riêng mình. Cổ Ly cùng Mộc Thân đều vận dụng pháp lực, bên ngoài thân đã hiện lên một tầng vô hình dày ba tấc ngăn mưa lại, mưa chỉ chảy xuống sang hai bên. Đào Tử cùng Hồng Nữ có vẻ yếu hơn nên chỉ có thể dựa hơi mà hưởng thôi.

Tu Tiên không sợ dầm mưa!

Vô Cữu lấy tay lau mấy giọt mưa trên mặt rồi chật vật đối phó với những giọt mưa, hăn giờ đây lại càng cảm thấy tu tiên càng thêm thú vị.

Bỗng lúc này bên tai hăn vang lên một giọng nói:”Người.. giết sư phụ ta??”

Cách đó hai đến ba trượng chính là Mộc Thân, hăn không hề há mồm. Xem ra là không muốn cho ba người Cổ Ly biết, vật thì tiếng nói vừa rồi làm thế nào để phát ra?

Vô Cữu nhìn sau lưng Mộc Thân mà cảm thấy kỳ quái.

Một lần nữa tiếng nói lại vang lên:”Người chẳng lẽ là một tiên bối Trúc Cơ? Vì sao lại muốn trêu đùa ta? Nếu ta có điều mạo muội xin thứ lỗi!”

Hừ bốn công tử chính là một nhân vật cao siêu, trách không được người cứ nói vòng vo đối trá hết lần này đến lần khác, xem ra có điều kiêng sợ.

Vô Cửu rất thoải mái mà đáp lại:”Thân là phàm nhân, cũng là tự tại. Mà trên đời vốn không có gì, nhiều người còn không đáng nhắc tới.”

Mộc Thân quay đầu nhìn lại, mặt càng thêm nghi ngờ, cuối cùng hẳn nghĩ đối phương đang cười nhạo mình, biết rõ rồi còn giả vờ. Gã im lặng một lát, sau đó nói với giọng năn nỉ:”Xin hãy đem di vật của gia sư trả lại cho ta, sau đó ta sẽ hậu tạ.”

Vô Cửu vui mừng nhe răng mà nói:”Không biết lệnh sư là người phương nào? Đã gặp mặt chưa?”

Mộc Thân chân dừng lại, sắc mặt rất giận dữ..

THIÊN HÌNH KÝ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đạo Này Dài Đẳng Đẳng

...

Khi trời đã nhá nhem tối, chiếc thuyền nhỏ mới cập bờ.

Nơi có tên gọi là Thiên Thủy trấn cực kỳ vắng vẻ. Thuyền nhỏ cứ men theo sông một cách nhẹ nhàng, bất chợt đã đi tới một nhánh sông nhỏ. Ở bên kia là rừng núi xanh tươi um tùm, trên đó còn thấy mấy căn nhà nhỏ khoảng tầm trăm hộ gia đình, với đường đi được trải đá xanh, một Thiên Thủy trấn đã hiện ra trước mắt.

Nhóm năm người đã lên bờ.

Vô Cửu đi chung với ba người Cổ Ly nên đã quen thuộc hơn rất nhiều. Tuy trong lòng Cổ Ly vẫn có ý khinh thường hãn nhưng cũng không e ngại vì bộ dạng hãn kém cõi như vậy.

Cổ Ly từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, lại được cao nhân chỉ dạy nên liên tục tu luyện đến nay. Gã vì muốn tăng thêm đạo hạnh nên lựa chọn đến Linh Hà Sơn.

Đào Tử xuất thân từ một nhà giàu có, không chịu sống an phận mà đi tìm niềm vui bằng cách du lịch bốn phương, gã đối với Tiên đạo càng có hứng thú mà tìm hiểu hăng say. Hôm nay có thể gọi là có chút thành tựu vậy mà an tâm đi trên con đường Tiên lộ này.

Hồng Nữ xuất thân từ nhà nông, đã từng sống cuộc sống bình thường, có cơ duyên nên mới gặp gỡ Đào Tử, cũng nghe theo nên cũng thử sức tu

luyện, và cũng bắt đầu có thành tựu nên hứng thú dạt dào quyết một lòng đi đến Linh Hà sơn để bái sư tu Tiên.

Mà trong miệng ba người còn biết thêm rằng, Luyện Khí chi đạo chỉ là bước đầu nhập môn mà thôi, nó được chia làm chín tầng tu luyện. Trong nhóm người thì Cổ Ly có tu vi đến tầng thứ năm là cao nhất, Mộc Thân có hơi kém hơn, xong kế tiếp là Đào Tử, còn Hồng Nữ là cuối cùng. Mà Vô Cửu không hề nhắc đến tu vi của bản thân nên chỉ ậm ừ cho qua mỗi khi nhắc đến. Hắn toàn dùng lời lẽ trên trời dưới biển để lấp liếm!

“Chư vị, sắc trời cũng đã tối, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, mọi người thấy sao?”

Cổ Ly dẫn đầu đoàn người đi đến thị trấn nhỏ, thấy không ai nói gì nên đưa ra lời đề nghị, sau đó ngón tay của hắn chỉ về phía trước rồi nói:” Dãy nhà cửa trên sườn núi kia chính là của Thượng Quan gia..”

Vô Cửu đang ở cạnh bờ cũng mau chóng ngược đầu lên nhìn.

Từng rặng mây đỏ rực buông xuống bầu trời tạo nên một cảnh sắc vô cùng mỹ lệ. Từng làn sương khói bắt đầu buông xuống vùng cao, thị trấn nhỏ bắt đầu tăng thêm vẻ thanh nhã. Lúc thuyền nhỏ đi đến đoạn sông thì bắt đầu nghiêng nghiêng mình, chỉ là chiếc đèn lồng trắng đen đó trông có vẻ không thuận mắt. Trên đó còn có một người vẫn đứng xem ra bộ dáng rất nhiệt tình!

Vô Cửu nhanh chóng đeo hành lý lên đi đến cạnh Cổ Ly rồi nhẹ hỏi:” Cô huynh, nơi đây không biết có khách điểm nào để nghỉ ngơi chẳng?” Cổ Ly chưa kịp trả lời thì Mộc Thân đi bên cạnh đã lên tiếng:”Giữa sườn núi có khách điểm, là nơi chuyên dùng cho tu sĩ nghỉ lại..”

Thị trấn nhỏ rất yên bình cho nên người đi lại cũng thưa thớt.

Trên con đường nhỏ chạy dài toàn được lát bằng đá xanh, sau một nén nhang đoàn người đã đến được nơi nghỉ chân.

Khách điểm Thiên Thủy, nó nằm ở cuối ngã tư đường, nó được kết hợp giữa mười căn nhà hợp thành một cái tiểu viện nhỏ. Tuy trông nó rất đơn sơ mộc mạc nhưng đây là một nơi vắng vẻ thì như vậy cũng tính là đông khách rồi. Sau khi được chường quầy sắp xếp xuống thì đoàn người đi đến một gian phòng. Mà tu sĩ không cần quan trọng đến tiểu tiết nên nhanh chóng đi vào để nghỉ qua đêm.

Phòng trọ của mọi người nằm ở phía đông của tiểu viện, cửa ra vào có hai gốc cổ thụ với cành lá đu đưa. Đêm chưa buông xuống mà khắp nơi đã tối. Sau đó tiểu nhị mở cửa phòng, đoàn người gồm năm thành viên cũng theo mà vào. Khi ánh đèn chiếu xuống, nhờ ánh le lói mà thấy được bố trí trong gian phòng rất đơn giản. Có năm cái giường gỗ được kê sát vách, ở giữa là một chiếc bàn và ghế ngồi. Trừ mọi vật có vẻ đơn sơ ra thì nơi đây rất sạch sẽ gọn gàng.

Sau khi bàn bạc, mọi người đều nhất trí rằng sáng ngày mai sẽ đến Thượng Quan gia để nộp vàng bạc sau đó mượn dùng Truyền Tống Trận mà đi. Tiếp theo thì Cổ Ly sẽ trông coi cửa ra vào, Đào Tử, Hồng Nữ và Mộc Thân ở giữa, mỗi người đều nghe theo sự sắp xếp mà không có lời dị nghị, sau đó ngồi lên giường khoanh chân mà nghỉ ngơi. Chỉ riêng có Vô Cửu là chui vào trong góc với sắc mặt khổ sở.

Đến lúc ăn tối rồi, sao mấy người kia lại không ăn uống gì?

Một ngày không có cơm gạo thì chết đói mất. Mà chờ một chút rồi tính tiếp vậy.

Vô Cửu ngồi trên giường mà thất thần. Một lúc sau hần quay lưng đi thay quần áo rách rưới bằng một bộ đồ mới trong đồng hành lý, sau khi chỉnh đốn xong xuôi hần mới quay đầu lại.

Mọi người trên giường cũng có người quan sát hẩn nhưng sau đó lại làm ra vẻ không để ý mà nhắm mắt lại.

Vô Cửu cầm chiếc áo dài mà đi đến bàn gỗ, sau đó ngồi xuống lấy ra một cây kim mà từ tốn vá quần áo lại. Tình huống như vậy không thể giấu được mấy người đồng hành, Đào Tử cùng Hồng Nữ hai mắt ngơ ngác nhìn nhau, Cổ Ly thì lắc đầu. Mộc Thân cũng không giả vờ nhắm mắt nữa mà sắc mặt tỏ ra rất nghi ngờ.

Hẩn không hề có tác phong của một tu sĩ phải có, mà lại thông thạo công việc của nữ nhi là đi khâu vá lại quần áo, đúng là khó hiểu thật!

Vô Cửu có chút tập trung, hẩn chỉ chăm chú vào cây kim khâu. Sau nửa canh giờ, hẩn đã vá xong toàn bộ quần áo. Sau đó hẩn quan sát một lúc mà cười đắc chí rồi để trên giường, rồi hẩn chậm rãi từ tốn mở cửa phòng mà bước ra ngoài.

Trong phòng cả bốn người còn lại nhìn theo với vẻ không tin nổi, cũng không thể bình tĩnh để tu hành, cả bốn phía mọi người nhìn nhau không ai rõ việc gì đang diễn ra cả. Trong một nhóm thì tất nhiên phải có quy tắc của nó vậy mà hẩn ta làm việc không báo với ai một tiếng nào mà cứ thản nhiên đi như không.

Mộc Thân nhân lúc đó liền vội vàng đi ra ngoài: “ Vô đạo hữu mới đến nơi này còn lạ nước lạ cái, chỉ sợ có điều gì không hay xảy ra nên ta đi xem hẩn một chút..”

Ba người bọn Cổ Ly cũng không xen vào nên mặc kệ, tự bọn họ chọn cho mình một cách nghỉ ngơi riêng.

Mộc Thân vừa bước ra bên ngoài, sau đó chăm chú nhìn ngó xung quanh.

Màn đêm buông xuống lặng lẽ, tiểu viện chìm trong bóng tối âm u. Nhìn từ xa đều không thể thấy bóng người, khắp bốn phía phòng trọ đều đóng kín cửa, chỉ có sân ở chỗ tửu quán là còn ánh đèn dầu lấp lóe, cũng có tiếng người cười nói vang ra.

Mộc Thân xuất ra một tấm phù lục cầm trên tay, sau đó liền bước đến.

Trong khách điểm đa phần đều là tu sĩ, đại đa số vì Thượng Quan gia mà tìm đến, ai ai cũng mong chờ chút vận khí mà tìm được Tiên duyên. Ngẫu nhiên ở nơi đây mà khách khứa gặp nhau cũng là điều hợp lý. Mà ai cũng có chí Tu Tiên nên xem nhẹ phần ăn uống, cho nên bên trong tửu quán của khách điểm cũng ít có đồ ăn để phục vụ..

Mộc Thân đi đến trước cửa của tửu quán, gã nhìn vào có chút kinh ngạc.

Tửu quán đúng là rất vắng vẻ, chỉ có bốn đến năm chiếc bàn lớn trong chỉ có một tiểu nhị và một người khách.

Thật là người khách duy nhất đó chính là người đang tìm kiếm Vô đạo hữu, còn trước mặt hẳn là một con gà cùng với một chiếc màn thầu, hẳn nhìn về phía đồ ăn với ánh mắt sáng rực rồi tấm tắc khen:”Đúng là gà rừng có khác, hương vị thật thơm ngon..”

Tiểu nhị dựa lưng vào quầy hàng cũng vui vẻ cười nói:” Tiên gia thật là hiểu sâu biết rộng!”

“Ha ha, bất kể là đặc sản núi rừng hay món ăn dân dã chỉ vào đến cửa là phân biệt được. Nếu là thịt chó chỉ cần ngửi thôi là ta đã biết được con đực con cái, màu lông của chúng ra sao..”

“Tiên gia quả nhiên là người có nghề, có cần dùng thêm rượu chăng..”

“ Ta không uống được rượu! Mộc đạo hữu.. người cũng đói bụng sao? Tiểu Nhị mau mang bát đũa ra đây..”

Mặc kệ người khác ra sao, Vô Cữu đang thực sự rất là đói, sau khi khâu vá cái áo dài xong hẳn liền thẳng tiến đến tửu quán. Gà hầm cách thủy vừa mới ra lò chính là thức ăn khuya mà tiểu nhị tự chuẩn bị cho bản thân. Hẳn chỉ chăm chăm đòi ăn một bữa thật thả phanh nên thấy bên ngoài có người đến nên mới lên tiếng mời.

Mộc Thân đang đứng bên ngoài quan sát, mặt hẳn có chút suy nghĩ. Sau đó gã mới bước vào tửu quán:” Bản thân tích cốc đã không màng đến đồ ăn...” Gã nhanh nhẩu giải thích rồi vẫn đi đến bàn ngồi xuống.

Vô Cữu đang căn dùi gà rồi nói:” A.. đã hiểu.. Tích cốc có nghĩa là không thèm ăn cái gì cả!” Hẳn nhớ rõ ở Đô thành có mấy người tu luyện cũng thường xuyên đói lả đến bất tỉnh để được mang tiếng cái danh: Tích Cốc.

Tiểu nhị nhanh chóng đi đến nịnh nọt nói:”Vị tiên gia này, có muốn dùng một chút trà hay không?”

Mộc Thân lạnh nhạt nói:” Chúng ta đang nói chuyện, người tốt nhất chớ nhiều lời.”

Tiểu nhị lắc đầu vội vàng chạy ra một bên.

Vô Cữu nhìn thấy liền cười nói:”Có gì chỉ giáo...” sau đó thuận tay liền cầm chiếc màn thầu mà nhai, tay kia vẫn nhớ cầm bát canh gà húp và nói:” Hương vị thật ngọt ngào..”

Mộc Thân cố tránh để mùi nước canh ám lên người, gã cau mày lại từ từ nói:” Không cần nói nhiều, ta chỉ cần di vật của sư phụ để lại...”

Sau khi nuốt màn thầu xuống bụng, hẳn lại cầm một cái khác trên tay và tò mò hỏi:” Miệng người không phát ra tiếng, tại sao lại có lời nói?”

Mộc Thân lạnh lùng nói:”Người thậm chí không biết truyền âm sao? Đừng giả bộ nữa.”

A, thì ra đó là truyền âm thuật, thật là thần kỳ, không phải trong nghề nên không thể biết được, sau này phải chăm chỉ học mấy món nghề này mới được!

Vô Cữu cúi đầu làm một ngụm canh, sau đó lại cắn miếng mìn thầu cười nói:” Có thể nó cho ta biết về sư phụ người, ta cũng muốn biết thêm kiến thức..”

Mộc Thân ánh mắt lạnh lùng sau đó nói:’ Nếu có thể trả ta di vật, ta có thể trả lời. Sư phụ của ta..”

Hắn hơi chần chừ sau đó mới chịu nói ra chuyện xưa.

Cách đây ba năm vào lúc đêm tối, Mộc Thân đi đến Vạn Hồn cốc gặp Cương thi, sắp tới lúc chết gã van nài xin tha. Vốn tưởng rằng không thoát khỏi ai ngờ cương thi lại hạ thủ lưu tình, lại có yêu cầu bắt hắn dâng lên máu thịt tươi sống, cũng nghiêm cấm hắn mở lời...

“Ta chỉ còn cách bái ông ta làm thầy mới mong thoát chết. Mà ông ta vốn là một tiên bối trong Tiên đạo, vì một vài lý do ngoài ý nên mới tu luyện Quỷ đạo Cương thi, chỉ sao một thời gian nữa chắc chắn sẽ là một tay đáng gờm trong nước này, không ngờ lại chết trong tay người, hừ..”

Mộc Thân nói đến đây lại nhìn về phía Vô Cữu:” Ta dù sao cũng có duyên thầy trò với ông ta, ta chỉ muốn lấy lại di vật chứ không có ý đồ gì khác. Kính xin Vô đạo hữu bỏ qua, Mộc mỗi xin lấy làm cảm kích..” Hắn tha thiết khẩn cầu, lời nói có vẻ chân thành kết hợp với khuôn mặt trắng trẻo và cử chỉ trang nhã, khiến cho người ta khó lòng mà chối từ.

Vô Cữu ăn xong chiếc mìn thầu lại uống cạn bát canh, hắn xoa xoa cái bụng no căng rồi nói:’ Khó khăn lắm mới được một bữa no...” Hắn như kể

bị bỏ đói nhiều ngày sau đó mới được một bữa cơm no thành ra rất thỏa mãn, có thể thấy đường kẻ sống đầu đường xó chợ mang đủ đẳng cay tui nhục, sau đó hắn nói với giọng cảm khái:” Chỉ chút nữa là chết ở Vạn Hồn cốc rồi, người nói ta đã chọc giận hay đắc tội với ai nào...”

Mộc Thân liền hơi giật mình nói:” Việc đã đến nước này, người muốn thế nào?”

Vô Cửu giơ tay gọi:” Cho thêm chút màn thầu, có thịt bò thì cho ta hai cân, ta muốn mang đi..” Tiểu nhị nghe thấy liền nhanh chóng đi ra ngoài. Hắn sau đó mới nhìn người đối diện mà nói tiếp:” Người thực sự dẫn đám người Cổ Ly đến Linh Hà Sơn?”

Nghe vậy Mộc Thân liền nuôi cơn giận xuống, lời nói này nhiều ý nên xem lại một chút hành động nhưng đầu óc gã khó có thể biết được lúc này nên làm gì.

Mộc Thân liền vội đáp:” Truyền tống trận của Thượng Quan gia một lần tối đa chỉ có năm người, nếu có ý muốn, tại sao còn giả vờ..”

Vô Cửu lại hỏi tiếp:”Lệnh sư để lại bao nhiêu món di vật?”

Mộc Thân trầm mặt xuống mà nói:” Thật không thể biết được, nhưng là Tiên gia chí bảo thì chắc chắn là không sai..”

Lúc đó tiểu nhị đã mang lên một gói thịt bò và ít màn thầu.

Vô Cửu nhận lấy rồi nói:” Hãy ghi cho phòng số 7 dãy chữ Thiên nhé.” Nói xong hắn liền đứng dậy mà đi.

Mộc Thân nhanh chóng đuổi theo, khi chạy ra đến ngoài viện liền vội nói:” Chờ đã, đưa bảo vật cho ta..”

Vô Cửu cũng dừng lại, từ trong tay tung ra hai tấm Phù Lục bằng da không hề sợ hãi chút nào mà nói:” Người còn không biết, để ta tái hiện lại tình huống xảy ra ở Vạn Hồn cốc thì người mới chịu buông tha sao..”

Tình hình xảy ra ở Vạn Hồn cốc thì Mộc Thân đương nhiên là biết rõ. Đây chính là điều mà gã e ngại cho nên cũng không dám lại gần. Mà sau khi hẳn nhìn thấy tấm phù mà kêu lên:” Nhân tiên kiếm phù...”

Vô Cửu cũng bất ngờ nhưng nhanh chóng xoay người rời đi.

Ta tại sao lại không thể sử dụng được tấm phù này đây? Cái gì gọi là Nhân Tiên kiếm phù, chẳng lẽ nó rất lợi hại sao? Sớm biết như thế thì đã hỏi Kỳ Tán Nhân cách sử dụng rồi, đến giờ chỉ mang theo mà không biết sử dụng thật phí.

THIÊN HÌNH KỶ

Duệ Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chư Vị Đi Chậm

Kỳ tán nhân tặng cho hẳn hai mảnh da thú Phù Lục, đều lớn cỡ lòng bàn tay, phía trên quanh co khúc khuỷu vẽ lấy kỳ quái phù văn, hai bên thoạt nhìn không kém bao nhiêu. Còn tưởng rằng bị hẳn lừa, hôm nay nghĩ đến có lẽ cũng không có giả dối, nhưng căn bản không phân biệt mảnh nào là là trốn phù, mảnh nào mới là Kiếm Phù. Mặc dù có phần khác nhau, nhưng hẳn không biết dùng thế nào, không biết cách để phát huy tác dụng của nó, ta cầm cái này cũng vô dụng à.

Đúng rồi, nó cũng không phải là đồ bỏ đi, dùng nó hù dọa kẻ hiểu biết vậy.

Cái tên Mộc Thân, đúng là quyết tâm dây dưa, không tha cho ta. Có điều bốn công tử muốn đi Linh Hà Sơn, thì không thể thiếu người dẫn đường. Đã vậy, trước mắt chỉ có phụng bồi đến cùng! Chậc chậc, một thư sinh văn nhã cùng hung ác tu sĩ đấu trí, xem ra có chút khó lường, nhưng khá thú vị à!

Vả lại, với hoàn cảnh này nếu ta có động thái khác thường, khác gì có tạt giạt mình với hoàn cảnh thân cô thế cô như hiện tại, lỡ phóng rồi đành lao theo vậy. Mộc Thân đối với Cổ Ly ba người kia có chút kiêng kị. Nếu không, hẳn đã sớm vạch mặt, báo thù cho thầy từ lâu rồi.

Vả lại tên kia cũng e ngại ta ít nhiều, bốn công tử đành cẩn thận đối phó.

Vô Cữu vừa nghĩ tới tình hình tối qua, một bên ngẩng đầu đánh giá trạch viện phía trước, chỉ cảm thấy bốn phương mờ ảo, không chịu nổi, đưa tay vuốt vuốt hai mắt đang sưng tấy của hẳn. Trong đêm ngủ không ngon giấc,

cả buổi sáng chìm trong uế oải. Không chỉ có tâm sự khó tiêu, lại tập trung phòng bị tiểu nhân ám toán, đúng là đi ra ngoài, thật không dễ dàng...

"Ta cùng với Mộc huynh đệ đi trước bàn bạc, chư vị ở đây, chờ giây lát.

Cái trạch viện làm bằng đá xanh đằng kia, chính là Thượng Quan gia phủ đệ. Trước kia Thượng Quan gia xuất hiện rất nhiều Tiên Nhân, tuy rằng ngày càng suy thoái, nhưng đây vẫn là nơi rất nhiều tu sĩ hướng tới. Thượng quan gia tiếng vang ngàn dặm, không ai không biết. Nhất là cái Truyền Tống Trận được các trưởng bối đời trước lưu lại, nó là một cái đường tắt để tiến về Linh Hà Sơn.

Cổ Ly nói xong, liền cùng Mộc Thân tiến đến sơn trang, chào hỏi.

Vô Cữu cùng Đào Tử, Hồng Nữ ba người, đứng bên ngoài cách đại môn phủ đệ hơn mười trượng chờ đợi. Cùng bọn hắn, còn có mấy vị tu sĩ đứng đợi, nhìn bọn họ có vẻ bối rối.

Tia nắng sớm xuất hiện

Một đám hào quang bao phủ trấn nhỏ Thiên Thủy, khói bếp lượn lờ hòa vào mây mù nhàn nhạt được gió cuốn đi, nơi đây rừng núi kéo dài bất tận, cảnh sắc xanh um. Mà cái trạch viện kia, một mình chiếm giữ chỗ cao quan sát bốn phương, hiện ra vài phần nghiêm trang thần bí.

Đào Tử cùng Hồng Nữ mang theo thần sắc kính sợ im lặng chờ đợi, đối với Vô Cữu là nét mặt khinh thường, không rãnh chào hỏi. Đứng cùng hắn, có thêm một người, có điều cử chỉ quái dị, hoàn toàn không có một chút phong cách của tu sĩ, nên đứng xa hắn ra một chút, tránh rước phiền toái.

Vô Cữu đứng yên tại chỗ, nhìn con đường cái trước mặt, vẻ mặt vô cùng buồn chán. Sau đó hắn lấy trong tay nải ra một cái bánh bao, xé một mảnh thịt bò, bắt đầu ăn. Đào tử cùng Hồng Nữ thấy hắn hở ra là ăn, lại tặng thêm vài phần ghết bỏ.

Sau nửa nén nhang, đại môn luôn đóng chặt của Thượng Quan gia được mở ra, Cổ Ly cùng Mộc Thân từ trong đó đi ra sau lưng nhiều hơn một người trung niên, có chòm râu dê trên mặt. Nét mặt Cổ Ly tươi cười, nhắc tay nói: "Mấy vị đạo, nhanh đến bái kiến Thượng Quan Nghĩa tiên bối..."

Họ là Thượng Quan, tên một chữ Nghĩa. Đã là tiên bối, nhất định có chỗ bất phạm.

Vô Cửu không dám chậm trễ, cùng Đào Tử, Hồng Nữ cùng nhau tiến lên, chắp tay hành lễ.

Cổ Ly lại nói tiếp: "Thượng Quan tiên bối, đây là mấy vị đạo hữu đi cùng vân bối..."

Trung niên hiện lên ánh mắt thận trọng, xem kỹ một hồi, khê gật đầu, quay người đi vào trong phủ, nói ra: "Tiểu bối, đi theo ta!"

Cổ Ly vội vàng vẫy tay, mang theo Mộc Thân, Đào Tử, Hồng Nữ đi theo.

Vô Cửu theo đó, đuổi theo.

Bước vào Thượng Quan gia, nhìn phía trên cạnh cửa vào có tấm hoành phi(câu đối),: "Vân Đình Thế Gia" bốn chữ vàng rất nổi bật. Trạch viện phía trước là một mảnh thanh tịnh, không thấy người trông coi, lúc tiến vào cửa sân, mới thấy mấy nam tử tinh anh đứng canh gác ở cửa vào. Khi vượt qua bức bình phong ở cổng, phía trước hiện lên một lâm viên xa hoa, có hoa, có cỏ, suối nhỏ chảy qua hòn non bộ, đúng là non nước hữu tình cảnh sắc như vẽ. Men theo hành lang mà đi, phía trước xuất hiện một tiểu viện độc lập, rộng chừng mười trượng.

"Hồng Nữ nhìn xem, lâm viên đẹp thế này thật là hiếm thấy!"

"Ân! đúng là Vân đình thế gia, Thần Tiên phủ đệ, quả nhiên danh bất hư truyền..."

Đào Tử cùng Hồng Nữ kề vai mà đi, kìm long không được liên tục tán thưởng. Chợt thấy sau lưng có người lơ đãng, hẳn không nhận được hiếu kỳ hỏi: "Cảnh đẹp trước mắt, khó mà thấy được, Vô đạo hữu, sao không thừa cơ chiêm ngưỡng?"

Vô Cửu chỉ để ý đánh giá cái tiểu viện đằng trước, thuận miệng đáp: "Chỉ là cái lâm viên nhỏ, không có hứng thú..."

Đào tử chân vẫn bước đều, hình như có chút không vui, bên cạnh Hồng Nữ lắc đầu, xoay người bước tiếp: " Nghĩ một đằng nói một nẻo, không có một chút phong cách tu sĩ!"

Vô Cửu đang đi thì dừng lại, hẳn có chút không hiểu.

Ta ăn ngay nói thật, như thế nào nghĩ một đằng nói một nẻo? Mà trước mắt xem ra, cái gọi là tu sĩ bất quá chỉ chừng đó, không có phong cách, chẳng lẽ nàng tùy ý xem thường người khác?

Hồng Nữ nhẹ nhàng giật tay áo Đào Tử, ý nói không cần so đo, theo đó ánh mắt của nàng hiện lên vài phần chán ghét.

Vô Cửu hướng về bóng lưng hai người lắc đầu, tự nhủ: " Nếu ta nói, đã từng thấy lâm viên so với đây càng đẹp đẽ, càng thêm bao la hùng vĩ hơn này nhiều, sợ không ai tin tưởng... "

Đào Tử quay đầu thoáng nhìn: "Ít nhất ta không tin!"

Hồng Nữ bất đắc dĩ mỉm cười, rất ôn nhu lại khéo hiểu lòng người.

Vô Cửu không nói tiếng nào, yên lặng đi theo. Nếu như không tin, cần gì phải dài dòng! Tử Yên tiên tử, nàng thấy chưa, ta ủy khuất vất vả lắm, nàng biết không?

Giây lát, đoàn người đã đi vào tiểu viện.

Nơi đây khác với lâm viên đẹp đẽ ngoài kia, tiểu viện này có chút cũ nát. Mà trong nội viện lại phủ kín bằng bạch ngọc, trên bề mặt có khắc lấy cổ quái phù văn, còn có hai nam tử trang phục như nhau đứng gác một bên, họ ngay ngắn hướng Thượng Quan gia tiền bối chấp tay hành lễ.

Thượng Quan Nghĩ đưa tay chỉ, giải thích: " Cái này chính là Truyền Tống Trận của tổ tiên ta để lại, ngàn dặm chi địa, tới liền tức khắc, các người tiến vào vị trí, để ta khởi động trận pháp!"

Cổ Ly khom người đồng ý, kêu gọi mọi người đi đến ở giữa trận pháp.

Vô Cửu âm thầm hưng phấn, liên tục cuối đầu đánh giá.

Cái này là mảnh đất rộng tầm ba trượng, lại là Truyền Tống Trận mà truyền thuyết hay nhắc tới, xem ra cũng chả có gì thần kỳ, chẳng lẽ vật này, có thể trong nháy mắt tốc hành đến Linh Hà Sơn? Không biết làm thế nào để khởi động đây? Quả thực làm cho người ta mong chờ à.

Vô Cửu chậm rãi đi đến bên trong ngọc thạch trận pháp, phát hiện có điều không ổn, hần vội vàng hoạt động vài bước, tiến lại đứng bên cạnh Cổ Ly, rồi hần mới hướng phía cái tên không có ý tốt Mộc Thân trừng mắt. Mà đối phương có ý xem thường nét mặt cười cười, cười đến ngu người(đoạn này chế), nhìn rất mờ ám.

Thượng Quan Nghĩ đến gần Truyền Tống trận, bỗng nhiên dừng lại, thân hình hơi nghiêng về phía trước, tay áo tung bay, vung ngón tay làm thành một thủ ấn, tiếp đó hần lại đẩy thủ ấn ra, hào quang theo đó bay tứ tán. Ngọc thạch bốn phía phát sáng rồi bắt đầu phát ra từng đợt màu lần lượt theo hình ngũ sắc, năm cột sáng thuộc năm màu khác nhau dần hội tụ thành một cột sáng lớn, rồi bay thẳng lên không trung.

Vô Cửu nhìn chăm chăm vào màn khởi động của pháp trận, lòng thầm nghĩ quả là tiên gia pháp thuật đúng là mở rộng tầm mắt à. Hần chưa kịp hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thì đã bị tia sáng chói mắt bao phủ thấy

thân. Sự việc diễn ra rất nhanh, đến mức chưa kịp phản ứng thì đã bị một gánh nặng vô hình phủ xuống, cảm giác như bị đá nặng thay nhau đè lên thân thể, trực tiếp đem gân cốt trong người chèn ép, đến mức hít thở không thông. Ngay sau đó là tiếng gió gào thét, trời đất quay cuồng...

Thời gian cứ thế trôi qua, có lẽ chỉ trong thời gian một hơi thở, tiếng động âm ỉ đột nhiên dừng lại, chỉ chớp mắt đã đến một địa phương khác đúng là Truyền Tống Trận quá mức thần kỳ rồi.

Đây là một sơn động, ở giữa cũng đồng dạng ngọc thạch phủ kín, cũng là hình dạng trận pháp có điều nơi đây lại toát lên vẻ cổ xưa. Mấy trượng ngoài kia xuất hiện một cái cửa động, không biết thông tới phương nào.

Bên trong động phủ tối tăm, không biết từ đâu xuất hiện mấy đạo nhân ảnh, họ hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, còn có người hình siêu vẹo, miệng phun từng ngụm máu.

Cổ Ly dẫn đầu đi ra khỏi trận pháp, thoạt nhìn có chút kinh ngạc lên tiếng: "Vô huynh đệ, chỉ như vậy mà người chịu không nổi..."

Đào Tử ngoài ý muốn nói: "Truyền Tống Trận Pháp, có phá toái hư không pháp tắc; Muốn truyền tống thành công mà không phải chịu ảnh hưởng, cần phải có linh lực hộ thể mới chống cự được Thiên Địa lực lượng. Vô đạo hữu không có pháp lực hộ thể, chỉ là một phàm nhân tục tử." Hắn nói đến đây, thần sắc tỏ ra trào phúng: "Nếu như Truyền Tống mấy vạn dặm, Vô đạo hữu không bị nghiền thành tro bụi mới lạ, ha ha!"

Hồng Nữ gật đầu phụ họa, nhỏ giọng nói: "Theo như lời hắn từng nói, là người chưa từng tu luyện?"

Mộc Thân không nói một lời, im lặng nhìn người nào đó đang chật vật.

Vô Cửu lão đảo vài bước, ngồi bệch xuống đất, hít vào cái ngụm khí, rồi mới nghiêng người dựa vào thành động, đưa tay lau đi vết máu ở khoeo

miệng, hần tỏ ra lúng túng, nét mặt cười cười, cất tiếng nói: "Đã bảo, ta là phàm nhân, lấy đâu ra pháp lực hộ thể, có điều..." Ánh mắt hần nhìn quanh, rồi dừng lại ở chỗ Mộc Thân, lơ đãng nói: "Trảm yêu trừ ma, âu chính là sứ mệnh của ta. Cái ta có là tuổi trẻ, há để cho đám Quỷ Sát lộng hành! Chậc chậc!!!...."

Lời nói ngược lại là lời nói thật, hay cho câu "Há để cho Quỷ Sát lộng hành" quá mức hào hùng đi, có điều nhìn lại thì có chút không ổn, nguyên nhân vì quá mức đau đớn mà tiếng rên rỉ vang lên, làm cái hình ảnh hào hùng của hần tiêu tán chỉ trong chớp mắt.

Dù sao cũng là thân thể phàm thai, căn bản chịu không nổi Truyền Tống Trận nghiền yết cùng trói buộc, nếu muốn nhanh chóng đến Linh sơn, thì không thể không có vất vả. Muốn phá bỏ quá trình tất phải chịu trả giá, ông trời tới bây giờ điều như vậy, rất công bằng!

Cổ Ly đưa tay sờ sờ chòm râu, không cho là đúng nói: " Người người trước giờ điều muốn tu tiên, làm sao có thể hành động theo cảm tính được. Nếu như Vô huynh đệ nói như thế, quả thực không nên tùy tiện đi xa. Trên đường đầy rẫy hung hiểm, hơi không cẩn thận là mất mạng như chơi..." Hần suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Người hãy ngay chỗ này truyền tống trở về, để tránh hại người hại mình!" Người này chính là không muốn có người đi theo vướng víu, dứt khoát nói thẳng ra suy nghĩ.

Đào Tử cùng Hồng Nữ âm thầm đồng ý, khẽ gật đầu hòa theo.

Vô Cửu uể oải nằm trên mặt đất, hần lúc này đến hít thở cũng khó khăn, đúng lúc bị mọi người vứt bỏ, vội hỏi: "Cổ huynh... Tiểu đệ chưa bao giờ làm gì liên lụy người khác, cứ sao lại nói như vậy?..."

Đúng lúc đó, có tiếng cười vang lên kèm theo lời nói: " Ha ha, Vô đạo hữu vì luyện công pháp đặc biệt, nên tu vi có chút khác thường. Mà chúng ta là người đồng đạo, canh gác hỗ trợ, mới là chính nghĩa. Huống chi nơi

này Truyền Tống Trận khó có thể nghịch chuyển trở lại, quả thực không nỡ để hãn lưu lại chỗ này một mình!"

Tên Mộc Thân vậy mà mở lời nói giúp, vừa nói hãn vừa đi về phía Vô Cửu, lấy trong người một cái bình ngọc, ân cần khuyên nhủ: "Người hãy nuốt vào mấy hạt Hoàn Xuân Đan, để điều dưỡng thể lực trước, tỳ nữa ta giúp người điều trị một chút, chỉ cần như thế sẽ sung như ngựa ngay! Ha ha..." Hãn điềm đạm cười nói, lại hướng về phía Cổ Ly ba người, nói: "Kính xin Cổ huynh mang theo hai vị đạo hữu đi trước một bước, tiểu đệ sẽ theo sau."

Cổ Ly không nói nhiều, hướng cửa động đi đến, không quên khen: "Nếu không có Mộc huynh đệ trọng nghĩa khinh tài, lần này khó có thể

thành hàng, ta lại không nghĩ tới người là loại người có nghĩa, hắc hắc, chúng ta ra ngoài đợi..." Đào Tử cùng Hồng nữ liền theo sát phía sau.

Mắt thấy ba người muốn đi ra sơn động. Vô Cửu càng thêm lo lắng, lại liềm lĩnh bò lên, nhìn giống cái kiêu rãnh rết bò trường, tránh né bình ngọc trước mặt, hãn thất tha thất thiếu phóng tới cửa động, lên tiếng hô: "Chư vị đi chậm, chờ ta..."

Cái gì Hoàn Xuân đan, là đứt ruột lìa gan thì có, còn giúp ta điều trị à, chỉ sợ là có ý đồ ra tay đoạt mệnh. Cái gọi là trọng nghĩa khinh tài, là loại người lừa gạt nữ nhân lấy tiền còn làm ra vẻ ban ơn lấy lòng, hãn biện hộ cho ta, căn bản là có chủ tâm bất lương. Hơn hai năm qua, bốn công tử đã thường thấy cảnh người lừa ta gạt, cũng rất nhiều chuyện sinh tử hung hiểm. Cái âm mưu đơn giản thế này, làm sao có thể lừa được bốn công tử được!

Mộc Thân tay cầm bình ngọc, chưa kịp phản ứng, thì người trước mắt đã đi ra cửa động. Hãn có chút ngoài ý muốn, trong mắt hiện lên một tia giận dữ.

Vô Cửu trực tiếp đi về phía ba người phía trước, một đường đi thẳng ra ngoài cửa động, vừa chạy vừa vươn tay, miệng nói lẩm bẩm: "Linh Hà Sơn, ta đã đến. Tử Yên Tiên Tử, ta đến rồi!" Có điều vui mừng chỉ trong giây mắt, hấn lại lâm vào kinh ngạc, há hốc mồm: " cái này là..."